

Roald Dahl s-a nascut în 1916 în Țara Galilor Marea Britanic, parintii sai fiind de origine norvegiana. A fost educat în Anglia, dupa care a lucrat pentru compania petroliera Shell în Africa. A început sa scrie dupa "o monumentala lovitura în cap", primita în timpul celui de-al doilea razboi mondial, când a luptat ca pilot în aviatia britanica.

Roald Dalii este unul dintre cei mai de succes scriitori pentru copii, cunoscut în toata lumea. Dintre cartile lui amintim: James si Piersica Uriasa, Charlie si fabrica de ciocolata, Liftul de sticla, Despre Vrajitoare, careia i s-a acordat în anul 1983 prestigiosul premiu Whitbread pentru literatura, si Uriasul cel Bun si Prietenos, care este deja cunoscuta copiilor români.

Matilda, o carte deosebit de educativa (mai ales pentru parinti!), este prima lucrare premiata a acestui talentat autor.

NOTA EDITURII

Roald Dahl s-a nascut în 1916 în Țara Galilor Marea Britanic, parintii sai fiind de origine norvegiana. A fost educat în Anglia, dupa care a lucrat pentru compania petroliera Shell în Africa. A început sa scrie dupa "o monumentala lovitura în cap", primita în timpul celui de-al doilea razboi mondial, când a luptat ca pilot în aviatia britanica.

Roald Dalii este unul dintre cei mai de succes scriitori pentru copii, cunoscut în toata lumea. Dintre cartile lui

amintim: James si Piersica Uriasa, Charlie si fabrica de ciocolata, Liftul de sticla, Despre Vrajitoare, careia i s-a acordat în anul 1983 prestigiosul premiu Whitbread pentru literatura, si Uriasul cel Bun si Prietenos, care este deja cunoscuta copiilor români.

Matilda, o carte deosebit de educativa (mai ales pentru parinti!), este prima lucrare premiata a acestui talentat autor.

ROALD.DAHL

M A TILDA

Traducere din limba engleza de Leontina RĂDOI

Ilustratii de Quentin Blake

00 Sdilwm 6£«tncia

Bucuresti . 1993

© Editura FATRICIA S.R.L., Bucuresti, 1993

© Felicit}/ Dahl and the other Executors of the Estate of Roald Dahl, 1988.

Illustrations copyright © 1988 by Quentin Blake

Translation copyright © 1993 by Editura PATRICIA, Bucuresti

Editor Mireea sTEFĂNESCU

Textul a fost tradus dupa Roland Dahl, *MATILDA*,

Puf fin BoolvS, Londra 1988. Drepturile de difuzare pentru România tin în exclusivitate Editurii PATRICIA S.R.L.

ISBN 973-96071-I-x

apar-

Tehnoredactor: MIHAI CAE

Tiparit ia S.C. UNIVERSUL S.A. sub comanda nr. fi64

Cuprins

Cititorul de carti.....	7
DI Woimuood, marele vânzator de masini.....	20
Palaria si lipiciul.....	26
Fantoma.....	33
Aritmetica.....	42
Barbatul platinat.....	48
Domnisoara Honey.....	56
Trunehbull.....	68
Parintii.....	75
Aruncarea cu ciocanulj.....	83
Bruee Bogtrotter si Prajitura.....	96
Laventier.....	110

Testul saptamânal.....	116
Primul miracol.....	130
Al doilea miraeol.....	138
Cabana domnisoarei Honey.....	144
Povestea domnisoarei Honey.....	157
Numele.....	167
Exercitiul.....	170
Al treilea miracol.....	174
Casa cea noua.....	182

Cititorul de carti

Un lucru este caraghios în legatura cu mamele si tatii. Chiar daca propriul lor copil este cea mai enervanta zgaiba pe care ti-o poti închipui, ei totusi cred ca el sau ea este minunat(a).

Unii parinti merg si mai departe. Devin atât de orbiti de adoratie încât ajung sa se convinga ca copilul lor are calitati de geniu.

Ei bine, aici nu este nimic anormal. Asa este pe lumea asta. Numai ca, atunci când parintii încep sa ne povesteasca despre inteligenta stralucitoare a revoltaoarei lor odrasle, ne vine sa strigam "Aduceti un lighean ca ne vine sa vomam !". -

Profesorii de scoala au mult de suferit de pe urma acestor povesti cu coada din partea parintilor prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba sa scrie rapoartele de sfârșit de **trimestru**. Daca eu as fi profesor as pregati niste gogosi adevarate pentru copiii acestor parinti natafleti.

"Fiul Dvs. Maximilian, as scrie, este o apa de ploaie. Sper ca aveti o afacere a familiei în care-l puteti împinge când termina scoala, pentru ca sunt sigur cum sunt sigur ca astazi e vineri, ca n-o sa-si gaseasca de lucru nicaieri în alta parte".

Sau daca as avea o dispozitie mai poetica în ziua aceea poate ca as scrie :

"Este o curiozitate faptul ca greierii au organele auditive în interiorul abdomenului, dar fiica Dvs. Vanessa, judecind dupa ce a învatat trimestrul acesta, nu are organe auditive deloc".

Sau poate as intra mai adânc în istoria naturala si as scrie :

"Cicada periodica petrece sase ani târându-se sub pamânt si numai sase zile ca o fiinta libera în aer si soare. Fiul Dvs. Wilfred a petrecut sase ani târându-se în aceasta scoala si înca mai asteptam sa iasa din starea de larva".

8

O fetita deosebit de întepata m-ar putea împinge sa scriu :

"Fiona are acelasi fel de frumusetate cu un iceberg, dar spre deosebire de acesta, nu are nimic dincolo de suprafata".

Cred ca mi-ar place sa scriu rapoartele de sfârsit de trimestru pentru clientii din clasa mea.

Dar gata cu asta. Trebuie sa mergem mai departe.

Cu totul accidental întâlnești parinti care sunt exact opusul celor descriși mai sus, și nu manifesta nici un interes fata de copiii lor, și bineînțeles acestia sunt cu mult mai rai decât cei care-si strica copiii.

Domnul și doamna Wornrwood erau doi astfel de parinti. Aveau un baiat pe care-l chema Michael și o fetita pe care o chema Matilda. Acesti parinti se uitau la Matilda mai ales, ca la un gunoi. Gunoiul este ceva ce trebuie sa tolerezi până

*JO**

vine vremea sa-l arunci afara. Domnul și doamna Wormvwood asteptau cu multa nerabdare sa vina vremea sa o arunce afara pe fiica lor, de preferat în tara vecina sau mai departe decât atât.

Este suficient de rau ca parintii sa trateze copiii obisnuiti ca pe niste gunoaie, dar devine înca mult mai rau când copilul cu pricina este neobisnuit, și prin asta trebuie sa se înțeleaga sensibil și stralucitor la minte. Matilda le avea pe amândoua aceste calitati, dar mai mult ca orice, era de o inteligenta neobisnuita. Mintea ei era atât de flexibila și învățata atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit

sa fie evidenta pentru cei mai greoi la minte dintre parinti. Dar domnul si **doamna** Wormwood erau amândoi atât de **tâmpi** si asa de tare înfasurati în meschina lor viata, încât nu observau nimic neobisnuit la fiica lor. Ca sa spunem adevarul, ma îndoiesc ca ar ii observat daca s-ar fi târât prin casa cu un picior rupt. Fratele Matildei, Michael, era un baiat absolut normal, dar fetita, asa cum spuneam, îti sarea de la început în ochi. Pe când avea un an si jumătate vorbirea ei era perfecta si stia la fel de multe cuvinte ca cei mai multi dintre adulti. Parintii ei, în loc s-o aplaude, o numeau clantanitoare zgomotoasa si-i spuneau rastit ca fetitele mici trebuie vazute si nu auzite.

Când avea trei ani învățase sa citeasca studiind singura ziarele si revistele pe care le gasea prin casa. Pe la patru ani putea sa citeasca repede si bine si începuse sa caute carti. Singura carte din casa acestei luminate familii era una care se chema *Retete simple*, care apartinea mamei ei, si dupa ce o citise din scoarta în scoarta si învățase toate retetele pe de rost, realiza ca vroia ceva mai interesant.

- Taticule, zise ea, crezi ca ai putea sa-mi cumperi o cartel
- O carte ? - zise el. Ce vrei sa faci cu zapacita carte ?

10

- Sa citesc, taticule.

- Da' televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeu Ai un televizor frumos, cu ecran de 30 cm si acum vrei si carte !

Aproape în fiecare dupa - amiaza Matilda era lasata singura acasa. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joaca. Tatal mergea la lucru, iar mama ei se ducea sa joace bingo* într-un oras la 12 km departare.

* Joc de noroc

11

Doamna Worinwood era pasionata sa joace bingo si juca cinci dupa-amieze pe saptamâna.

În dupa-amiaza zilei când tatal ei refuzase sa-i cumpere o carte, Matilda pleca singura la biblioteca publica a statului. Când ajunse se prezenta singura bibliotecarei, doamna Phelps si întreba daca se putea aseza acolo sa citeasca. Doamna Phelps fusese putin mirata de venirea unei fetite atât de mici neînsoțita de unul din parinti, dar cu toate acestea îi spusese ca era binevenita.

- Unde sunt, va rog, cartile pentru copii ? - întreaba Matilda.

- Sunt acolo, pe rafturile de jos, îi raspunse doamna Phelps. Vrei sa te ajut sa gasesti una frumoasa cu multe poze ?

- Nu, multumesc, zise Matilda. Sunt sigura ca ma descurc.

si de atunci înainte, în fiecare dupa-amiaza când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la biblioteca. Drumul pâna acolo îi lua numai zece minute si astfel îi ramâneau doua ore întregi sa stea singura într-un colt confortabil si sa devoreze o carte dupa alta. Dupa ce citise toate cartile pentru copii din biblioteca începu sa se uite în jur în cautare de altceva.

Doamna Phelps, care o urmarise fascinata în ultimele doua saptamâni, se scula de la birou si se îndrepta spre ea :

- Pot sa te ajut cu ceva, Matilda? - întreba ea.
- Ma întrebam ce sa mai citesc, zise Matilda. Am terminat toate cartile pentru copii.
- Vrei sa spui ca te-ai uitat la poze ?
- Da, dar am citit si cartile.

Doamna Phelps se uita în jos la Matilda si Matilda îi întoarse privirea.

- Câteva mi s-au parut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au parut minunate. Cel mai mult mi-a placut *Gradina Secreta*. E plina de mister. Misterul camerei în spatele usii închise si misterul gradinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps ramase împietrita.

- Câti ani ai tu, Matilda ? - întreba ea.
- Patru ani si trei luni, raspunse Matilda.

12

13

Doamna Phelps fu si mai mirata de data asta, dar avea destula înțelepciune sa nu arate.

- Ce fel de carte ti-ar place sa citesti acum? -întreba ea.

- As vrea o carte foarte buna, zise Matilda, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari. Una renumita. Nu stiu nici un nume.

Doamna Phelps se uita fara graba de-a lungul rafturilor. Nu prea stia ce sa aleaga. Cum putea cineva, gândi ea, sa aleaga o carte renumita pentru adulti, pentru o fetita de patru ani? Primul ei gând fu sa aleaga o carte romantata de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct al ei se pomeni trecînd peste raftul cu astfel de carti.

- Încearca asta, zise ea în cele din urma. Este renumita si frumoasa. Daca este prea lunga, spune-mi ca sa caut una mai scurta si mai usoara.

- *Marile Sperante*, citi Matilda, de Charles Dic-kens. As vrea sa încerc s-o citesc.

E o nebunie, gândi doamna Phelps, dar catre Matilda zise :

- Sigur ca poti s-o încerci.

În după-amiezele care urmărea doamna. Phelps cu greu își putu dezlipi privirea de la fetita care stătea ore în șir cuibărită în fotoliul cel mare, la capatul opus al camerei, cu cartea pe genunchi.

Trebuia să-o țină pe genunchi pentru că era prea grea să-o țină în mână și asta o făcea să stea aplecată și fata ca să poată citi. Era o arătare ciudată această mică creatură cu părul închis la culoare, cu picioarele atârinate mult deasupra podelei, absorbită total de minunatele aventuri ale lui Pip și ale bătăneii domnișoare Havisham cu casa ei împăienjenită și de vraja cu care acest mare povestitor împletise cuvintele. Singurele mișcări ale micutei cititoare erau ridicările de brat din când în când ca să întoarcă pagina și doamna Phelps se simțea puțin tristă ori de câte ori traversa camera spre ea să-i spună :

- Este cinci fără zece, Matilda.

14

Într-una din după-amiezele primei săptămâni petrecute la bibliotecă, doamna Phelps o întrebase :

- Te aduce mama până aici și pe urmă vine să te ia acasă ?

- Mama se duce la Aylesbury în fiecare după-amiaza să joace bingo. Îți știe că sunt aici.

- Dar asta nu e bine, zise doamna Phelps. Mai bine îți ai cere voie.

- Prefer sa nu-i cer voie, zise Matilda. Nu ma în-eurajeaza sa citesc, nici ea, nici tata.
- Dar ce se asteapta ei ca tu sa faci într-o casa pustie, singura, toata dupa-amiaza ?
- Sa-mi fac de lucru si sa ma uit la televizor.
- Aha.
- Mamei nu-i prea pasa ce fac. adauga Matilda cu tristete.

Doamna Phelps era îngrijorata de dorumul care trebuia sa-l faca traversînd strada principala a satului cu trafic destul de intens, dar hotarî sa nu intervina.

Într-o saptamâna Matilda termina *Marile Sperante* care în acea editie continea patru sute unsprezece pagini.

- Grozav mi-a placut, zise ea doamnei Phelps. Domnul Dickens a mai scris si altele ?
- Multe altele, raspunsese uluita doamna Phelps. Sa-ti aleg alta ?

În urmatoarele sase luni, sub îndrumarea grijulie a doamnei Phelps, Matilda citise urmatoarele carti :

Nickolas Nickleby de Charles Dickens

Oliver Twist de Charles Dickens

Jane Eyre de Charlotte Bronte

Mândrie si Prejudecata de Jane Austin

Tess D'Urbervilles de Thomas Hardy

Kim de Eudyard Kipling

Omul invizibil de H. G. Wells

Batrânul si Marea de Ernest Hemingway

Strugurii mâniei de John Steinbeck

Era o lista formidabila si doamna Phelps devenise tot mai plina de uimire si de fericirea acestei realizari, dar era probabil un lucru bun faptul ca nu se lasa cu totul transportata de toate acestea. Aproape oricine altcineva, martor ai acestor realizari ale unui copil

15

atât de mic, ar fi fost tentat sa faca vâlva mare si sa împrastie vestea în tot satul si mai departe. Dar nu doamna Phelps. Era o persoana care-si vedea de treburile ei, si care descoperise de multa vreme ca rareori merita sa te amesteci în treburile altora.

- Domnul Hemingway spune multe lucruri pe care nu le înțeleg, îi spuse Matilda. Mai ales despre barbati si femei. Dar îmi place foarte mult chiar si asa. Din felul cum povesteste am sentimentul ca ma aflu si eu acolo si ca urmaresc întâmplarile, la fel ca personajele din carte.

- Un scriitor bun reuseste întotdeauna asta, zise doamna Phelps. N-are nimic daca simt parti pe care nu

16

le înțelege. Stai de o parte și lasă cuvintele să te înconjoare, ca o muzică.

- Da, da.

- Stiai că bibliotecile publice ca asta îți dau posibilitatea să împrumuti cărți și să le iei acasă !

- N-am știut, zise Matilda. Aș putea și eu să împrumut " ?

- Bineînțeles, zise doamna Plielps. După ce alegi o carte vino cu ea la mine să fac o fișă și o poți lua acasă pentru două săptămâni. Poți să iei mai multe odată dacă vrei.

De atunci înainte Matilda vizita biblioteca o dată pe săptămână să ia cărți noi și să le înapoieze pe cele vechi.

Micul ei dormitor devenise acum biblioteca și acolo își petrecea cele mai multe după-amieze, deseori cu o cană de cacao lângă ea. Nu era suficient de înaltă ca să ajungă la cele necesare în bucatărie, dar pastrase în curte o cutie pe care acum o adusesese înauntru, pe care se urca ca să ajungă la cele ce-i trebuiau. De cele mai multe ori își făcea cacao cu lapte încălzind laptele pe cuptor înainte de a-l amesteca cu celelalte ingrediente. Alteori pregătea o supă sau altă băutură caldă. Era plăcut să

17

2 - c. 664

aiba o băutură caldă în camera ei, când stătea singură și citea într-o casă pustie. Cartile o transportau într-o altă lume, printre oameni extraordinari, care trăiau vieți

palpitante. **Calatorise** astfel cu corabii din vremuri îndepărtate cu **Joseph Conrad**, în Africa, cu Ernest **Hemingway**, și în India cu Kudyard Kipling. Calatorise în toată lumea stînd de fapt în camaruta ei, într-un sat englezesc.

19

D1 Wormv/ood, marele vânzător de mașini

Parintii Matildei aveau o casă destul de frumoasă, cu trei dormitoare la etaj, și sufrageria, camera de zi și bucatăria la parter. Tatal ei era vânzător de mașini de mîna a doua și se descurca bine cu asta.

- Eumegus, zicea el cu mîndrie. Este unul din secretele succesului meu. și nu mă -costa nimic. Il iau gratis de la fabrică.
- Sila ce-l folosești? - întrebă Matilda.
- Ha ! Te interesează pe tine ! - răspunse'el.
- Eu văd cum rumegusul te poate ajuta să vinzi mașini de mîna a doua, taticule.
- Asta pentru că ai o minte de gîsca, zise el. Nu vorbea foarte frumos, dar Matilda era obișnuită cu asta. La fel stia că tatalui ei îi placea să se laude, și-l provoca fără jenă.
- Trebuie să fii foarte deștept ca să folosești ceva care nu costă nimic, zise ea. Aș vrea să pot și eu să fac așa ceva.

- N-ai sa poti, raspunse el. Esti prea prostovana pentru asta. Dar am sa-i spun fratelui tau Mike despre ce este vorba, pentru ca el o sa-mi fie partener de afaceri într-o zi. Ignorînd-o pe Matilda, se întorsese spre baiat si zisese :

- Sunt gata întotdeauna sa cumpar o masina dupa ce un dobitoc i-a stricat vitezele în asa hal, ca nu se mai poate face nimic cu ele si cârâie ca dracu¹. O iau foarte ieftin. Pe urma, tot ce am de facut este sa amestec niste rumegus cu uleiul din cutia de viteze, si merge ca unsa !

- si cât timp o sa tina pâna începe sa cârâie din. nou ? - întrebase Michael.

20

- Suficient de mult ca sa ajunga cu ea la o distanta mare, îi raspunse rânjind. Vreo 150 km.

- Dar asta este necinstit, taticule, zisese Matilda. Este înșelatorie.

- Nimeni n-a ajuns vreodata bogat fiind cinstit, zise el. Clientii exista ca sa fie pacaliti.

Domnul Woruiwood era un barbat scund cu o figura ca de sobolan, dintii din fata iesindu-i de dupa mustata soriceasca. îi placea sa poarte jachete în carouri mari în culori vii si cravate, de obicei galbene sau verzi.

- Sau kilometrajul, de exemplu, continua el. Orice om care cumpara o masina de mâna a doua vrea sa stie primul lucru câti kilometri au fost facuti cu ea, nu ?

- Da, raspunse baiatul.

- Asadar cumpar o rabla care are 300 de mii de km pe indicator. O iau ieftin pentru ca nimeni nu cumpara o masina atât de uzata, nu ? Dar la masinile din ziua de azi nu mai poti sa scoti vitezometrul afara si sa aranjezi cifrele, cum se facea acum zece ani. Sunt fixate în asa fel încât e imposibil sa-ti bagi nasul, decât doar daca esti cine stie ce smecher de ceasornicar. Asa ca, ce fac f îmi folosesc creierul, baiete, asta fac !

- Cum ? - întreba Michael fascinat. Parea ca mostenise de la tatal sau placerea de a fi necinstit.

- Stau si ma gândesc cum as putea sa fac indicatorul sa arate zece mii de km în loc de 300 de mii de km, fara sa defac vitezometrul în bucati. Ei bine, daca as merge înapoi cu masina suficient de mult, atunci as obtine asta fiindca numerele se schimba înapoi, mi-i asa ? Dar cine poate sa mearga înapoi mii si mii de kilometrii ? Nu se poate !

- Bineînteles ca nu, zisese Michael.

- Asa ca ma scarpin în cap, zise tatal. îmi folosesc creierul ! Când ai norocul sa ai un creier ca al meu. trebuie sa îl folosesti ! si dintr-o data îmi veni raspunsul. Va spun, m-am simtit cum trebuie sa se fi simtit tipul aia care a descoperit penicilina. Evrica ! - am strigat. Asta este !

- si ce-ai facut, tata? - întrebuse baiatul.

21

- Vitezometrul, zisese domnul Wormwood, este legat de un cablu care este cuplat cu un altul la rotile din fata. În primul rând am deconectat cablul acolo unde se unea cu rotile din fata. Pe urma am luat un burghiu electric din alea de mare viteza si l-am cuplat la capatul cablului în asa fel încât atunci când se învârteste se transmite prin cablu invers. Ati înteles pâna acum! Ma urmariti?

- Da, taticule, raspunse tânarul Michael.

- Burghiele astea se învîrt cu o viteza teribila, zisese tatal, asa ca atunci când pornesc burghiul, numerele de pe kilometraj se schimba mergînd înapoi cu o viteza fantastica. Pot sa iau 70 km de pe kilometraj cu burghiul meu de mare viteza în câteva minute. si când am terminat treaba, masina a parcurs numai zece mii de kilometri si e gata de vîndut. "E aproape noua" ii spun clientului. "De abia are zece mii. A apartinut unei batrîne care o folosea numai de doua ori pe saptamâna pentru cumparaturi."

22

- Chiar poti sa întorci kilometrajul înapoi cu un burghiu electric ? - întrebuse tânarul Michael.

- Va spun secrete de comert, zisese tatal. Asa ca nu vorbiti cu nimeni altcineva despre asta. Nu vreti sa ma vedeti la pârnaie, nu 1

- Nu spun la nimeni, zisese baiatul. Faci asta la multe masini?

-- Fiecare masina care îmi ajunge în mâna primește acest tratament. Toate au kilometrajul sub zece mii de kilometri înainte de a fi oferite la vânzare. si când te gândești ca asta este inventia mea, zise tatal cu mândrie. si mi-a adus ceva banisori !

Matilda care ascultase toata povestea cu mare atentie zise :

- Dar tata, asta este mai necinstit decât chiar povestea cu rumegusul ! Este dezgustator ! înseli încrederea oamenilor !

- Daca nu-ti place, atunci n-ai decât sa nu manâ-nânci mâncare din casa asta, zise tatal. B cumparata din profituri.

- Sunt bani murdari, zise Matilda. Urasc asta ! Doua pete rosii aparura pe obrajii tatalui.

23

- Cine dracu' crezi tu ca esti? Arhiepiscopul d Canterbury, sa-mi v 17317g623r orbesti inie de cinste ? Esti o gâsca proasta care n-are nici cea mai mica idee despre ce vorbeste !

- Ai dreptate, Harry, zise mama, si apoi spre Matilda : Ai obrazul gros, sa vorbesti asa tatalui tau Acum tine-ti gura

aia rea închisa, sa putem urmi programul de la televizor în liniste.

Se aflau în camera de zi mâncându-si cina genunchi în fata televizorului. Cina era de obicei în fa televizorului în casolete de staniol cu compartimente separate pentru mâncare cu carne, cartofi fierti si mazare, asa cum erau cumparate de la magazin. Doamna Wormwood mesteca mâncarea cu ochii lipiti de ecranul televizorului, uitându-se la un serial comic american. Era o femeie grasuna cu parul vopsit platinat, la radacina caruia se vedea o parte crescuta de culoarea blanii de soarece. Se farda abundant si avea una din acele constitutii nefericite, în care carnea e parca legata csfoara, sa nu cada de pe corp.

- Mamico, zise Matilda, pot mânca în sufrageri ca sa pot citi la masa în timp ce manânc!

24

- Nu poti, o repezi tatal araneându-i o privire ta. Cina este o reuniune de familie si nimeni nu se

ridica de la masa pâna nu se termina.

- Dar noi nu suntem la masa, zise Matilda. !STu stam niciodata la masa. întotdeauna mâncam pe genunchi în fata televizorului.

- si ce este rau la uitatul la televizor, pot sa te întreb? - zise tatal. Vocea îi devenise dintr-o data moale si amenintatoare, periculoasa.

Matilda nu avu curajul sa-i raspunda, asa ca tacu. Simtea furia clocotind înauntrul ei. stia ca era rau sa-si urasca parintii asa, dar îi venea ^reu sa-i priveasca altfel.

Toate lecturile pe care le avusese pâna atunci îi dadusera o viziune asupra vietii pe care ei n-o avusesera niciodata . Numai putin daca ar fi citit din Dickens sau Kipling si si-ar fi dat seama ca puteai sa iei si altceva de la viata în afara de a însela oamenii si de a te uita la televizor.

Mai era si altceva Isu-i placea sa i se spuna întruna ca era proasta si nestiutoare când ea stia bine ca nu era asa. Supararea ei clocoti din ce în ce mai tare, pâna când, stînd în pat în seara aceea lua o hotarâre.

Hotarâse ca ori de câte ori mama sau tatal ei erau nedrepti cu ea, sa ie întoarca spatele îti*-ian fel sau altul. O mica victorie sau doua ar ajuta-o sa-i tolereze si s-o protejeze de atâtia nervi.

Trebuie sa va amintesc ca ea nu avea înca cinci ani si nu este usor pentru cineva atât de mic sa obtina victorii în fata unor oameni mari si puternici.

Dar chiar si asa, era hotarâta sa încerce. Tatal ei, dupa tot ce se întîmplase în seara aceea, era primul pe lista.

25

Palatia si lipiciul

în dimineata **urmatoare**, cu putin înainte ca tatal ei sa plece la nefericitul lui garaj, Matilda se strecura în hol si-i

lua palaria pe care o purta în fiecare zi, sa mearga la lucru. Se ridicase pe vârfuri cât mai mult putu si cu un baston, de-abia, de-abia reusise s-o ia de pe cuier. Palaria era una din acelea turtite, din piele de porc, cu o pana de **rata** într-o parte. Tatal ei era foarte mândru de ea fiindca avea impresia ca-i dadea o aliura de om îndraznet si fara griji, mai ales când o purta pe-o parte, cu jacheta în carouri si cravata verde.

Matilda, tinând palaria într-o mâna si vin tub de clei din acela care lipeste orice în cealalta, începu sa stoarca tubul si aseza o **liniata** foarte fina de lipici de jur împrejurul marginii, înauntrul palariei. Pe urma puse cu grija palaria înapoi în cuier cu ajutorul bastonului. Planuise din timp operatiunea cu atentie, astfel încât palaria fu înapoi în cuier când tatal ei se ridica de la masa dupa micul dejun.

Domnul Wormwood nu observase nimic când îsi pusese palaria, dar când ajunsese la garaj n-o mai putu da jos. Cu cleiul acela nu era de glumit, îti lua pielea de pe cap daca trageai **mâi** tare. si cum domnul Wormwood nu voia sa-si faca asa ceva cu mâna lui, nu putu decât sa stea cu palaria pe cap toata ziua, chiar când punea rumegus în ulei sau când aranja kilometrajul cu burghiul electric. într-un efort de a salva aparentele, luase o atitudine degajata, speiînd ca lucratorii sa creada ca asa avusese el chef sa-si tina palaria pe cap toata ziua doar ca sa se distreze, ca gangsterii din filme.

Când ajunsese seara acasa tot nu-si putuse lua palaria din cap.

- Termina cu prostiile, îi spuse sotia sa. Yino-i coace ca ti-o scot eu !

Trase scurt, dar cu putere, de palarie si domnul Wormwood dadu drumul la un tipat de rasunara geamurilor.

- Auu ! - striga el. Ku trage asa ! Da-i drumul! o sa-mi iei pielea de pe jumătate de frunte !

Matilda, cuibarita în fotoliu ca de obicei, se uita de dupa marginea cartii cu oarecare interes.

- Ce s-a întâmplat, taticule? - zise ea. Ți s-a umflat capul, sau ce î

Tatal se uita la ea cu o mare suspiciune, dar nu zise nimic. Doamna Wormwood zise :

- Trebuie sa fie clei. X-are ce sa fie altceva. Sa-ti fie învatatura de minte sa nu mai umbli cu lucruri periculoase ca asta. Presupun c-ai vrut sa-ti lipesti înca o pana la palarie.

- Sici n-am atins porcaria de clei! - striga domnul Wormwood. Se întoarse si se uita fix la Matilda, care-i întoarse privirea cu ochii ei mari caprui si nevinovati.

- Trebuie sa citesti eticheta de sub tub înainte sa te apuci de ceva. întotdeauna trebuie sa urmezi instructiunile de pe eticheta, continua ea.

- Ce dracu' tot spui acolo, scorie tâmpa ? - striga domnul Wormwood, tinându-se bine de palarie ca sa nu cumva sa-i mai vina ideea sa traga de ea. Crezi ca sunt atât de idiot sa-mi lipesc **singur** palaria de cap 1

28

7 Ur- baie, el caie sta mai jos pe strada zise tUda si-a pus niste clei dintr-asta pe deget fara £ stie ce este si pe urma si-a bagat degetul în nas Domnul Wormwood sari în sus - si ce s-a întâmplat cu el ? - se precipita **el**.

Z ^ ma faT as lipit to nas, zise **Matilda**, si t f\ a V ° sa P tam âna.
Toata lumea îi spunea

râtuff ^ mS!|| dar d M t * rât

29

- Asa-i trebuie, zise doamna Wormwood. ISTu trebuia sa își bage degetul în nas. E un obicei urât. Daca toti copiii ar avea clei pe deget nu si-ar mai baga nici-unul degetul în nas.

- si oamenii mari mai fac asta, mamico, zise Matilda. Te-am vazut pe tine ieri în bucatarie.

- Te rog sa termini, zise doamna Wormwood facându-se rosie la fata.

Domnul Wormwood trebui sa-si tina palaria pe cap tot timpul când mâncara cina în fata televizorului. Arata caraghios si ramase tot timpul tacut.

Când se pregăti de culcare încerca din nou să-și scoată pălăria. Îl ajuta și doamna Wormwood, dar nu era posibil.

- Acum cum o să-mi fac dusul? - întreba el.

- Trebuie să renunți, că n-ai încotro, îi spuse soția. Mai târziu, când se uita la sotul ei scund și slab în pijamaua cu dungi violete și cu pălăria de porc pe cap umblînd înapoi și-ncolo prin dormitor, se gândi că arăta într-un hal fără de hal și că îi era genul de bărbat la care să viseze soția lui.

30

Domnul Wormwood descoperise că cel mai rău lucru în legătură cu a avea o pălărie lipită de cap, era să fii forțat să dormi cu ea.]STu era nici un chip să-și așeze capul, confortabil, pe pernă.

- Nu te mai agita atîta, îi spuse soția după ce se învîrtise în pat vreo oră. Cred că până mâine dimineața se mai desprinde și o să-o putem scoate ușor.

Dai¹ nu se desprinsese și nici n-o putea scoate ușor, așa că doamna Wormwood lua o foarfecă și taie pălăria pe lângă cap, bucată cu bucată, întâi partea de sus și apoi marginea. Unde partea dinăuntru a pălăriei se lipise de par, pe lateral și la spate, trebuia să taie și parul până la piele, așa încît, când termina, domnul Wormwood avea un cerc alb în jurul capului, ca un fel de calugar. Iar în față, unde pălăria fusese lipită direct de piele, rămaseseră mici bucatele maronii de piele de porc care nu se știe câte spalături le-ar fi înlăturat.

La micul dejun Matilda îi spuse :

- Trebuie sa încerci sa-ti scoti bucatelele alea de pe frunte, taticule. Arata ca si cum ai avea o sumedenie de insecte maronii umblînd pe tine. O sa zica lumea ca ai paduchi.

- Taci din gura ! - se zborsi tatal. Ține-ti afurisita aia de gura închisa !
...»-..-

Una peste alta, Matilda era multumita. Dar stia ca cu asta mf-i daduse tatalui ei o lectie pentru totdeauna.

Fantoma

Dupa episodul cu cleiul în familia Wormwood se asternuse o atmosfera de calm relativ. Era clar ca experienta îl scuturase nitel pe domnul Wornrwood, care pentru o scurta perioada paru sa-si piarda cheful de a se mai lauda sau de a mai face pe stapânul.

Dar nu tinu mult si începu din nou. Probabil ca avusese o zi mai proasta la garaj si nu vînduse destule masini de mâna a doua aranjate cum .stia el. Sunt multe lucruri care-l pot face pe un barbat iritabil acasa, dupa o zi proasta la servicii, si în mod normal o sotie sensibila sesizeaza semnalele de furtuna si-l lasa în pace pâna se linisteste.

Când în aGea seara domnul Wormwood ajunsese acasa venind de la garaj, avea fata întunecata ca un nor de furtuna si cineva avea sa fie calul de bataie în curând. Sotia recunoscuse semnalele imediat si disparu. Domnul Wormwood intra în camera de zi unde Matilda statea

ghemuita în fotoliu, complet absorbita de cartea pe care o citea. Domnul Wormwood dadu drumul la televizor. Ecranul se lumina si aparu imaginea. Domnul Wormwood se uita la Matilda. Fetita nu se miscase. Se obisnuise sa se poata concentra în ciuda zgomotului care venea de la televizor. Continua sa citeasca si, dintr-un anume motiv îl înfurie pe tatal ei. Probabil ca furia îi crescuse fiindca o vazuse ca-i facea placere un lucru dincolo de puterea lui de întelegere.

- ~Nu te opresti niciodata din cititul ala f - se rasti el.
- A, buna, taticule ! - zise Matilda. Ai avut o zi azil
- Ce-i porcaria asta 1 - zise smulgându-i cartea din mâna.

³ - c, 664

33

- !Nu e porcarie, e foarte frumoasa. Se cheama *Poneiul Roscat*. E scrisa de John Steinbeek, un scriitor american. De ce nu încerci s-o citesti ? O sa-ti placa.

, - Gunoii

zise domnul Wormwood. Daca e

scrisa de un american, sigur e gunoii. Toti scriu la fel.

- !Sfu, taticule, e minunata, pe cuvânt ! Este despre.. .
-]Su vreau sa stiu despre ce este , latra el. M-am saturat de cititul asta al tau ! Du-te si fa ceva cu folos !

Dintr-o data începu să rupa foile din carte și să le mototoleasca în ghemotoace pe care le zvîrlea în cosul de gunoi.

Matilda îngheta de oroare. Tatal continua cu furie și, de data asta numai era nici un dubiu că era cuprins.

84

<?■■

de un fel de invidie. Cum îndrazneste, pare să spună el cu fiecare pagină ruptă, cum îndrazneste să-i placă să citească când eu nu pot? Cum îndrazneste?

- Asta e o carte de la bibliotecă! - plângea Matilda. Îsu este a mea! Trebuie să o duc înapoi doamnei Phelps!

- Atunci o să trebuiască să cumperi alta, nu-i așa? - zise tatal smulgînd mai departe paginile. O să trebuiască să-ți economisești banii de buzunar pînă este suficient în pusculeta ca să cumperi una nouă pentru draga ta doamnă Phelps!

Cu asta arunca coperta rămasă goală în cos și iese «m camera lasînd televizorul aprins.

Cei mai mulți copii în situația Matildei ar fi hohotit și plîns. Dar ea nu făcu asta. Bănușe nemiscată, alba la față și plină de gânduri. Parcă ar fi înțeles că plînsul și Nervii nu ajută la nimic. Așa cum spusese cândva Napoleon, singurul lucru inteligent pe care poți să-l faci când

85

esti atacat este sa contraataci. Minte minunata si subtila a Matildei era deja la lucru sa gaseasca o alta pedeapsa potrivita pentru un tata asa de veninos. Planul care începuse acum sa se formeze în mintea ei depindea de cât de adevarat era ca papagalul lui Fred vorbea foarte bine, asa cum se laudase el.

Fred era un prieten al Matildei. Era un baietel de sase ani care statea dupa colt si care de multa vreme se tot lauda cu un papagal extraordinar pe care i-l daduse tatal Ini.

În dupa-amiază următoare, imediat ce doamna Wormwood plecase cu masina pentru o noua partida de bingo, Matilda porni spre casa lui Fred sa investigheze. Bata la usa si când acesta îi deschise îl întreba daca vroia sa-i arate si ei extraordinarul papagal. Fred îi

36

încântat si o conduse în camera lui, unde într-adevar găsi un papagal minunat, albastru cu galben.

- îl vezi ? - zise Fred. Ii cheama Chooper.

- Fa-l sa vorbeasca, zise Matilda.

- Nu poti sa-l faci sa vorbeasca, raspunde Fred. Trebuie sa ai rabdare. Vorbeste când are el chef.

Îi facura de lucru asteptând. Dintr-o data papagalul zise :

- Salutare, salutare, salutare ! Suna exact ca o voce omeneasca.

- Extraordinar ! - zise Matilda. Ce altceva poate sa mai spiina f
- Zornaie-mi oasele ! zise papagalul facînd o imitatie a unei voci cavernoase. Zornaie-mi oasele !
- Mereu spune asta, îi spuse Fred.
- Ce mai poate sa spuna f - întreba Matilda.
- Asta este tot ce stie, zise Fred. Dar este extraordinar, nu-i asa ? - zise Fred.
- E fabulos, zise Matilda. Mi-l împrumuti si mie pentru o noapte ?
- JNu, zise Fred. îuci nu te gâнди!
- îti dau toti banii mei de buzunar pe saptamâna viitoare, zise Matilda.

Asta era altceva. Fred se gâнди pentru cîteva secunde.

- Bine, zise el. Daca-mi promiti ca mi-l adunei înapoi mâine dimineata.

Matilda se întoarse acasa ducând colivia cu amândoua mâinile. Era un camin în sufragerie si Matilda se chinui sa potriveasca colivia în hornul caminului, ferita la vedere. 3sfu fu prea simplu, dar reusi în cele din urma.

- Salutare, salutare, salutare ! - zise papagalul din ascunzatoare. Salutare, salutare !

- Taci din gura, nebunule ! -zise Matilda si pleca^s & se spele pe mâini de funingine.

In seara aceea, pe când mama, tatal, fratele si Matilda mâncau cina ca de obicei în camera de zi, în fata televizorului, o voce clara se auzi din hol venind din sufragerie :

- Salutare, salutare, salutare !

- Harry, striga mama facîndu-se alba la fata. E ÎB casa !
Am auzit o voce !

37

38

- si eu, zise fratele Mafildei. Matilda sari si închise televizorul.

- Sss ! - zise ea. Ascultati !

ÎJimeni nu mai mânca si asculta cu atentie.

- Salutare, salutare, salutare ! - se auzi iar.

- Ati auzit ? - sopti fratele Matildei.

- Sunt hoti, sopti mama. Simt în sufragerie !

- Asa cred, zise tatal stând mai deoparte încordat.

- Du-te si prinde-i Harry ! - suiera mama. Du-te si prinde-i asupra faptului !

Domnul Wormwood nu se misca. JSTu parea ca se grabeste sa-i prinda si sa devina erou. Se facuse gri la fata. '

- Haide ! - suiera mama. Probabil ca vor argintaria.

Tatal își sterse gura cu servetelul într-un gest de nervozitate.

- Hai sa mergem cu totii sa vedem ! - zise el.

- Hai atunci, zise fratele JMâtildei. Haide mama ! Mama lua un fier lung de lângă camin. Tatal apuca

o crosa de golf dintr-un colt. Fratele apuca o veioza si o scoase din priza. Matilda lua cutitul cu care mâncase si toti patru se strecurara prin usa sufrageriei, tatal ultimul dintre ei.

'd&fr —

39

- Salutare, salutare, salutare ! - zise vocea din nou.

- Haideti ! - striga Matilda si dadu buzna înauntru cu cutitul ridicat. Mâinile sus ! V-am prins ! - striga ea.

Ceilalti o urmara fluturându-si armele. Apoi se oprira. Se uitara de jur împrejur si nu era nimeni.

- îfu e nimeni aici, zise tatal usurat.

- L-am auzit, Harry, zise mama înca tremurând. I-am auzit clar vocea si ai auzit-o si tu !

- Sunt sigura ca l-am auzit ! striga Matilda. E aici undeva !
începu sa caute dupa canapea, dupa perdele. Atunci
vocea se auzi din nou, moale înfricosatoare :
- Zornaie-mi oasele! - se auzi. Zornaie-mi oasele !

40

Toti sarira in sus, inclusiv Matilda, care era o buna actrita.
Se uitara de jur împrejur, dar din nou nu era nimeni.

- E o fantoma ! - zise Matilda.
- Doamne ajuta-ne - striga mama prinzându-si gotul de
dupa gât.
- E precis o fantoma, zise, Matilda. Am mai auzit-o pe
aici. Camera asta e bântuita de fantome. Eu credeam ca
voi stiti!
- Salveaza-ne! - striga doamna Wormwood aproape
sugrumându-si sotul.
- Sa plecam de aici, zise tatal, mai gri ca niciodata.

Toti iesira tragând usa dupa ei.

Dupa-amiaza zilei urmatoare, Matilda reusi sa scoata
papagalul nevatamat dar plin de funingine din horn
si *iesi* afara din casa, fara sa fie vazuta. Îl scoase prin usa
din spate si fugi cu el la casa lui Fred.

- S-a comportat cum trebuie ? - întreba Fred.

- Ne-am distrat grozav cu el, zise Matilda. Parintilor mei le-a placut la nebunie.

41

Aritmetica

Matilda si-ar fi dorit ca parintii ei sa fie buni si iubitori, întelegatori, onorabili si inteligenti. Faptul ca nu erau nimic din toate astea, era ceva ce Matilda trebuia sa tolereze. Dar nu era usor. ÎJoul joc de a-i pedepsi, pe unul dintre ei sau pe amândoi, ori de câte ori o raneau sufleteste, îi facea viata mai mult sau mai putin suportabila.

Fiind foarte mica si neajutorata, singura putere pe care o avea asupra lor, era puterea mintii ei. Cu inteligenta ei ascutita putea sa-i învârteasca pe amândoi. Dar adevarul este ca în orice familie o fetita de cinci ani trebuie sa faca ceea ce i se spune, oricât de absurde ar fi ordinele primite. Asa ca trebuia sa manânce cina de pe tava în fata plictisitoarei cutii a televizorului. Trebuia sa stea singura acasa în fiecare dupa-amiaza a saptamânii, si oricând i se spunea sa taca din gura, trebuia sa taca din gura.

Supapa ei de siguranta care o ajuta sa nu-si ia câmpii, era placerea de a inventa si de a coace acele splendide pedepse, dar cel mai placut lucru era ca ele își faceau efectul pentru o perioada scurta de timp. Tatal ei în special, devenea mai putin cocos si mai suportabili pentru câteva zile dupa ce primea doza din medicamentul magic al Matildei.

Povestea cu papagalul în horn, în mod olar îi linistise pe amândoi considerabil, pentru o perioada mai lunga de o saptamâna, fscându-i sa se comporte civilizatat fata de Matilda în comparatie cu modul lor obisnuit. Dar. din pacate, asta nu tinu mult. Urmatoarea scânteie aparut într-o seara, în camera de zi. Domnul Wormwood de-abia se întorsese de la lucru. Matilda si fratele ei asteptau

42

linistiti pe canapea ca mama sa le aduca obisnuitele tavi cu cina. Televizorul nu era aprins.

Domnul Wormwood își facu aparitia într-un tipator costum în carouri si cu o cravata galbena. Carouriife mari portocalii cu verde ale jachetei si pantalonilor suparau la vedere. Arata ca seful celui mai sarac birou de pariuri, îmbracat pentru nunta fica-sii si era încântat de el însusi în seara aceea. Se aseza în fotoliu si frecându-si mâinile se adresa fiului sau :

- Mai baiete, zise el, tatal tau a avut astazi o zi cât Pe poate de buna. Sunt mult mai bogat acum decât eram azi dimineata. Am vândut nu mai putin de cinci masini astazi, fiecare cu un profit frumusel. Rumegus în cutia de vite;.o, burghiu electric la vitezometru, o aruncatura de vopsea ici, una colo si alte câteva trucuri din astea si natafletii se bateau sa le cumpere.

Scoase o bucata de hârtie din buzunar si începu s-o studieze.

- Asculta, baiete, zise el, adresându-se fiului sau si ignorând-o pe JMatilda. Având în vedere ca o sa intri în afaceri într-o zi, tiebuie sa stii sa socotesti profiturile pe care le faci la sfârșitul fiecărei zile. Ia o foaie de hârtie si un creion si hai sa vedem cât esti de destept.

Baiatul iese ascultator din camera si se întoarce cu materialele cerute.

- Scrie asa, zise el, citind din bucata lui de hârtie. Masina nr. 1 a fost cumparata de mine cu 278 de lire si vânduta cu 425 de lire. Ai scris ?

Baiatul de zece ani scrisese cele doua valori încet, cu grija.

- Masina nr. 2, continua el, m-a costat 180 de lire si am vândut-o cu 760. Ai scris ! 1

- Da, tata, zise baiatul.

- Masina nr. 3 m-a costat H lire si am vândut-o cu 999 lire si 50 de pence.

- Mai spune-mi o data, zise baiatul. Ou cât ai vândut-o 1

- 999 lire si 50 de pence, zise tatal. si asta, apropo, ^eeste un truc inteligent de dus de nas cumparatorul. Niciodata sa nu ceri suma rotunda. întotdeauna spui ^ceva mai putin. îfu spui 1000 de lire. Spui 999 de lire

si SO de'pence. Suna mult mai putin, dar iii realitate nu este. Inteligent, nu?

- Foarte, zise baiatul. Este sclipitor, tata !
- Masina nr. 4 a costat 86 de lire, era o rabla, si am vândut-o cu 699 lire si 50 pence.
- Spui prea repede, zise baiatul scriind numerele. Asa. Am scris.
- Masina nr. 5 a costat 637 de lire si am vândut-o cu 1649,50 . Ai scris, baiete?

44

- Da, tata, zise baiatul curbat deasupra hârtiei si scriind.
- Foarte bine, zise tatal, Acum calculeaza profitul pe fiecare masina si fa totalul. Pe urina o sa poti sa spui cât a câstigat sclipitorul tau tata în total astazi.
- E mult de socotit, zise baiatul.
- Bineînteles ca e mult, zise tatal. Dar când esti în afaceri importante ca asta, trebuie sa fii as în aritmetica. Eu am un computer în cap. Mi-a luat mai putin de zece minute sa rezolv asta.
- Vrei sa spui ca ai socotit în cap, tata ? - întreba baiatul minunându-se.
- ISTu, nu chiar asa, zise tatal. Îsimeni nu poate sa faca asta. Dar nu mi-a luat mult. Când termini, spune-mi cât

crezi tu ca am facut profit în total astazi. Am totalul final scris aici, si am sa-ti spun daca ai facut bine.

- Tata, ai facut exact 4303 si 50 de pence în total, zise Matilda.

- Nu te amesteca, zise tatal. Fratele tau si cu mine discutam finante.

- Dar, tata - . .

- Taca-ti gura - zise tatal. Ghicesti si faci pe desteapta !

- Uita-te la raspuns, tata, zise Matilda cu blândete. Daca ai calculat corect trebuie sa ai 4303 si 50 de pence. Atât ai pe hârtie ?

Domnul Wormowood se uita la foaia de hârtie si întepeni.

45

Tacu.

Dupa un timp spuse :

- Mai spune o data.

- 4303 si 50, zise Matilda.

Din nou se facu liniste. Apoi fata tatalui se facu rosie stacojie.

>tf,

- Sunt sigura ca atâta e, zise Matilda.

- Tu . ■ - parsivenie mica ! - striga dintr-o data tatal, îndreptând înspre ea amenintator degetul aratator. Te-ai uitat pe foaie ! Ai citit din ce-aveam eu aici !

- Taticule, sunt în cealalta parte a camerei, cum as fi putut sa vad ?

-]SFu ma prosti pe mine ! - striga el. Sigur ca ai vazut ! Trebuie sa fi vazut ! Nimeni n-ar fi putut sa dea un raspuns asa, mai ales o fata ! Esti o excroaca mica, domnisoara, asta esti! O excroaca si o mincinoasa /

În acel moment mama intra ducând o tava mare eu pami portii de mâncare pentru cina. De data asta era pe.^te cu cartofi prajiti, pe care le cumparase de la magazinul din colt, gata prajite, în drum spre casa, de la bingo. Se pare ca jocurile de bingo o epuizau în asa masura pe doamna Wormwood, atât fizic cât si emotional, încât **nu-i** mai ramânea suficienta energie sa gateasca singura cina. Astfel încât, daca nu era mâneaie cumparata, congelata si încălzita, atunci sigur ei a peste cu cartofi prajiti.

46

- De ce esti asa de rosu la fata, Harry ? - zise ea punând tava domnului Wormwood pe masuta din fata canapelei.

- Fii-ta este o excroaca si o mincinoasa, zise tatal luând tava si punând-o pe genunchi. Da drumul la televizor si sa terminam cu discutia.

47

Barbatul platinat

Pentru Matilda nu era nici un dubiu ca ultima iesire a tatalui ei merita o pedeapsa severa, si, stînd si mîncîndu-si cina aceea oribila si ignorînd programul de la televizor, mintea îi mergea la toate variantele posibile. Când se facuse vremea de culcare, Matilda era decisa.

În dimineata urmatoare se scula devreme, se duse la baie si încuie usa. Asa cum stiti, doamna Wormwood își vopsea parul într-un blond platinat si stralucitor, aceeasi culoare scînteietoare pe care o au actritele care merg pe sârma la circ. Treaba asta o facea la coafor de doua ori pe an, dar, o data pe luna sau cam asa ceva, obisnuia sa-si împrospateze culoarea limpezindu-si parul într-un lighean cu ceva care se chema *BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ*. Asta îi servea si ca sa-si vopseasca oribilele radacini maron-cenusii.

Sticla eu *BLOND PLATINAT VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ* era pastrata în dula-piorul de la baie si pe ea mai era o eticheta mica pe care scria "Atentie, contine peroxid. îsu lasati sticla la îndemîna copiilor". Matilda citise asta de multe ori fascinata.

Tatal Matildei avea o recolta buna de par negru pe care-l purta cu o carare la mijloc si de care era grozav de mîndru. "Par sanatos, îi placea lui sa zica, asta înseamna ca dedesubtul lui este un creier sanatos !"

- Ca Shakespeare, îi spusese odata Matilda.
- Ca cine ?

- Ca Shakespeare, taticule.
- Era destept?
- Foarte destept, taticule.

48

- Avea tone de par, nu-i asa ?
- Era chel, taticule.
- Daca nu esti în stare sa vorbesti logic, taci din gura ! - se rastise el.

Domnul Wormwood își facea parul sa arate sanatos si lucios, sau asa-si închipuia, masându-si capul în fiecare dimineata cu abundente cantitati dintr-o lotiune care se numea *ULEI DE VIOLETE TONIC PEH-TIIU PĂR*.

O sticla cu aceasta solutie violeta si puternic mirositoare se afla în permanenta pe etajera de deasupra chiuvetei lângă periuta de dinti, *și*, în fiecare dimineata, dupa ras, avea loc un viguros masaj al capului cu acest ulei de violete. Acest masaj era întotdeauna acompaniat de puternice zgomote barbatesti, respiratie suieratoare si oftaturi, cam asa :

- Ahhh, asta este ! Asta este ce-mi trebuie !
- c. 664

Trebuie frecat la radacina î - ceea ce putea fi auzit olar de la Matilda din dormitor, la celalalt capat al coridorului.

Acum, dimineata devreme, singura, in baie, Matilda goli **trei** sferturi din continutul sticlei cu ulei de violete în chiuveta. Pe urina umplu la loc sticla cu *BLOND PLATINAT VOPSEA DE PÂR FOARTE PUTERNICĂ*. Lasase grijulie ceva din tonicul de par în sticla. Astfel încât dupa ce agita bine sticla, continutul sa capete culoarea violet. Apoi puse din nou sticla pe etajera de desupra chiuvetei, avînd grija sa puna cealalta sticla la loc în dulapior. Pîna acum, toate bune.

La micul dejun Matilda statea linistita la locul ei la masa, mîncîndu-si în tacere cornflakes-ul. Fratele ei statea la celalalt capat al înem cu spatele la usa, devorînd una dupa alta feliile de pîne unse cu unt de arahide si gem de capsuni. **Mama** era undeva în bucatu-

50

rie preparînd micul dejun pentru domnul Wormwood care întotdeauna consta din doua oua prajite, trei cîrnati prajiti, trei felii de sunca prajite, cîteva rosii de asemenea prajite si pîne.

În acest moment domnul **Wormwood** intra zgomotos în camera. Îsu era capabil sa intre altfel, mai ales la micul dejun. Trebuia sa-si faca întotdeauna simtita prezenta zgomotos, ironcanind si vorbind taie, de parca ar fi spus : "Sunt eu ! Uite-ma ca vin ! Stapînul casei, capul de familie, cel care face ca voi ceilalti Fa traiti atît de bine ! Observati-ma si aratati-mi respect ."

În dimineata asta pasi înauntru cu pasi mari, își batu fiul pe spate si striga ;

- Baiete, tatal tau simte ca astazi o ,sa fie iar o zi buna de facut bani la garaj ! Am câteva frumusele cu care sa-i duc pe natafleti în dimineata asta. Unde este mâncarea mea ?

- Acum, comoara mea, striga doamna Wormwood din bucatarie.

Matilda se uita în farfurie. Nu îndraznea sa-si ridice privirea. În primul rând nu era sigura de ce avea sa vada. În al doilea rând, daca n-ar fi vazut ceea ce astepta sa vada, n-avea încredere ca putea sa-si pastreze figura, ca si când nimic nu s-ar fi întâmplat. Fratele ei se uita direct la fereastră din fata, umplându-si gânditor gura cu pâine cu unt de arahide si gem de capsuni.

Tatal se deplasa de-a lungul camerei ca sa-si ocupe locul din capul mesei, când mama apară în usa bucatariei cu o farfurie enorma, plina cu oua, cârnati, sunca fi rosii. Eidicând privirea prinse imaginea sotului si se opri împietrita. Dadu drumul unui tipat care parca o ridicase deasupra în aer si scapa farfuria care se sparse de podea, continutul sarind în toate partile. Toata lumea tresari, inclusiv domnul Wormwood.

- Ce dracu' se-ntâmpla cu tine, femeie? - striga el. Uite ce-ai facut pe covor !

- Parul! - zise strângându-se în sine si îndreptând un deget tremurat spre sotul ei. Uita-te la parul tau ! Ge ti-ai facut la par ?

- Ce are parul meu, pentru numele lui Dumnezeu ?
- O, Doamne ! Tata, ce ti-ai facut la par ? - ^sta'ga baiatul.

51

O scena minunata începea sa se contureze în sufragerie. Matilda tacea si admira efectul muncii si mintii ei. Mâadrea de claie de par a domnului Wormwood era acum de un argintiu murdar. De data asta culoarea era a unui actor de circ care merge pe sârma si care nu s-a spalat pe cap întreaga stagiune.

- Ți-ai . . . ti-ai . . . ti-ai vopsit parul'. - seârtâi subtire vocea mamei. Ce ti-a venit netotule? Arati absolut înfricosator ! Arata groaznic '. Arati ca un monstru !
- Ce tot spui acolo ! - striga el punându-si amândoua mâinile pe cap. Cum sa mi-l vopsesc? Ce vrei sa spui cu asta ? Ce are ! Ori vreti sa-mi jucati o farsa tâmpita !

52

Fata i se schimbase la culoare devenind verde des-, culoarea merelor necoapte.

- Ți l-ai vopsit, tata, zise baiatul. Are **culoarea** parului mamei, numai ca arata mai murdar.
- Bineînteles ca si l-a vopsit ! - zise mama. Eu-si putea schimba culoarea de la sine ! Ce-oi fi vrut sa faci? Sa te faci mai frumos ! Arati ca o baba dementa !

- Adu-mi o oglinda, tipa tatal.

Poseta mamei statea atârnată de un scaun. Doamna Wormwood o deschise și scoabe din ea o cutie de pudră «ompactă, caie avea o oglindă mică, rotundă, în interior. O deschise și o înmâna sotului. Acesta i-o smulse din mână și bucatele de pudră se împrăștiară pe jacheta în carouri.

- *Fii atent !* tipa ea. Uite ce-ai făcut ! Este pudră în ea cea mai bună !

- Vai de mine ! - tipa domnul Wormwood uitându-se în oglindă.

Ce s-a întâmplat cu parul meu? Arată-mi !

Arată-mi ! Arată-mi ca tine, demnă ! Nu pot să mă duc

la garaj să vând mașini, arătând în halul asta ! Cum s-a

53

putut întâmpla așa ceva ? Se uita de jur împrejur, întâi la mama, apoi la băiat, apoi la Matilda.

- Cum s-a putut întâmpla așa ceva! - urla el.

- Cred că nu te-ai uitat bine, taticule, zise Matilda, și ai luat sticla mamei în loc de a ta.

- Bineînțeles că asta s-a întâmplat ! - striga mama. **Harry**, multă minte-ti mai trebuie ! De ce n-ai citit eticheta înainte să-ți torni chestia aia în cap ? Yopseaua mea e foarte puternică. Pui o lingură la un lighean cu

apa, si tu ti-ai pus-o direct pe pâr ! Probabil ca o sa-ti cada.tot parul pâna la urma ! Te **ustura** capul î

- Vrei sa spui ca o sa-mi cada tot parul ? - urla el.

- Cred ca da. Peroxidul este o substanta foarte puternica. Se pune în chiuvete si în WC-uri ca sa se dezinfecteze, numai ca-i dau un alt nume.

- Ce spui acolo f - urla el. Eu nu sunt vas de WC ! îfu vreau sa ma dezinfectez !

- Chiar diluata cum o folosesc eu, zise doamna Wornrwood, face sa-mi cada parul, asa ca Dumnezeu stie ce-o sa-ti faca tie ! Ma mir ca nu ti-a ars toata pielea capului pâna acum !

- Ce sa fac? - întreba el disperat. Spune repede ce sa fac. pâna nu-mi cade tot parul !

- În locul tau **m-as** spala repede cu apa si sapun, dar repede !

- O sa-mi revina la culoare 1 - întreba el îngrozit.

- Bineînteles ca nu, zapacila ! - zise mama.

- Atunci ce sa fac 1 Nu pot sa ies asa din casa !

- O sa trebuiasca sa ti-l vopsesti negru, zise mama. Dar spala-te mai întâi, sau n-o sa mai ramâna ce sa vopsesti !

- Da, zise domnul Womrwood sarind la treaba. Fa-mi o programare la coaforul tau în dimineata asta pentru un

vopsit ! Spune-i ca e o urgenta, sa-mi faca loc ! Ma duc sa ma spal acum !

Cu asta domnul Wornrwood iese din camera si doamna Wornrwood, cu un oftat, lua telefonul sa sune la coafor.

- Face câteodata niste luciuii absolut prostesti, nu-i asa mamico 1 zise Matilda.

54

Formând numarul, mama raspunse : - Barbatii nu sunt întotdeauna asa destepti cum ! cred. O sa înțelegi asta când o sa fii mare, fetito.

55

Domnisoara Honey

Matilda începu scoala mai târziu decât alti copii-Cei mai multi copii încep scoala la cinci ani sau putin înainte, dar parintii Matildei, care nu erau preocupati de educatia fiicei lor, uitasera s-o înscrie. Asa ca Matilda avea cinci ani si jumătate când începu scoala.

scoala satului pentru copii mici era o cladire stearsa de caramida, care se numea "*Crunchem Hal*". Avea doua sute cincizeci de elevi între cinci si doisprezece ani. Pirectorul scolii, marele sef si comandantul suprem al acestei asezari, era o femeie cu totul neobisnuita, între doua vârste, care se chema domnisoara Trunchbull.

Într-unul din zile, Matilda fusese înscrisă în clasa începătoare, unde erau alți optsprezece copii, baietei și fetite de vârstă ei.

Profesoara lor era domnișoara Honey, care n-avea mai mult de douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani. Avea o față ovală și palidă ca o madona, cu ochii de un albastru deschis și părul saten deschis aproape blond. Corpul ei era atât de fragil, încât aveai impresia că dacă ar cădea s-ar sparge în mii de bucatele ca o figurină de porțelan.

Domnișoara Jennifer Honey avea un caracter blând și liniștit, nu ridică niciodată vocea, zâmbea rar, dar posedea acel har rar întâlnit, de a fi iubită de toți copiii din grija ei. Părea să înțeleagă perfect revolta și teama care-i cuprindea deseori pe copiii mici, pentru prima dată în viața lor grupată într-o clasă și puși să se supună unor ordine.

Pata ei emana o căldură ciudată care parcă era simțită ori de câte ori se adresa unui nou venit, ratacit și confuz.

56

Domnișoara Trunchbull era cu totul altfel. Era ca o teroare sinistru, ca un monstru tiranic și înspăimântător, care speria elevii și profesorii deopotrivă. Era un fel de aura amenințătoare în jurul ei pe care o simțeau chiar de la distanță, iar când se apropia puteai să simți pericolul care-l iradia, ca un fier încing. Când mărșăluia, - domnișoara Trunchbull nu mergea niciodată normal : mărșăluia ca o trupă de militari balansându-și bratele soldatește. Când mărșăluia pe coridor, îi puteai auzi respirația zgomotoasă

si, daca un grup de copii se întâmpla sa fie în calea ei, își facea drum printre ei ca un tanc, iar copiii îi sareau din fata, în stânga si-n dreapta. Slava Domnului ca nu exista multi oameni pe lume ca ea, desi exista totusi, si este foarte posibil ca fiecare dintre noi sa întâlneasca cel puțin unul în cursul vietii.

Atunci când ti se întâmpla sa-l întâlnești trebuie sa te porti ca si când un rinocer fioros ti-ar fi aparut în

57

I <

fata dintr-un tufis : sari în primul copac si stai acolo pâna dispare.

Pe aceasta femeie, cu toate excentricitatile ei, **îmi** este aproape imposibil s-o descriu, dar am sa fac o încercare mai târziu în cursul povestirii. S-o lasam acum si sa ne întoarcem la Matilda si la prima ei zi de scoala.

Dupa obisnuita treaba cu strigatul catalogului, domnisoara Honey dadu fiecarui elev câte un caiet nou nout.

- V-ati adus fiecare câte un creion, sper, zise ea.
- Da, domnisoara Honey, cântara copiii.
- Bine. Astazi este prima zi de scoala pentru fiecare dintre voi. Este începutul a cel puțin unsprezece ani de scoala, prin care fiecare dintre voi trebuie sa treaca. sase dintre ei îi petreceti aici la *CruncJiem Hali*, unde, dupa cum stiti directoare este domnisoara Trun-chbull. Acum,

spre binele vostru, am sa va spun ceva ceva despre domnisoara Trunchbull. Dumneaei insista pe disciplina stricta în scoala, si, daca vreti sa m-ascu-

58

tati, sfatul meu este sa va pui'tati cât puteti de bine în prezenta ei. N-o contraziceti, nu-i raspundeti obraznic. Faceti întotdeauna ce va spune, ca daca ajungeti pe mâna ei, va desfiintezi ! Ca morcovul pe razoare ! Xu e nimic de râs, Lavender. Ia-ti zâmbetul de pe figura. Ar - fi înțelept din partea, voastra sa tineti minte ca dom-nusoara Trunchbull este foarte, foarte severa cu toti cei catre depasesc masura. Ati înteles ?

- Da, domnisoara Honey, ciripira optsprezece voci grabite.

- Eu însami, continua ea, vreau sa va ajut sa învatati cât mai multe lucruri cât sunteti în aceasta clasa, pentru ca asta o sa va ajute sa va descurcati mai usor în viitor. De exemplu, as dori ca la sfârșitul acestei saptamâni toata lumea sa stie tabla înmultirii cu doi pe dinafara. si la sfârșitul anului toata lumea sa stie tabla înmultirii pâna la doisprezece. O sa va ajute enorm daca reusiti. Acum, este cineva care stie deja tabla înmultirii cu doi?

59

Matilda ridica mâna. Era singura. Domnisoara Honey se uita atent la fetita maruntica, cu parul negru, din rândul al doilea.

- Minunat, zise ea. Te rog ridica-te-n picioare si spune-o pâna unde stii.

Matilda se ridica si începu. Când ajunse la $2 \times 12 = 24$ nu se opri. Continua cu $2 \times 13 = 26$, $2 \times 14 = 28$, $2 \times 15 = 30$, $2 \times 16 = \text{-----}$

- Ajunge ! - zise domnisoara Honey. Ascultase mirata tot recitalul Matildei si acum întreba :

- Pâna unde poti sa ajungi î

- Pâna unde ? Nu stiu exact, domnisoara Honey. Destul de departe, cred.

Domnisoara Honey lasa sa treaca câteva momente dupa aceasta curioasa marturisire.

- Vrei sa spui, întreba ea, ca poti sa spui cât fac 2×281

- Da, domnisoara Honey.

- Cât"?

- 56, domnisoara Honey.

- Dar daca te întreb ceva mult mai greu, ca 2×487 f
Poti sa-mi raspunzi f

- Cred ca da, zise Matilda.

- Esti sigura ?

- Da, domnisoara Honey. Cât se poate de sigura.

- Cât fac atunci 2×487 ?
- 974, zise Matilda imediat. Vorbise încet și politicos fără nici un semn de laudărosenie.

Domnișoara Honey se uita la Matilda absolut stupefiată, dar când începu să vorbească păstra aceeași voce.

- Dar înmulțirea cu doi este foarte ușoară în comparație cu înmulțirea cu alte numere. Știi vreoa altă ?
- Cred că da, domnișoara Honey. Cred că știi.
- Care, Matilda ? Cât de departe ai ajuns ?
- Su prea știi, zise Matilda. Îți știi ce vrei să spui.
- Vreau să spun dacă știi de exemplu tabla înmulțirii cu trei.
- Da, domnișoara Honey.
- Și cu patru ?
- Da, domnișoara Honey.

60

- Câte știi în total ? Le știi pe toate până la înmulțirea cu 12 ?
- Da, domnișoara Honey.
- Cât fac 12×7 !
- 84, zise Matilda.

Domnisoara Honey facu o pauza si se rezema de spatarul scaunului din fata mesei goale, aflata la mijlocul podelei partii din fata clasei. Era tulburata de ultimul schimb de cuvinte, dar se feri sa arate. Nu întâlnise pâna acum un copil de cinci ani, nici de zece, care sa înmulteasca cu atâta usurinta.

- Sper ca restul clasei ascultati cu atentie, zise ea. Matilda este o fetita foarte norocoasa. Are niste parinti minunati care au învatat-o deja sa înmulteasca. Te-a învatat mama, Matilda ?

- Nu, domnisoara Honey. Nu mama.

- Atunci înseamna ca ai un tata extraordinar. Trebuie sa fie un profesor foarte talentat.

- Nu, domnisoara Honey, zise Matilda. Nu m-a învatat tata.

- Vrei sa spui ca ai învatat singura ?

- Nu stiu exact, zise Matilda cu sinceritate. Adevarul este ca nu mi se pare greu sa înmultesc un numar ^Qu alt numar.

Domnisoara Honey inspira adânc si expira încet. ^e uita din nou la fetita cu ochi stralucitori care statea ⁿ picioare în fata catedrei, atât de inteligenta si atât de serioasa.

- Spui sa nu ti se pure greu sa înmultesti un numar cu altul, zise domnisoara Honey. încearca sa-mi explici putin asia.

- Ah, zise **Matilda**, **dai** nu prea stiu cum sa explic. **Domnisoara** Honey astepta. Clasa era linistita. Toti

asteptau.

- De exemplu, zise domnisoara Honey, daca-ti cer sa înmultesti 14 cu 19 ... nu, asta e prea greu . . .

- Fac 266, zise Matilda încet.

- Domnisoara Honey se uita la ea fix. Apoi lua un creion si facu calculul pe hârtie.

- Cât ziceai ca fac?

- 266, zise Matilda.

Domnisoara Honey puse creionul jos, își scoase ochelarii si începu sa lustuiasca lentilele cu o bucata de material. Clasa ramase în liniste asteptând urmarea. Matilda statea încă în picioare lângă catedra.

- Spune-mi Matilda. zise domnisoara Honey lustruind mai departe lentilele, înceaica sa-mi spui. ce e în mintea, ta când faci înmultirea. Calculezi înti-un fel, asta este sigur, dar se pare ca obtii rezultatul instantaneu. De exemplu, s-o luam chiar pe cea care ai rezolvat-o acum, 14x19.

- Iau . . . iau ... îl iau pe 14 si-l înmultesc cu 19. Mi-e teama ca nu pot sa explic altfel. întotdeauna mi-am spus ca daca un calculator de buzunar poate sa faca, de ce n-as putea si eu?

- De ce nu, sigur ca da. Posibilitatile creierului uman sunt înca necunoscute.
- Eu cred ca creierul este mult mai bun decât o bucatica de metal, zise Matilda, pentru ca asta este un calculator.
- Câta dreptate ai, zise domnisoara Honey. Calculatoarele de buzunar nu sunt admise în aceasta scoala, oricum..

Domnisoara Honey se simtea tulburata. Nu era nici o îndoiala în mintea ei ca întâlnise un creier extraordinar de dotat pentru matematica, si-i treceau prin cap cuvinte ca copil-geniu, fenomen sau miracol. stia

ca astfel de minuni apareau pe lume din când în când, dar numai unul la o suta sau doua sute de ani.

62

Doar Mozart avea cinci ani când a început sa compuna, si uite pâna unde a mers.

- Nu es\ e di t pt, zise Lavender. *De ce ea sa poata .si noi mi!*

-. ISni-ti face probleme, Lavender, eu totii o sa stiti în cMi'ând, zise domnisoara Honey mintind printre dinii.

În acest moment domnisoara Honey simti ca nu putea îvzisia tentatiei de n explora mai departe mintea acestui copil extraordinar. îsi dadea seama ca trebuie sa se ocupe si de iestul clasei,' dar era prea curioasa sa]ase treaba cliii mâna.

- Acum, zise ea ca si cum s-ar fi adresat întregii clase, sa lasam pentru un moment aritmetica si sa vedem. daca unul dintre voi stie sa scrie cuvântul pisica.

Trei mâini fura ridicate. Erau a lui Lavender, un baietel pe care-l chema Xigel si Ma tilda.

- Cum scrii pisica, Xigel ? Nigel spuse cuvântul pe litere.

Domnisoara Honey se hotara sa puna o întrebare P^e care nu-si închipuise vreodata ca o poate pune în nm zi de scoala, în clasa întâi.

63

-- Ma întreb, zise ea, daca. vreunul din cei trei puteti citi un grup întreg de cuvinte care împreuna formeaza o propozitie.

- Eu pot, zise Xigel.

- si eu, zise Lavender.

Domnisoara Honey se duse la tabla si scrise cu creta alba urmatoarea propozitie : "*Eti am început deja sa învat sa citesc propozitii lungi!*". O facuse înadins mai dificila, pentru ca stia ca erau copii inteligenti în clasa care puteau citi.

- Poti sa citesti, Xigel? - întreba ea.

- E prea greu, zise Xigel.

- Lavender?

- Primul cuvânt este "eu", zise Lavender,
- Poate cineva sa citeasca toata propozitia? - întreba domnisoara Honey asteptînd un "da" care era sigura ca o sa vina de la Matilda.
- Da, zise Matilda.
- Citeste, zise domnisoara Honey. Matilda citi propozitia fara sa ezite.
- Asta este întradevar foarte bine, zise domnisoara Honey, facînd aprecierea cea mai generoasa pe care o facuse vreodata. Cît poti sa citesti, Matilda?
- Cred ca pot sa citesc aproape orice, domnisoara Honey, zise Matilda, desi nu înteleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnisoara Honey se ridica în picioare si iese viori din casa, întorcându-se treizeci de secunde mai târziu cu o carte groasa. O deschise la un semn si o aseza pe banca Matildei.

" - Este o carte de poezie umoristica, zise ea. Vezi daca poti s-o citesti pe asta cu voce tare.

Linistita, fara pauze si cu o viteza potrivita genului Matilda începu sa citeasca :

" Un gurmand mâncând la Pana

Gasi un soarece-n tocana.

Un chelner sise: "Nu striga,

si nu-l agita asa,

Ca toata lumea o sa vrea

Unul, de toana!"¹"

64

Câtiva copii vazura latura comica a poeziei si începura sa râda.

- stii ce înseamna "*gurmand*" Matilda ? - întreba domnisoara Honey.

- Este cineva caruia îi place sa manânce, zise Matilda.

- Corect, zise domnisoara Honey. si stii cum se cheama genul acesta de poezie ?

- Se numeste limeric*, zise Matilda. Acesta este unul dragut. Foaîne comic !

- Este unul renumit, zise domnisoara Honey ridicând cartea si întorcându-se la catedra în fata clasei. Un limeric inteligent este foarte greu de scris, adauga ea. Pare simplu, dar în realitate nu este !

- stiu, zise Matilda. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reusit nici unul.

- Ai încercat, nu-i asa / - zise domnisoara Honey socata ca pâna acum. Matilda, mi-ai* place sa aud

". din limericurile pe care spui ca le-ai scris. Poti sa-ti amintesti unul si sa mi-l spui?

- Aaa . . . , zise Matilda. De fapt am încercat sa fac tul despre dumneavoastra, domnisoara Honey, când stateati lângă mine.

„ - Despre mine ! - zise domnisoara Honey. Ei ^{ln}e, trebuie neaparat sa-l auzim pe acesta, nu ?

- Xu cred ca vreau sa-l spun, domnisoara Honey.

- Te rog spune-l, zise domnisoara Honey. îti pro-ca n-o sa ma supar.

- poezie simpla, din cinci versuri.

664

65

- Ba **en** cred e-o sa va separati, domnisoara Honey, pentru ca trebuie sa folosesc numele dumneavoastra mic ca ba rimeze. De asta nu vreau sa-l spun.

- Cum de-mi stii numele mic? - întreba domnisoara Honey.

- Am auzit un alt profesor strigându-va chiar înainte sa intram în clasa, zise ATatilda. V-a spus Jenny.

- Insist sa aud acest limeric, zise domnisoara Honey zâmbind larg cum numai rareori zâmbea. Ei-dioa-te **înpicioare si recitari!**

Fara placere Matilda se ridica în picioare si emotio-nata **recita** limericul :

"Se întreaba toata lumea: Ga Jenny mai e vreuna, Cu o fata asa frumoasa si la fel de aratoasa ? si raspunsul e: Nici una!"

Fata palida si placuta a domnisoarei Honey se îmbujora cu un rosu trandafiriu. Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul, fu si mai larg de data asta, un zâmbet de pura placere.

- Multumesc, Matilda, zise ea înca zâmbind. Chiar daca nu este adevarat, lime-ricul tau este foarte bun. Mai, mai, trebuie sa nu-l uit pe acesta.

Din rândul al treilea de' banci Lavender zise :

- E bun. îmi place.
- si e si adevarat, zisei un baietel pe nume Eupert-
- Bineînteles ca este si adevarat, zise si Xige].

si toata clasa începu s-o laude pe **domnisoaiH Honey**, desi ea nu observase înca bine pe altcineva î^{fl} afara de Matilda.

66

- Cine le-a învătat sa citesti, Matilda - întreba <,i;. 'm Honey.

- Am învătat singura, zise Matilda.

_ si ai citi vreo carte tu singura ? O carte pentru copii, vreau sa spun.

_ Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principala, domnisoara Honey.

- si ti-au placut ?

- Câteva mi-au placut foarte mult, zise Matilda, dar altele mi s-au parut plictisitoare.

- Spune-mi una care ti-a placut.

- Mi-a placut *Leul, Vrajitoarea si Dulapul*, zise Matilda. Eu cred ca domnul C.S. Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totusi un defect. Nu are parti comice în cartile lui.

- Ai dreptate, zise domnisoara Honey.

- Nu sunt parti comice nici în cartile domnului Toikien, zise Matilda.

- Crezi ca toate cartile pentru copii ar trebui sa aiba parti comice 1

- Da, zise Matilda. Copiii nu sunt asa de seriosi ca adultii. Le place sa râda.

Domnisoara Honey ramase înmarmurita de înțelepciunea fetitei.

- si ce-ai sa faci acum daca ai citit toate cartile pentru copii? - întreba ea^în continuare.

- Citesc alte carti. împrumut de la biblioteca. Doamna Phelps este foarte buna cu mine. Ma ajuta sa le aleg.

Domnisoara Honey se aplecase mult în fata peste ^{ia}tedra si se uita minunându-se la Matilda. Uitase ou desavârsire de restul clasei.

- Ce alte carti f - murmura ea.

- îmi place foarte mult Charles Dickens, zise tilda. Ma face sa râd. Mai ales domnul Pickwick.

În acel moment clopotelul anunta sfârșitul orei.

67

Trunchbulî

În pauza domnisoara Honey parasi clasa si se îndrepta direct spre biroul directoarei. Era foarte tulburata, întâlnise o fetita care avea, sau asa i se parea ei, calitati extraordinare de inteligenta. Nu avusese încă timp sa-si dea seama cât de inteligenta era fetita, dar realizase ca trebuia sa faca ceva cât de repede putea. Era ridicol sa tii o fetita ca asta în clasa întâi.

În mod normal domnisoara Honey era îngrozita de directoare si se ferea de ea, dar de data asta se simtea în stare sa dea ochii cu oricine.

Batu la usa temutului birou.

- Intra ! - bubui vocea grava si intimidanta a domnisoarei Trunchbulî.

Domnisoara Honey intra.

În general directorii sunt alesi pentru ca posedă un număr de calități deosebite : înțeleg copiii și au permanent în minte interesele lor, simpatizează cu ei, sunt dreți și sunt profund interesați în educația lor.

Domnișoara Trunchbulă nu posedă nici una din aceste calități și, cum de capătase această slujbă era un mister. Dincolo de orice era o femeie neobisnuită. Fusese **cândva** atleta și chiar și acum mușchii îi erau clar **evi-dentiati**. Se puteau vedea pe gâtul ca de bivoliță, pe umerii mari, pe brațele groase, pe încheieturile pline de tendoane, pe picioarele puternice. Uităndu-te la ea aveai impresia că era o persoană care putea să îndoaie bare de metal și să rupă cărți de telefon dintr-o dată- j Fata, din păcate, nu avea nici o trasătură frumoasă și nu inspira nici cea mai mică impresie de bucurie nici' j odată. Avea o barbă încapatată, o gură cu o expresie de cruzime și niște ochi mici și aroganți. Cât desp^e hainele pe care le purta . . . erau, să spunem doar **atâWI**

68

ciudate. Purta întotdeauna o bluză largă, maro din bumbac, peste care puneă în jurul taliei o curea lăță de piele. Cureaua se închidea în față cu o cataramă mare argintie. Coapsele masive care ieșeau de sus) bluză erau înghesuite strâns într-o pereche de pantaloni de culoare verde ca sticla și dintr-un material țesut grosolan. Acești pantaloni îi ajungeau puțin mai jos de genunchi, și mai jos de ei purta niște, ciorapi verzi cu marginea de sus întoarsă, care lasau să se vadă perfect mușchii gambelor, în picioare avea niște pantofi solizi cu tocul jos, maro la

culoare, și cu o limba de piele. Pe scurt, arata mai degraba ca un haitas excentric și însetat de sânge al câinilor la o vânatoare, decât ca o directoare a unei scoli de copii.

Când domnișoara Honey intra în cancelarie, domnișoara Trunchbull statea în picioare lângă biroul ei cu o imagine de nerabdare pe fata.

-Da, domnișoara Honey, zise ea. Ce doresti ? Arati grabita și ravasita în dimineata asta. Ce se întâmpla cu dumneata'? Te-au suparat cumva nemernicii aia mici ?

- !Xu, domnișoara directoare, nimic de genul asta,

- Atunci ce este ? Da-i drumul. Sunt o persoana ocupata.

În timp ce vorbea se întinse spre o cana cu apa care se afla tot timpul pe biroul ei și își turna în pahar.

- Este o fetita la mine în clasa pe nume JVTatilda ^ormwood . . . începu domnișoara Honey.

- Asta este fetita celui care tine garajul în sat, l&tra domnișoara Trunchbull. Ear vorbea, altfel. Ori latra, ori striga. Este un om exceptional, continua ea. ^ttt fost la el chiar ieri. Mi-a vândut o masina. Aproape ^ao^ua. Avea doar zece mii de kilometri la bord. Fostul Proprietar este o batrâna care o folosea cel mult o data P^e an. TJn chilipir extraordinar. Da, mi-a placut- de lomnul Wornrwood. Un adevarat pilon în societatea

■fetra. Mi-a spus ca fiica-sa e o neispravita.]li-a spus

^u cu cehii pe ea. Zicea ca daca ceva rau se întâmpla
"m scoala, în mod sigur ea e de vina. îs-am cunoscut-o
^e a pe zgâtia asta, dar o sa afle tot ce ti-am spus, acum
«nd o s-o vad. Taica-su spune ca e o piaza rea.

69

70

- O, nu, domnisoara Trunchbull, asta nu poate fi adevarat
' se revolta domnisoara Honey.

- Ba da. domnisoara Honey, e al naibii de adeva-_{ra}t ! De
fapt, acum ca ma gândesc, sunt sigura ca ea a fost cea
care a pus pocnitoare» mirositoare sub biroul meu azi-
dimineata, de ■ putea toata camera ca un canal !
Sigur ca ea a fost ! O sa plateasca pentru asta '. Cura
arata ? E un vierme nenorocit, sunt sigura ! Am
descoperit, domnisoara Honey, în lunga mea cariera de
profesor , ca o fata rea este mult mai periculoasa decât un
baiat rau. Problema este, ca o fata rea e mult mai greu de
prins. Sa prinzi o fata rea e ca si cum ai încerca sa prinzi o
musca verde. Plesnesti palma peste ea si nenorocita nu-
i acolo ! Scârboase creaturi sunt fetele ! Bine ca n-am
fost niciodata asa ceva !

- Dar si dumneavoastra trebuie sa fi fost cândva fetita,
domnisoara Trunchbull ! Nu se poate altfel.

- JSTu pentru multa vreme, latra Trunchbull cu un rânjet.
Am devenit femeie foarte repede.

"Este complet zbanghie, își spuse domnisoara Honey. Este la fel de sanatoasa la minte ca un câine turbat."

Domnisoara statea în picioare în fata directoarei, asteptând finalul. De data asta n-avea de gând sa se dea batuta.

- Trebuie sa va spun, domnisoara directoare, ca faceti o mare greseala, crezând ca Matilda v-a pus poc-Bitoarea mirositoare sub birou.

- Eu nu gresesc niciodata, domnisoara Honey !

- Dar, domnisoara directoare, fetita d-abia a venit la scoala pentru prima data, în dimineata asta, si a intrat direct în clasa !

- 2fu te contrazice cu mine, pentru numele lui Dumnezeu, femeie ! Bruta asta de Matilda, sau cum o cheama, mi-a pus împutita asta de pocnitoare sub birou ! -^u e nici o îndoiala ! îti multumesc ca mi-ai sugerat.

- Dar eu nu v-am sugerat nimic !

- Bineînteles ca mi-ai sugerat ! Dar acum ce doresti, domnisoara Honey ? De ce ma tii din treaba ?

- Am venit sa va vorbesc despre Matilda, domnisoara directoare. Am niste lucruri extraordinare sa va

71

spun despre acest copil. Pot, va rog sa va povestesc ce s-a întâmplat în clasa chiar acum ?

- Presupun ca ti-a pus foc sub fusta si ti-a scorojit chilotii, cloncani domnisoara Trunchbull.

- Nu, nu ! - striga domnisoara Honey. Matilda este un geniu '.

La auzul acestui cuvânt, domnisoara Trunchbull se facu rosie la fata si corpul paru sa i se umfle ca acela al unei broaste.

- Un geniu ! - striga ea. Ce prostie mai e si asta, domnisoara"? Cred ca nu esti sanatoasa la minte ! Tatal ei mi-a spus cu gura lui ca este o huliganca 1

- Tatal ei greseste, domnisoara directoare.

- Ku fii toanta, domnisoara Honey ! Dumneata ai cunoscut-o acum o jumătate de ora si tatal ei o cunoaste de o viata !

^S"

Dar domnisoara Honey era hotarâta sa spuna tot ce avea de spus pâna la capat si început sa descrie câteva din raspunsurile de necrezut pe care Matilda le daduse la aritmetica.

- si ...! A învatat câteva din tabla înmultirii pe dinafara, da ? - Iatra domnisoara Trunchbull. Draga **mea**, asta n-o face geniu ! Asta o face papagal !

- Dar, domnisoara directoare, stie sa citeasca '.

- si eu la fel, o repezi ea.

- După parerea mea, zise domnișoara Honey"; trebuie luată din clasa mea și trecută la un nivel m¹ înalt, cu copiii de unsprezece ani.

72

- Aha ! - sforăi domnișoara Trunchbull. Vrei să scapi de ea, nu-i așa ? Xu poți să-o stăpânești și vrei acum să-o arunci bieteii domnișoare Himsoll în clasa mare, unde va face un taraboi și mai și !

- îfu, nu, plânse domnișoara Honey. îsu este deloc acesta motivul !

- Ba da ! - striga domnișoara Trunchbull. Vad perfect prin urzeala dumitale, domnișoara ! și răspunsul este NU ! Matilda va rămâne unde este și este răspunderea dumitale să se comporte cum trebuie !

- Domnișoara directoare, vă rog ...

- Nu vreau să mai aud nimic ! - striga domnișoara Trunchbull. și în nici un caz, am o regulă în școala asta, ca toți copiii să rămână în grupele de vârstă

°r, indiferent de ce le poate capul ! Doamne fereste ! Doar n-o să am o pușlama de cinci ani la un loc cu băieții ^fetele mari .' Cine-a mai pomenit așa ceva ?

Domnișoara Honey rămase neputincioasă în fața destui urias cu gâtul roșu. Erau și alte lucruri pe care ^vfoia să le mai fi spus, dar stia acum că n-ar fi ajutat la ⁿⁱmic. Spuse încet. :

- Poarte bine. Cum doriti, domnisoara directoare, m -
Cum doresc eu fara discutie ! tuna domnisoara

r^QcIlblJll- Si nn niia rlnmnisnfi.rsî.. ca, avem dp-fl fa.p.A
cu

chbull. si nu uita, domnisoara, ca avem de-a face

⁰ vipera care a pus o pocnitoare mirositoare sub biroul
TT,

foul meu

73

- ISTu a facut asa ceva, domnisoara directoare !

- Bineînteles ca a facut-o ! - bubui ea. si-ti mai spun ceva.
Nu-mi doresc nimic mai mult decât sa fi fost legal sa
folosesc biciul si cureaua ca-n vremurile bune ! I-as fi
înrosit eu fundul Matildei, sa nu mai poata sa stea pe
scaun o luna !

Domnisoara Honey se întoarse si iese din birou deprimata,
dar nu înfrânta.

"O sa fac ceva pentru copilul asta, îsi spuse. Nu stiu înca
ce, dar o sa gasesc o cale s-o ajut, pâna la urma".

74

Parintii

Când domnisoara Honey iese din biroul directoarei cei mai multi copii erau afara în curte. Primul lucru fu sa întâlneasca câtiva profesori de la clasele mai mari si sa împrumute câteva carti: de algebra, geometrie, franceza, literatura engleza s.a. Apoi o cauta pe Ma-tilda si o chema în clasa.

- N-are rost, îi spuse ea, sa stai în clasa sa-ti pierzi vremea în timp ce-i învat pe ceilalti tabla înmultirii si cum se scrie *mama, tata, fata*. Asa ca am sa-ti dau câte una din aceste carti de studiat, si la sfârșitul orei sa vii la mine cu întrebări si am sa te ajut. Cum ti se pare ?

- Multumesc, domnisoara Honey. Mi se pare foarte bine.

- Sunt sigura ca te vom muta într-o clasa **mult** mai mare, mai târziu, dar pentru moment domnisoara directoare este de parere sa ramâi unde esti.

- Foarte bine, domnisoara Honey, zise Matilda. Va multumesc ca mi-ati adus cartile.

"Ce copil binecrescut, gândi domnisoara Honey. su-mi pasa ce-au spus parintii despre ea ; pare foarte linistita si draguta. si de loc cu nasul pe sus din pricina inteligentei. De fapt nu pare sa-si dea seama de asta."

Când copiii se întoarsera din curte Matilda se aseza la locul ei si începu sa studieze cartea de geometrie. Domnisoara Honey o observa tot timpul si-si dadu^seama ca în curând Matilda devenise eu totul absorbita de ceea ce citea. Nu ridicase privirea din carte nici macar o data.

Între timp domnisoara Honey luase alta hotarâre-ke decisese sa mearga ea însasi sa vorbeasca cu parintii ^Atatildei cât de curând cu putinta. Nu putea sa creada ^{Ca} parintii erau cu totul nestiutori, referitor la talentele

75

fetitei. Orice s-ar zice, domnul Wornrvwood era un vânzator de masini de succes în meseria lui, si asta presupunea ca era un om inteligent si el. si oricum, parintii nu subestima calitatile copiilor lor niciodata. De cele mai multe ori era invers. Câteodata era imposibil sa faci o mama sau un tata prea mândru, sa înțeleaga ca odrasla lor este un cap patrat.

Domnisoara Honey era încrezatoare ca n-o sa fie nici o dificultate în a-i convinge ca Matilda era un copil cu totul neobisnuit. Problema era sa-i opreasca sa nu-si piarda capul.

În acest moment sperantele domnisoarei Honey începura sa se desfasoare. Începuse sa-si puna întrebări daca va putea sau nu obtine permisiunea lor sa-i dea chiar ea lectii particulare Matildei dupa scoala. Perspectiva de a preda unui copil atât de inteligent ca Matilda, îi stimula enorm instinctul ei profesional de învatatoare.

Dintr-o data decisese ca va merge la familia Wormwood chiar în seara aceea. Se va duce târziu, între noua si zece, când era sigura ca Matilda era în pat.

si asta si facu. Având adresa din dosarul scolii, domnisoara Honey pleca imediat dupa ora noua, pe jos, de acasa, spre casa familiei Wormwood. Gasi casa pe o strada draguta, unde fiecare casa era separata de casa vecina printr-o mica gradina. Era o casa moderna, din caramida, care n-avea cum sa fi fost ieftina si care-si avea înscris numele pe o placuta la poarta : "*Coltul intim*".

"Motul tâmpit ar fi fost mai nimerit", gândi domnisoara Honey, careia îi placea foarte mult sa se joace cu-cuvintele.

Înainta pe alee, suna la usa si, asteptând, auzi zgomotul televizorului.

Usa fu deschisa de un barbat cu o figura de sobolan si cu mustata subtire ca de soarece, care purta o haina de sport cu dungi portocalii si rosii.

- Da ? - zise el uitându-se la domnisoara Honey. Daca vinzi tichete de tombola, nu ma interesea za !

- Nu vând tichete de tocabola, zise domnisoara Honey. si, va rog, iertati-ma ca va deranjez ! Sunt învatatoarea Matildei, de la scoala, si este f oirte itnpor-

76

\

tant sa stau de vorba cu dumneavoastra si cu sotia dumneavoastra.

- A si facui o trazaie, nu-i asa f - zise domnul Wormwood blocând usa. De acum este responsabilitatea dumneavoastra. Dumneavoastra trebuie sa va descurcati cu ea.

- Nu a facut nici un fel de trazaie, zise domni-so&ra Honey. Am venit cu vesti bune despre ea. Chiar extraordinare domnule Wormwood. Credeti ca as putea ?^{ta} pentru câteva minute sa va vorbesc despre

tilda 1

- Tocmai urmaram una din emisiunile noastre la televizor. Ora nu este potrivita. Veniti alta

77

Domnisoara Honey începu sa-si piarda **rabdarea**.

- "Domnule Wornvwood, zise ea, daca credeti ca o zapacita de emisiune la televizor este mai importanta decât viitorul fiicei dumneavoastra, atunci n-ar trebui sa fiti parinte ! Mai bine ati opri nenorocitul de televizor si m-ati asculta !

Asta îl zgâltâi pe domnul Wormwood. !Xu era obisnuit sa i se vorbeasca în felul acesta. Se uita cu atentie la femeia palida si fragila care statea asteptând afara în usa.

- Foarte bine atunci ! - raspunse el repezit. Intrati si dati-i drumul !

Domnisoara Honey pasi înauntru.

- Doamna Worinwood n-o sa fie încântata, zise el si o conduse în camera de zi, unde o femeie mare cu parul platinat se uita avid la ecranul televizorului.

- Cine este? - întreba ea fara sa-si ridice privirea.

- O profesoara de la scoala, raspunde domnul Wormwood. Zice ca vrea sa stea de vorba cu noi despre Matilda.

Traversa camera spre televizor, opri sunetul, dar lasa imaginea pe ecran.

- îsu, Harry, tipa ea. Willard tocmai îi cere mâna Angeli(*,i.

- Poti sa te uiti cât vorbim, zise domnul Wormwood. Dânsa este profesoara Matildei. Zice ca are niste vesti sa ne dea.

- Ma numesc Jennifer Honey, zise ea. încântata de cunostinta, doamna Worurwood.

Doamna Wormwood ^e uita la ea si zise : . - Care e problema î

Nimeni n-o invitase sa ia loc, dar domnisoara Honey lua totusi un scaun si se aseza.

- Astazi a fost prima zi de scoala a fiicei dumneavoastra.

- stim asta, o repezi doamna Wormwood supa-rata ca nu putea sa urmareasca emisiunea. oNuniai pentru asta v-ati deranjat pâna aici?

Domnisoara Honey își înfipse privirea în ochii gri și umezi ai celelalte femei și lasă să se astearna liniștea

78

fe

până când deveni inconfortabilă pentru doamna Wormwood.

- Yreți să vă explic de ce ani venit 1 - zise ea.
- Dăți-i drumul! - zise doamna Wormwood.
- Sunt sigură că știți că nu se așteaptă de la copii de clasă întâi să știe să citească, să scrie săi să socotească la început când vin la școală. Copiii de cinci ani nu pot face așa ceva. Dar Maiilda poate să facă toate astea. Dacă ar fi să cred ce spune . . .
- Eu n-aș face asta, zise doamna Wormwood a cărei voce era încă iritată fiindcă nu putea, auzi sunetul de la televizor.
- Deci a mintit când a spus că nu a învățat-o nimeni să înmulțească sau să citească? Ați învățat-o vreunul din dumneavoastră toate astea'?
- S-o învățăm, cel - zise domnul Wormwood.
- Să citească, zise domnișoara Honey. Poate ^& ați învățat-o. Poate a mintit când a spus că n-ati

att. Poate aveti casa plina de carti. Eu n-am de sa stiu. Poate ca va place amândurora sa cititi.

- Sigur ca citim, zise domnul Wormwood. î^ fiti caraghioasa ! Eu citesc revista *Autocar* si *Motor* saptamânal din eopera în coperta.

- Copilul a **citit** deja un numar impresionant de carti, zise domnisoara Honey. Am vrut sa vad daca provine dintr-o familie care apreciaza literatura de buna calitate.

- Eu nu sunt de acord cu cititul de carti, zise domnul Wormwood. JSTu poti sa câstigi o pâine stând în fund si citind povesti. îfoi nu tinem carti în casa.

- înteleg, zise domnisoara Honey. Am venit sa va spun de fapt ca Matilda are o inteligenta sclipitoare. Dar cred ca stiti asta.

- Sigur ca stim ca poate sa citeasca, zise doamna Wormwood. îsi pierde toata ziua în camera ei îngropata într-o tâmpenie de carte.

- Dar nu va intriga ca o fetita de cinci ani citeste romane serioase de scriitori ca Charles Dickens si Heming-■way f Nu va face sa sariti în sus de bucurie ?

- Nu în mod deosebit, zise doamna Wormwood. Nu-mi plac fetele cu ciorapi albastri. O fata trebuie sa stie sa se faca cât mai atractiva ca sa-si gaseasca un sot bun mai târziu. Cum arati este mult mai important decât ce-ai citit, domnisoara Honkey.

\.

- Ma numesc Honey, zise domnisoara Honey.
- Uita-te la mine, zise doamna Wormwood. si uita-te pe urma la dumneata. Eu am ales sa arat bine, dumneata ai ales cartile.

Domnisoara Honey privi la femeia searbada si grasuna, cu fata neteda si acoperita de sudoare, din fata ei.

- Ce-ati spus ? - întreba ea.
- Am spus ca eu am ales sa arat bine si dumneata ai ales cartile. si cine-a ajuns mai bine ? Eu, bineînțeles ! Stau într-o casa frumoasa, cu un om de afaceri de succes, s timp ce dumneata ai o viata de slcava, învățând copii Neispraviti alfabetul.
- Chiar asa, bombonico, zise domnul Wormwood, si-i arunca sotiei o privire atât de lunga si dragastoasa, ^{ca}re pâna si pe o pisica ar fi facut-o sa vomite.

Domnisoara Honey înțelese ca, daca vroia ca dis-fi cu acesti doi oameni'sa aiba vreun rezultat, tre- sa nu-si piarda cumpatul.

- înca nu v-am spus totul, zise ea. Matilda, atât P pot eu sa-mi dau seama la vârsta ei atât de frageda,

este¹ de asemenea un fel de geniu matematic. Poate face socoteli complicate în minte cu viteza fulgerului.

- si ce mare scofala e asta când poti sa-ti cumperi un calculatori - zise domnul Wormwood.

- O fata nu-si gaseste un barbat fiindca este desteapta, zise doamna Wormwood. Uita-te la steaua asta de cinema, de exemplu, adauga ea, atratând ecranul fara sunet al televizorului, unde o femeie pieptoasa era sarutata de un actor solid, în lumina lunii. Doar nu crezi ca l-a adus aici spunându-i tabla înmultirii ? Mei pomeneala ! si acum are s-o ia de nevasta ; sa vezi daca nu; si-or sa traiasca într-o casa boiereasca cu valet si cameriste.

Domnisoarei Honey cu greu îi venea sa creada ceea ce auzea. Auzise ca astfel de parinti existau o gramada, si ca plozii lor ajungeau delicventi si netrebnici, dar era un soc sa-i cunoasca în carne si oase.

- Problema cu Matilda este, zise ea încercând din nou , ca este cu mult înaintea celorlalti copii si s-ar putea sa fie cazul sa ne gândim la un fel de educatie particulara suplimentara. Eu cied cu toata seriozitatea ca Matilda poate fi adusa la standarde universitare în doi-trei ani, cu un plan de educatie bine gândit.

- Universitate? - striga domnul Wormwood sarind de pe scaun. Cine vrea sa mearga la universitate pentru numele lui Dumnezeu ? Tot ce se învata acolo sunt numai obiceiuri proaste !

- Asta nu este adevarat, zise domnisoara Honey. Daca dumneata ai avea un atac de cord în momentul acesta, eu ar trebui sa chem un doctor, iar acel doctor este absolvent de facultate. Nu-i dispretuiti pe cei învatati, domnule Wormwood '. Dar îmi dau' seama acum ca n-o sa fiti niciodata de acord cu mine. Iertati-ma ca am dat buzna peste dumneavoastra.

Domnisoara Honey se ridica de pe scaun si iese din camera. Domnul Wormwood o conduse pâna la usa de la intrare.

- Ati facut bine ca ati venit, domnisoara Hwa-kws, sau Harris 1

- Mei una, nici alta, zise domnisoara Honey, dar n-are importanta !

si pleca.

82

Aruncarea cu *ciocanul*

Cel mai dragut lucru în legatura cu Matilda era ca o întâlneai din întâmplare fara s-o fi cunoscut dinainte si vorbeai cu ea. te-ai fi gândit la ea ca la un copil obisnuit de cinci ani. Xu afisa aproape nici un fel de inteligenta sclipitoare si nu era deloc încrezuta.

Este o fetita tare linistita si cuminte, ti-ai fi spus în sinea ta. si numai daca cine stie cum ai fi început o discutie despre literatura sau matematica ai fi realizat potentialul mintii ei.

Asa ca era simplu pentru Matilda sa-si faca prieteni. Toti copiii din clasa o placeau. stiau cu totii ca era "desteapta" fiindca auzisera raspunsurile date domnisoarei Honey în urina cu o zi la scoala. si mai stiau ca era lasata sa stea cu o carte pe banca fara sa trebuiasca sa fie atenta la explicatii. Dar erau prea transportati de propriile lor giji si speiante, ca sa se mai gândeasca la ce faceau altii si de ce.

Pi intre noii prieteni ai Matildei era o fetita pe care o chema Lavender. Chiar din prima zi începusera sa se plimbe împreuna eu timpul pauzei de dimineata si de prânz. Lavender era o fetita neobisnuit de mica pentru vârsta ei, slabuta, cu ochii caprui si cu parul **negru**, taiat cu un breton pe frunte.

Matilda o placea pentru ca era curajoasa si-i placeau aventurile, iar ea o placea pe Matilda exact din aceleasi motive.

Înainte ca prima zi de scoala sa se tei mine, începura^s ajunga la urechile copiilor povesti de groaza despre directoare, domnisoara Trunchbuli. În a treia zi de scoala, Matilda si Lavender, stând într-un colt al curtiiⁿ pauza de dimineata, fura contactate de o fetita de¹⁰ ani în haine zdrentuite si cu nasul înfundat, pe' care⁰ chema Hortensia.

83

- Mucoase noi!, - zise Hortensia uitându-se la ele de la înaltimea ei. Mânca dintr-o punga mare cu cartofi prajiti,

scotând din ea cu pumnul. Bine ati venit la scoala de corectie ! - adauga ea scuipând, în timp ce vorbea, bucatele din gura, ca niste fulgi de zapada.

Cele mici, confruntate eu acest urias, ramasera în liniste cu atentia încordata.

- Ati cunoscut-o pe Trunchbull pâna acum? - întreba Hortensia.

- Am vazut-o la rugaciune, dar n-am cunoscut-o, zise Lavender.

- Va asteapta o surpriza, zise Hortensia. îi uraste pe cei mici, asa ca o dezgusta toti copiii din clasele mici. Se uita la ei ca la niste larve care n-au iesit înca din ou.

Un alt pumn fu din nou îndesat în gura si din nuu **firmiturile** tâsnira afara ca fulgii de zapada când începu sa vorbeasca.

- Daca treceti de primul an aici, s-ar putea sa rezistati pâna la sfârșit. Dar multi nu rezista. Sunt carati pe targi afara, zbierând. Am vazut multi dintr-as-tia.

Hortensia se opri sa vada efectul spuselor ei asupra celor doua găgâlici. Nu cine stie ce. Pareau destul de relaxate. Asa ca se hotarâra sa le "onoreze" cu mai mulce informatii.

- Cred ca ati auzit ca Trunchbull are un dulap care sa încuie, caruia i se spune "Dulapul de soc".

Matilda si Lavender scuturara din cap si continu-ara sa se uite în sus la urias. Fiind foarte mici pareau sa n-aiba încredere în nici o creatura mai mare ca ele, mai ales în fetele mari.

- "Dulapul de soc" este un dulap înalt si foarte subtire. Baza are numai 30 de centimetri patrati, asa ca nu poti sa stai jos sau sa te tolanesti în el. Trebuie sa stai în picioare. Trei din pereti sunt din ciment cu cioburi de sticla prinse în el, care ies în afara, asa ca nu poti sa te rezemi de ei. Trebuie sa fii atent tot timpul când esti încuiat acolo. E îngrozitor !

- Dar nu poti sa te rezemi de usa? - întreba Matilda.

84

tXsLs) >

*

85

- Nu fi tolomaca ! - zise Hortensia. Usa are mii de cuie batute în ea din afara, probabil chiar <j_e Trunchbull.

- Tu ai fost vreodata închisa acolo? - întreba Lavender

- în primul trimestru de scoala am fost acolo de sase ori, zise Hortensia. De doua ori toata ziua si în alte rânduri câte doua ore de fiecare data. Dar si doua ore e destul de rau. E întuneric bezna si trebuie sa stai drept, nemiscat, ca daca te misti cât de putin te zgârie fie cioburile din pereti, fie cuiele din usa.

- De ce ai fost pusa acolo ? - întreba Matilda Ce-ai facut
1

- Prima data am turnat o jumătate de borcan de miere pe scaunul pe care Trunchbull trebuia sa se aseze la rugaciune. A fost extraordinar ! Când s-a asezat pe scaun s-a auzit un zgomot ea de cloflaiala, ca atunci când un hipopotam își cufunda piciorul în mâlul din lunca râului Limpopo. Dar voi sunteți prea mici și prea proaspete ca să fii citit cartea *Chiar așa cum a fost*, de Graham Green.

86

- Ba eu am citit-o, zise Matilda.

- Ești o mincinoasă, zise Hortensia amical. Kiei fiii stii să citești încă. Dar n-are importanță. Când rptunclibull s-a asezat pe miere, zgomotul a fost minunat. Pe urmă. când a sarit în picioare, scaunul se lipise de fundul pantalonilor alora caraghiosi care-i poarta mereu și a ramas lipit câteva momente, până. s-a desprins. Pe urmă și-a plesnit mâinile pe turul pantalonilor și amândouă mâniile ^-au mânjit de miere. S-o fi auzit cum urla !

- Dar cum a aflat ca tu ai facut asta ? - întreba Lavender.

- JVI-a pârâl un papa lapte, Ollie Bogwistle, zise Hortensia. Dar l-am facut și eu să-și scuipe dinții din fata.

- și Trunchbull te-a închis în "Dulapul de soc" toată ziua ? - întreba Matilda cu respirația întretăiată.

- Toata ziua, zise Hortensia. Eram coimpiei dilie când am iesit de-acolo. Ma balanganeam ca o apucata.
- Ce altceva ai mâi facut ca sa ajungi în "Dulapul de soc"? - întreba Lavender.
- Aa, nu-mi mai aduc aminte de toate, zise Hortensia.

Vorbea cu aerul unui soldat brav, care S-a luptat în asa de multe razboaie, încât curajul era un lucru obisnuit.

- A fost mai de mult, adauga ea, aruncând o noua încarcatura de cartofi in gura. Ah, stai ca-mi aduc aminte de una ! S-a întâmplat asa : Am ales o ora când stiam ca Trunchbull preda la a IV-a si-am ridicat mâna ca vreau sa ma duc la buda. Am iesit afara si ni-am dus în camera la Trunchbull si am cautat in viteza prin sertare pâna am gasit unde-si tinea chilotii de sport.

- Zi mai departe, zise Matiida vrajita. Ce-ai facut i departe?

- Cerusem prin posta mai-nainte niste praf de scarpinat, zise Hortensia. Costa 50 de pence pachetul s¹ se numeste "Jupuitor de piele". Pe eticheta scrie ca

^e face din ditii serpilor veninosi si este garantat sa-ti ^{UBa}fle basici în piele de marimea unei nuci. si am pus

87

praf din asta în fiecare pereche de chiloti din sertar si i-am împaturit pe urma la loc cu grija.

Hortensia se oprise sa-si îndese din nou un pumn de cartofi prajiti în gura.

- si-a mers f - întreba Lavender.

- Câteva zile mai târziu, zise Hortensia, în timpul rugaciunii, Trunchbull începu sa se scarpine ca o apucata pe dedesubt. Aha, mi-am zis, începe ! Se schimbase deja pentru ora de sport. A fost nemaipomenit sa stau sa ma uit stiind ca numai eu din toata clasa stiam ce se petrecea la ea în chiloti. si ma simteam si în siguranta. stiam ca n-are cum sa ma prinda. Pe urma a început sa se scarpine din ce în ce mai tare. Probabil credea ea-si facusei'a cuib niste viespi acolo. si pe urma, chiar în mijlocul rugaciunilor, a sarit în sus de pe scaun, s-» apucat cu mâinile de fund si a iesit afara.

Amândoua, si Matilda si Lavender, erau prinse parca într-o vraja. întelesesera în momentul asta ca se aflau în fata unui maestru. O persoana care adusese arta farselor necurat e la cel mai înalt nivel al perfectiunii ; mai mult decât atât, cineva care-si punea chiar si viata în risc ca sa-si urmeze vocatia. Se uitau minu-

88

nându-se la aceasta zeita, si dintr-o data, acea fornai-la pe care o facea când își tiagea nasul nu mai era un lucru neplacut, ci mai degraba un semnal de curaj.

- Dar de data asta cum te-a prins? - întreba d tinându-si respiratia.

- Nu m-a prins, zise Hortensia, dar tot am stat o zi în "Dulapul de soc".

- De ce / - întrebara, amândoua într-un glas.

- Trunehbull are obiceiul foarte tâmpit sa ghiceasca. Când nu stie care e vinovatul , încearca sa ghiceasca. si ce e mai rau, este ca de cele mai multe ori, nimereste. Eu eram primul suspect, din cauza chestiei cu mierea, si, desi stiam ca n-are nici o dovada, tot ce-am încercat sa spun, n-a tinut. Strigam la ea : "Cum as fi putut sa fac asa ceva, domnisoara Trunehbull? Eu nici nu stiam ca va tineti chilotii de sport la scoala ! Habar n-am ce-i ala «praf de scarpinat». K-am auzit în viata mea de asa ceva !". Dar mintitul nu m-a ajutat la nimic, cu toata arta care am pus-o în asta. Trunehbull m-a luat de ureche, m-a dus în "Dulapul de soc" si m-a îacuiat acolo. Asta a fost a doua oaia când am stat acolo o zi întreaga. A fost ca o tortura. Eram toata taiata si întepata când am iesit de-acolo.

- Este ca un razboi, zise Matilda, îngrijorata peste masura.

- Sa fii sigura ca este un razboi, zise Hortensia. si accidente sunt teribile. Xoi suntem în cruciada '. Suntem o armata ferchesa, dar care lupta practic fara arme. Trunehbull - Printul întunericului, sarpele Veninos, Balaurul înfricosator - are toate armele la comanda ei. E o viata foarte grea. Trebuie sa ne sustinem unii pe altii.

- Te poti baza pe noi, zise Lavender, ridicându-se Pe vârfuri pâna la maxima ei înaltime de un metru si doisprezece centimetri, sa arate cât mai mare posibil.

- Su, nu pot, zise Hortensia. Sunteti niste râme. ■"a nu se stie. S-ar putea sa fiti folosite într-o zi într-o ^actiune, sub acoperire.

- Mai spune-ne ceva despre ea, zise Matilda, te

rog;

trebuie sa va sperii înainte sa vedeti singure, Hortensia.

89

- X-o sa ne sperii, zise Lavender. Suntem noj mici, dar suntem tari !

- Ase

uitati atunci, zise Hortensia. Chiar ieri **XrunchbuU** l-a prins pe un baiat, Julius JJottwinkle) mâncând bomboane în ora de caligrafie si pur si simplu l-a saltat de o mâna si l-a zburat pe fereastra clasei. Clasa noastraeste la etajul cel mai de sus si l-am vazut pe Juiius Rottwinkle zburând deasupra gradinii si aterizând cu o bufnitura pe straturile de salata. Pe urma, Trunelibull s-a întors spre noi si a zis : „D-acum încolo pe care-l vad mâncând în clasa, îl zbor pe geaiu !".

- si Julius Eottwinkle si-a rupt oasele ? - întreba Lavender.

- Sumai câteva, zise Hortensia. Xu uitati ca Trunehbull a participat la Olimpiada la aruncarea cu ciocanul si este foarte mândra de bratul ei drept.

- Ce-i aia "aruncarea cu ciocanul" ? - întreba Lavender.

- Ciocanul, zise Hortensia, este de fapt o minge mare, rosiatica, de o anumita dimensiune si greutate, legata cu un cablu, si aruncatorul o învârte în jurul capului din ce în ce mai repede si pe urma îi da drumul. Trebuie sa fie foarte puternic. Trunelibull ar arunca orice în jurul ei numai sa se mentina, mai ales copii.

- Doamne fereste ! - zise Levender.

- Odata chiar am auzit-o spunând, continua Hortensia, ca un baiat mare are aceeasi greutate cu un ciocan olimpic si este foarte potrivit sa-l folosesti ca sa-ti pastrezi exercitiul.

. în acel moment se petrecu ceva foarte ciudat. Curtea scolii, care pâna atunci vuia de chiuiturile si strigatele copiilor care se jucau, dintr-o data devenise linistita si grava.

- Pazea ! - sopti Hortensia.

Matilda si Lavender se uitara în jurul lor si vaztrr» silueta uriasa a domnisoarei Trunehbull înaintând pvif¹ multimea de baieti si fete, cu pa,4 lungi si amenintatori-Copiii se trageau înapoi din drumul ei în graba si e* înainta de-a lungul asfaltului, ca Moise prin Mar^{6*} Moarta când s-au despicat apele sa-i faca drum. Era ° apaiitie în camasa ei maro încinsa cu cureaua de i^{^e}

90

91

si cu pantalonii **verzi**. Sub genunchi gemenii îi iezeau ca niste **grefari** prin ciorapi.

- Amantla Thrripp ! - **fctriga** ea. Tu, Amanda Thrripp. vin-o-ncoace !

- Țmeti-va palariile !, sopti Hortensia.

- Ce face? - sopti Lavender.

- Proasta asta de Amanda, zise Hortensia, si-* lasat si mai mult parul sa creasca în vacanta si maica-s* i l-a împletit în cozi ! Ce tâmpenie !

92

- De ce tâmpenie ? - întreba Matilda.

- Daca e ceva ce Trunchbull nu poate sa sufere, apoi astea sunt cozile ! - zise Hortensia.

Matilda si Lavender vazura pantalonii uriasi înaintând spre o fata de vreo zece ani, care purta o pereche de codite blonde atârându-i pe umeri. Fiecare codita avea câte o funda albastra la capat si arata foarte dragut. Fata cu codite statea nemiscata utitându-se la uriasul care înainta, si esjpresia de pe fata ei era cea a unei persoane prinsa pe o suprafata îngusta cu un taur înfuriat în fata si care se pregateste s-o atace. Fata era pironita locului, socata de teroare, cu ochii bulbucati, tremurând din tot corpul si

crezând cu toata convingerea ca ziua Judecatii de Apoi venise pentru ea.

Domnisoara Trunchbull își ajunsese actim victima si se oprise privind-o de la înaltime.

- Sa termini cu cozile astea murdare pâna mâine dimineata când vii la scoala ! - latra ea. Taie-le si da-le la gunoi, ai înteles ?

Amanda, paralizata de frica, reusi sa bâlbâie :

- M-ma-mamei îi plac. Ea mi le împleteste în fiecare dimineata.

- Maica-ia e o gâsca ! - tuna Trunchbull. îndrepta un deget ca un salam spre capul ei si continua : Arati ca un sobolan cu coada iesindu-i din cap !

- M-mama zice ca arat f-foarte bine, zise Amanda tremurând ca piftia.

- Nu ma intereseaza nici cât negru sub unghie ce zice inaica-ta ! - striga Trunchbull, si, acestea fiind ^zise, apuca coditele Amandei în pumnul mâinii drepte, ^o iidica de la pamânt si începu s-o învârte cu viteza deasupra capului, în timp ce Amanda urla ca din gura de sarpe. Trunchbull urla si ea :

- îți dau eu tie codite, sobolane !

- Ca la Olimpiada, murmura Hortensia. își ia [^]teza acum, exact cum facea cu ciocanul. Pariez ca-i dâ drumul! Trunchbuli se lasa pe spate contragreutatii

itei, pivotând expert pe vârful picioarelor si rotin-
* /împrejurul ei. Amanda eia acum într-o viteza de mare,
ca nu se se mai distingea conturul, si,

93

dintr-o data, cu un guitat, Trunehbull dadu drumul coditelor
si Amanda zbura ca o racheta, peste gardul de sârma al
curtii scolii, sus spre cer.

- Buna aruncare, domnule ! - zise cineva de dincolo de
gard si Matilda care era hipnotizata de tot ce se-
ntâmplase, o vazu pe Amanda Thripp urmând curba
gratioasa a unei parabole deasupra câmpului de peste
gard. Ateriza pe iarba si sari ca o minge înca de doua - trei
ori, si, în cele din urma, se opri.

94

Dupa aceea, surprinzator, se ridica în picioare. Arata putin
ametita, dar cine altul n-ar fi fost, si, dupa ^{reU}un minut, o lua
la goana spre curtea scolii.

Trunchbull statea înca în acelasi loc frecându-si

mâinile: . **.£+*

- îsu-i rau, zise ea, având ui vedere ca n-am un
antrenament constant. Xu-i rau deloc !

si se îndeparta.

- E nebuna, zise Hortensia.

- Dar parintii nu se plâng? - întreba Matilda.
- Ai tai s-ar plânge? - întreba Hortensia. Eu stiu ca ai mei nu s-ar plânge. îi sperie pe parinti la fel ca pe copii. Tuturor le e o frica de moarte de ea. "Se mai vedem noi pe-aici. si cu asta se îndeparta mergând agale.

95

Bruce Bogtrotter si Prajitura

- Ce nu pot eu sa înțeleg, zise Lavender Matildei, este cum poate sa-i mearga cu toate astea ? Sunt sigura ca copiii se duc acasa si spun parintilor. Sunt sigura ca tatal meu ar face un taraboi grozav, daca i-as spune ca directoarea m-a luat de par si m-a aruncat peste gard.
- Ba n-ar face, zise Matilda. si o sa-ti spun de ce. Pur si simplu n-o sa te creada !
- Ba sigur ca m-ar crede.
- Ba nu, zise Matilda. si motivul este evident. Povestea ta ar suna atât de ridicol încât nu i-ar veni sa creada. si asta este secretul lui Trunchbull.
- Care este ? - întreba Lavender.
- Niciodata sa nu faci ceva cu jumatatea de masura, daca vrei sa-ti mearga. întrece orice limita, mergi cu murdaria pâna la capat. Fii sigur ca ceea ce faci este atât de nebunesc încât este de necrezut. Nici un parinte n-o sa creada povestea asta cu coada nici într-o mie de ani ! Ai mei sigur n-ar crede. Ar zice ca sunt o mincinoasa.

- În cazul asta, zise Lavender, mama Amandei n-o sa-i taie coditele.

' - Nu, n-o sa i le taie,, zise Matilda. Amanda o sa si le taie singura ! Ai sa vezi daca nu !

- **Chiar** crezi ca e nebuna 9 - întreba Lavender.

- Cine?

- Trunclibull.

- Nu, nu cred ca e nebuna, zise Matilda, dar e foarte periculoasa. Sa fii în scoala asta e ca si cum ai fi într-o cusca cu o cobra. Trebuie sa fii foarte iute de picior.

si avura un alt exemplu de cât de periculoasa putea sa fie directoarea, chiar a doua zi. În timpul mesei de

96

«âuz ^e anuntase ca toti copiii trebuiau sa se duca in ^lai de Adunari imediat dupa masa si sa se aseze în

jinisjte.

Când toti cei 250 de copii se aflau asezati în Sala de adunari, Trunchbull marsalui pe platforma. Nici unul din ceilalti profesori nu venisera eu ea. Avea o cravasa de calarie într-una din mâini si statea în picioare în mijlocul platformei în bracinarii ei verzi, cu picioarele departate si cravasa în mâna, utându-se la marea de capete cu fetele întoarse spre ea.

- Ce arc de gând sa faca ? - sopti Lavender.
- Ku stiu, sopti Matilda.

Toata scoala astepta ceea ce avea sa se întâmple.

- Bruce Bogtrotter ! - latra la un moment dat Trunchbull.
Unde este Bruce Bogtrotter?

O mâna se ridica din mijlocul copiilor care stateau jos.

- Yino-ncoace ! - striga Trunchbull si fii curajos ! Un baiat de unsprezece ani care arata mare si

rotund se ridica în picioare si înainta iute cu pasi marunti si leganati. Urca pe platforma.

- Stai aici! - comanda Trunchbull, aratând cu degetul locul.

Baiatul se aseza lângă ea. Se vedea ca-i era frica. stia foarte bine ca nu-l adusese acolo ca sa-i dea un premiu. O privea pe directoare cu o îngrijorare crescândă si începuse sa se îndeparteze încet - încet de ea u alunecari de picioare, ca un sobolan care vrea sa se îndeparteze pe neobservate de un terier care-l fixeaza iin celalalt colt al camerei. Fata lui grasuna si moale devenise gri de groaza a ceea ce astepta sa se întâmple. Ciorapii îi cazusera pe glezne.

- Aceasta galusca, bubui directoarea, întreprând

îravasa spre el ca o sabie, acest punct negru, acest cos

infectat, acest furuncol contagios pe care-l vedeti în
pastră, nu este nimic altceva, decât un netrbnic rau-
^cator, un animal tolerat printre noi, un mafiot %

- Cine, eu? - zise Bruce Bogtrotter aratând sin-<*!.
nedumerit.

. - Un hot ! - tipa Tranchbull. Un necinstit ! Un Pirat ! Un
bandit ! Un agitator !

c 664

98

- Cliiar asa ? - zise baiatul. Vreau sa spun ...
Lasati⁰ balta, doamna directoare !

'- Kegi, mucos mizerabil ? Sustii ca esti nevinovat ?

- Eu stiu despre ce vorbiti, zise baiatul, mai nedumerit ca
pâna atunci.

- O sa-ti spun eu despre ce vorbesc, buba dulce ! - striga
Trunchbull. Iii dimineata, în timpul pauzei, te-ai strecurat
ca un sarpte în bucatarie si-ai furat o bucata din prajitura
mea personala de pe tava mea de ceai. Tava fusese abia
pregatita pentru mine de bucatar ! Era gustarea mea de
dimineata ! Cât despre prajitura, era din stocul meu
personal! îs u era penti ti voi! Sa nu-ti treaca nici o clipa
prin minte ca eu mânânc din mizeriile alea pe care vi le da
voua ! Prajitura era facuta din unt adevarat si frisca

proaspata ! si el, banditul si hotul asta, spargatorul
asta, vagabondul care sta în fata

99

.»

voastra, cu cioapii cazuti pe glezne, mi-a furat-o si
mâncat-o !

- Nu e adevarat ! - exclama baiatul **schimbau, du-si**
culoarea la fata din gri în alb.

- Nu ma minti pe mine, Bogtrotter ! - latra Trunchbull.
Te-a vazut bucatareasa ! Mai mult, te-a vazut cum o
mâneai !

Trunchbull se opri o clipa sa stearga o picatuia de spuma
de saliva de pe buze.

Când vorbi din nou, vocea îi suna dintr-o data mai moale,
mai linistita si mai amenintatoare. Se aplica deasupra
baiatului zâmbind :

-- îți place prajitura mea speciala cu ciocolata, Bogtrotter,
nu-i asa ! E consistenta si delicioasa, nu-i asa, Bogtrotter
?

100

- Foarte buna, murmura baiatul. îi iesisera euvin-. je din
gura înainte sa le poata opri.

- Ai dreptate- zise Trunelibull. Este întradevar foarte buna ! Asa ca trebuie sa felicitati bucatareasa ! Când un gentleman gaseste ca masa a fost foarte buna, trimite complimente bucatarului sef ! Tu n-ai stiut asta, nu-i^{a?}^a Bogtrotter 1 Doar cei din subclasele umane nu apreciaza bunele maniere.

Baiatul ramase în liniste.

- Bucatare ! - striga Trunchbull. Vino-ncoace, tmcatare ! Bogtrotter doreste sa-ti spuna cât de buna a fost prajitura cu ciocolata !

Bucatarul, o femeie înalta si ridata, care arata de parca sucurile corpului i se uscasera în cuptor cu multa vreme înainte, pasi pe platforma purtând un sort alb si murdar. Intrarea îi fusese aranjata dinainte de Trunelibull.

- Acuma, Bogtrotter ! - bubui Trunchbull. Spune-i bucataresei ce parere ai despre prajitura !

- Foarte buna, bombani baiatul.

Începuse sa se vada ca baiatul se întreba unde avea sa duca toata povestea. Singurul lucru de care era sigur, era ca legea interzicea lui Trunchbull sa-l loveasca cu cravasa aia pe care acum si-o pleznea peste coapsa. Asta era o usurare, dar nu cine stie ce, fiindca Trunchbull era total imprevizibila. Isimeni nu stia niciodata ce urma sa faca în clipa urmatoare.

- Poftim, bucatare ! - striga Trunchbull. Lui Bogtrotter i-a placut prajitura ta ! I-a placut la nebunie prajitura ta ! !Nu mai ai sa-i mai dai ?

- Ba da, mai am, zise bucatareasa, de parca învatase rolul pe dinafara.

- Atunci du-te si adu-o ! si adu si un cutit s-o tâiem !

Bucatareasa disparu. Dar nu dupa multa vreme ^aPâru din nou, opintindu-se sub greutatea unei enorme Prajituri cu ciocolata asezata pe un platou mare de Portelan. Prajitura avea cel putin 40 de centimetri în «anoetru si o glazura de ciocolata maro închis.

- Pune-o pe masa, zise Trunchbull.

101

în mijlocul platformei era o masuta mica cu ^ scaun. Bucatareasa plasa cu grija prajitura pe masa

- Stai jos, Bogtrotter ! Stai acolo !

Baiatul se misca cu grija spre masa si se aseza pe scaun. Se uita fix la prajitura enorma.

- Asa, Bogtrotter, zise Trunchbull, si din nou vocea îi deveni moale, rugatoare, chiar blânda. Toata este pentru tine ! Fiecare firimitura ! Fiindca ti-a placut atât de mult felia aia ieri, i-am comandat bucatarului înca una, cât se poate de mare, pentru tine.

- Multumesc, zise baiatul, complet zapacit.

- Multumeste bucatarului, nu mie, zise Trunchbull.

ii I

102

- Multumesc, bucatare, zise baiatul.

Bucatareasa ramase în picioare ca un siret de pantof uscat si scorjit, cu o atitudine implacabila si deza-probatoare. Arata de parca ar fi avut gura plina de zeama de lamâie.

- Hai, Bogtrotter, taie-ti o bucata si încearc-o !

- Ce? Acum? - zise baiatul cu teama. stia ca era ceva la mijloc, dar nu-si dadea seama ce. N-as putea s-o iau acasa ? - întreba el.

- Asta ar fi nepoliticos ! - zise Trunchbull cu un rânjete bine regizat. Trebuie sa-i arati dragalasei bucatarese, aici de fata, cât esti de recunoscator pentru munca ei.

Baiatul nu schita nici un gest.

- Haide, da-i drumul, zise Trunchbull. Taie o felie si gust-o ! "Se pierdem toata ziua !

.#

%

103

Baiatul lua cutitul si era aproape sa taie prajitura când, se opri. Se uita la prajitura. Apoi la Trunchbuli J la bucatareasa înalta si atoasa, cu gura plina de zeama de lamâie. Toti copiii din sala se uitau într-o tensiune generala, asteptând ca ceva sa se întâmple. Erau siguri ca ceva trebuia sa se întâmple. Trunchbuli nu era persoana care sa ofere o prajitura întreaga cuiva din bunatate sufleteasca. Multi ar fi spus ca era plina cu pipera sau cu ulei de castor sau cu cine stie ce altceva cu gust rau, care l-ar fi facut pe baiat imediat sa vomite violent. Putea sa fie chiar arsenic si atunci ar fi fost mort în zece secunde. Sau poate era o prajitura cu vreo bomba în ea care exploda în momentul în care era taiata si zbura în aer, cu Bogtrotter cu tot. Îsimeni din scoala nu se îndoia ca Trunchbuli ar putea face toate acestea.

-]STu vreau s-o manânc, zise baiatul.

I - Gusta, baiete ! - zise Trunchbuli. Se supara bucatarul!

- Galben la fata, baiatul începu sa taie o felie mica din imensa prajitura. Trase felia afara, puse cutitul jos, si lua bucata lipicioasa cu degetele începând s-o manânce încet.

- E buna, nu-i asa f - întreba Trunchbuli.

- Foarte buna, zise baiatul mestecând si înghitind. Termina felia.

- Mai ia una, zise Trunchbuli.

- Ajunge, multumesc, murmura baiatul.
- Am spus sa mai iei una, zise Trunchbuli si o nota mai ascutita se putu distinge în vocea ei. Manânce încă o felie ! Fa ce-ti spun !
- . - Dar nu mai vreau încă o felie, zise baiatul. Dintr-o data Trunchbuli exploda.
- Manânce ! - striga ea pleznindu-si coapsa ou cravasa. Daca-ti spun eu sa manânce, sa manânce ! A* vrut prajitura ! Ai furat prajitura ! Acum ai prajitura . si-ai s-o manânce ! X-ai sa parasesti aceasta platformei si nimeni n-o sa paraseasca aceasta sala, pâna n-ai sa manânce toata prajitura din fata «ta ! M-am facut î»" teleasa, Bogtrotter ? Ai înteles ce-am spus ?

Baiatul se uita la Trunchbull si apoi la imensa.

104

- Manânce ! Manânce ! Manânce. - striga Trun-

Foarte încet, baiatul își taie o alta felie de prajitura gj începutu s-o manânce.

Matilda se uita fascinata.

- Crezi c-o s-o poata mânca 1 - sopti ea spre d
- Nu, sopti Lavender înapoi. Este imposibil. O sa i se faca rau înainte de jumatate.

Baiatul continua sa mânânce. Când termina a doua felie se uita la Trunchbull, ezitând.

- Manânce ! - zise Trunchbull. Hotii lacomi carora le plac prajiturile , trebuie sa manânce prajituri ! Manânce mai repede, baiete ! Mai repede ! Xu pierdem toata ziua ! si nu te mai opri cum faci acum ! Daca te mai opresti o data mergi direct în "Dulapul de soc" si-am sa închid usa si-am sa arunc cheia în fântâna !

Baiatul taie a treia felie de prajitura si începu s-o manânce. O termina mai repede decât pe celelalte doua,, si imediat puse mâna pe cutit si taie a patra felie.

Ciudat, parca începuse sa-si intre în mâna.

Matilda, privindu-l cu atentie, nu observa nici un semn de suferina. Parca începuse sa capete încredere pe masura ce mânca.

- Se descursa, sopti ea spre Lavender.

- O sa i se faca rau în curând, sopti Lavender. O sa fie oribil.

Când termina de mâncat jumătate din enorma i, Bruee Bogtrotter facu o scurta pauza si Aspira adânc de câteva oii.

Trunchbull statea cu mâinile în solcduri si se uita la el.

- Continua, striga ea. Manânc-o toata ! Deodata baiatul dadu drumul unei râgâieli uriase rasuna în Sala de Adunari ca un tunet.

Multi începura sa râda.

- Liniste ! - striga Trunchbull.

Baiatul își taie o alta felie de prajitura si începu s-o-ânce în viteza. Înca nu dadea semne de saturare,, ca vrea sa renunte. În nici un caz nu te asteptai sa

105

se opreasca si sa înceapa sa plânga : "Eu mai pot, nu mai pot sa manânc ! îmi vine sa vomit !" Era înca în cursa, batându-se.

În acest moment, în rândul celor 250 de copii care priveau ca spectatori, interveni o subtila schimbare. Mai devreme sesizaseră dezastrul de neevitat si se pregătiseră pentru o scena neplacuta în care nenorocitul, umplut pâna în gât cu prajitura de ciocolata, s-ar fi predat si ar fi cerut mila, dupa care Trunchbull ar fi îndesat si mai multa prajitura în gura baiatului care suspina.

Dar nu era deloc asa. Bruce Bogtrotter mâncase pâna acum trei sferturi din prajitura si înca mai continua sa manânce în forta. Cineva chiar sesizase ca jocul începuse chiar sa-i placa. Avusese de urcat un munte si asteptase cu inima usoara sa uree pâna la capat sau sa moara încercând. Mai interesant era faptul ca devenise constient de spectatorii care-l sustineau în liniste. Pentru ca, ceea ce se petrecea, era de fapt o bataie între el si puternica Trunchbull.

Dintr-o data cineva striga :

- Haide Bruce, ca poti! Trunchbull se roti în jur si striga :
- Liniste !

106

Audienta privea intens. Erau cu totii prinsi în acest concurs. De-abia își puteau tine strigatele de încurajare, dar n-aveau curaj sa faca asa ceva.

- Cred ca o sa reuseasca, sopti Matilda.
- si eu la fel, sopti Lavender. N-as fi crezut ca exista cineva pe lume care sa fie în stare sa manânce o prajitura întreaga de marimea asta.

___ Jvfici Trunchbull nu credea, sopti Matilda. Uita-te la ea. Se face tot mai rosie. O sa-l omoare daca reuseste.

Baiatul încetinise acum, nu mai era nici o îndoiala, ■^r se straduia totusi sa-si îndese prajitura în gura cu Wseverenta unui alergator de cursa lunga, care zarestehnia de sfârșit si stie ca nu se poate opri pâna acolo.

Când ultima bucatica de prajitura disparu, urale "oile se ridicara din audienta si copiii începura sa din scaune strigând si aplaudând : - Bine, Bruce ! Bravo tie ! Ai medalia de aur,

Trunchbull statea nemiscata pe platforma. Fata de îi capatase culoarea lavei încinse si ochii îi straluceau ^{ae} furie

107

108

''
,

Se uita la Bruce Bogtrotter care statea pe scaun ca {arra grasa, umpluta la refuz *si* adormita, incapabila sa se miste sau sa vorbeasca. O sudoare fina i se aseza pe frunte, dar avea un rânjet larg de triumf pe fata.

Dintr-o data Trunchbull întinse mâna si apuca farfuria mare de portelan pe care fusese prajitura. O ridicase cu un gest larg în aer . .. si-i dadu drumul sa _{se} sparga exact in eapul lui Bruee Bogtrotter ! Cioburile zburara în toate directiile.

Baiatul era acum plin ca un sac de ciment si n-ai fi putut sa-l ranesti nici cu un ciocan de fier. își scutura capul de câteva ori si continua sa rânjeasca.

- Du-te la dracu'! - tipa Trunahbull si pleca de pe platforma însoțita îndeaproape de bucatareasa.

109

Lavender

Pe la mijlocul primei saptamâni de scoala a Mati]-dei, domnisoara Honey spusese clalei :

- Am vesti importante pentru voi, asa ca ascultati cu atentie ! si tu, Matilda, lasa cartea si fii atenta o clipa !

Fete mici si nerabdatoare ridicaseră privirile si ascultau.

- Este obiceiul directoarei, continua domnisoara Honey sa preia fiecare clasa în fiecare saptamâna pentru o ora. Face asta cu toate clasele din scoala si fiecare clasa are o anumita zi si o anumita ora. A noastra este întotdeauna joia, la ora doua, imediat dupa masa de prânz. Asa ca mâine la ora doua, domnisoara TrunehbuU o sa preia clasa de la mine, pentru o lectie. O sa fiu si eu aici, bineînteles, dar numai ca spectator. S-a înteles?

- Da, domnisoara Honey, ciripira copiii.

- Va previn însa, zise domnisoara Honey. Domnisoara directoare este foarte severa cu toate ! Vedeti sa aveti hanele curate, fetele curate si mâinile curate. Eas-pundeti numai când sunteti întrebati. Când vi se pune o întrebare, ridicati-va în picioare înainte sa raspundeti . Nu o contraziceti ! Nu-i raspundeti obraznic ! Nu faceti glume ! Daca nu mai ascultati, o sa se enerveze, si daca se enerveaza, e vai de capul vostru !

- Ce sa mai vorbim ... murmura Lavender.

- Sunt sigura, zise domnisoara Honey, ca o sa v& testeze din ce ati învătat saptamâna asta la matematici si anume tabla înmultirii cu doi. Asa ca va sfatuiesc s-o bagati bine în cap în seara asta ! Puneti pe mama sau pe tata sa va asculte.

- Si cu ce-o sa ne mai testeze 1 - întreba

110

fV

- Scrierea, zise domnisoara Honey. încercati sa va amintiti tot ce ati învatat sa scrieti în astea câteva zile, si înca ceva. O cana cu apa si un pahar trebuie sa ⁹e afle întotdeauna pe masa când vine directoarea ! Nu începe lectia fara asta. Cine raspunde de asta 1

- Eu, zise Lavender imediat.

- Foarte bine, Levender, zise domnisoara Honey. Q sa fie treaba ta sa te duci la bucatarie, zise domnisoarai Honey. Sunt folosite de fiecare clasa.

- N-am sa uit, zise Levender. Promit ca n-am sa **uit**.

^ Lavender își chinuia deja mintea cu diferite, posibi-itati pe care i le deschidea cana cu apa. își dorea sa faca ¹¹gest cu adevarat eroic. O admira pe fetita mai mare,

111

Hortensia, pentru lucrurile îndraznete pe care le facu_e în scoala. O admira si pe Matilda, care-i povestise, si^ juramânt ca pastreaza secretul, istoria cu papagalul p_e care-l, adusesese acasa si cu vopseaua de par pentru t ei. Era rândul ei acum sa devina eroina, numai sa-i în minte o idee buna.

În dupa-amiaza aceea, în drum spre casa, începu sa întoarca în minte toate posibilitatile, pâna când, ^ cele din urma, o lumina în minte o scânteie **dintr-o** idee stralucita, pe care începu s-o elaboreze. Admitând desigur, ca inamicul în aceasta situatie nu era Napoleon, desi nu

gaseai pe nimeni la *CruncJiem Hali* care sa admita ca directoarea era mai putin de temut ca faimosul om de arme francez.

- Va fi nevoie de multa pricepere, îsi spuse Laven-der, si totul realizat în mare secret, daca voia sa scape cu viata din acest act eroic.

In fundul curtii casei ei se afla o balta noroioasa în care ti aia o colonie de salamandre. Acest gen de .salamandre, desi o vietuitoare comuna în baltile Angliei, nu era des vazut de oameni, pentru ca este un animal foarte timid si traieste mai mult ascuns în mâl. Având un aspect unsuros si alunecos, aceste creaturi sunt si incredibil de urâte, semanând cu un pui de crocodil, numai ca au capul mult mat scurt. De altfel, sunt cât se poate de pasnice, dar nu arata asta. Au lungimea de aproximativ 7 centimetri si sunt gelatinoase , de culoare gri-verzule pe spate si portocalii pe burta. Sunt de fapt animale amfibii, care pot trai atât pe iisat cât si ÎD apa.

în seara aceea Levender se duse în fundul gradinii, hotarâta sa prinda o salamandra. Salamandrele se misca foarte rapid, si de aceea simt foarte greu de prins. Leven-der se lungi lângă balta si astepta cu rabdare o vrem* îndelungata, pâna când observa câteva misunând în mâl' si, folosindu-si bereta de scoala ca o plasa, prinse un» cu ea. îsi pregatise penarul, în care asezase cu grija \$s^e. din balta, sa primeasca mica creatura dar curând î? dadu seama ca nu era deloc usor s-o puna din mâna & penar. Se misca în toate directiile si se ondula ca ^ vierme, si, în

plus, penarul nu era suficient de lung. C&fJ* în fine reusi s-o bage acolo, trebui sa aiba mare ^{'^iV}

112

8 _.

C 664

113

sa nu-i prinda coada când închise penarul. Un baietel din vecini îi spusese ca daca-i tai coada unei salamandre, coada ramâne vie si din ea creste o alta salamandra de zece ori mai mare. si asta putea sa creasca la fel de mare ca un aligator. Lavender nu crezuse asta, dar acum nu era pregatita sa riste nimic.

În cele din urma reusise sa închida bine penarul, si salamandra era a ei ! Pe urma, dupa ce se mai gândi un timp se hotărî sa deschida doar putin penarul ca sa poata respira.

A doua zi își lua arma secreta în ghiozdan. Fierbea de nerabdare. De-abia astepta sa-i spuna Matildei planul ei de batalie. De fapt ar fi vrut sa-l spuna întregii clase, dar în cele din urma se hotărî sa nu spuna nimanui. Era mai bine asa, pentru ca nimeni, chiar supus celei mai severe torturi, nu putea sa spuna cine era vinovatul.

Veni vremea prânzului. Astazi erau cârnati cu fasole, ce-i placea ei cel mai mult, dar nu putu sa manânce.

- Te simți bine astăzi, Lavender? - întrebă domnișoara Honey din capul mesei.

- Am mâncat atât de mult la micul dejun, ca nu mai pot să mănânc nimic, răspuse Lavender.

Imediat după masă dădu buzna la bucatărie și lua una din faimoasele cani de apă ale directoarei. Era o cană mare și burtoasă făcută din lut și vopsită în albastru.

Levender o umplu pe jumătate cu apă și o duse în clasă împreună cu un pahar, așezându-le pe masa profesorului-

Clasa era încă goală-lute ca fulgerul, Lavender scoase penarul

114

din ghiozdan și deschise puțin capacul. Salamandra stătea nemiscată. Cu grijă, duse penarul deasupra canii, trase capacul de tot și lăsa salamandra să cadă înăuntru, Se auzi un "plop", când lovi apă, după care salamandra goni cu viteză în jur o vreme, după care se așeză liniștită pe fund. Ca să-o facă să se simtă cât mai în mediul ei, Lavender lua algele și le puse și pe ele în cană.

Treaba fusese făcută. Totul era gata. Levender își așeză din nou creioanele în penarul încă ud și-l așeză pe pupitrul în locul destinat penarului. Apoi plecă afară în curte și se alătură celorlalți copii pentru restul pauzei.

115

Testul saptamânal

La ora doua fix clasa se forma din nou împreuna cu domnisoara Honey, care observa ca paharul si cana se aflau pe masa si se retrase în spatele clasei ramânând în picioare. Toata lumea astepta. Dintr-o data, silueta uriasa a directoarei în camasa încinsa cu cureaua de piele peste pantalonii verzi, intra marsaluind în clasa.

- Buna ziua, copii ! - Iatra ea.
- Buna ziua, domnisoara Trunclibull - ciripira copiii.

Directoarea statea în picioare în fata clasei, cu picioarele departate si mâinile în solduri, uitându-se la baietii si fetitele care stateau emotionati în banci.

- O priveliste nu prea frumoasa, zise ea. Expresia de pe fata ei arata un extrem dezgust, ca

si cum s-ar fi uitat la ceva ce facuse un câine în mijlocul podelei.

- Ce mai buchet de negi scârbosi !

Toata lumea avu întelepciunea sa nu scoata un zgomot.

- Ma face sa vomit numai gândul ca trebuie sa suport în scoala o gramada de gunoi ca voi pentru urmatorii sase ani! O sa trebuiasca sa exmatriculez cât mai multi din voi ca sa nu-mi pierd mintile !

Se opri si respira cu zgomot de câteva ori. Facea us zgomot ciudat. Acelasi zgomot pe care-l auzi când esti într-un grajd de cai si li se da de mâncare.

- Presupun, continua ea, ca mamele si tatii vostri va spun ca sunteti minunati. Ei bine, sunt aici sa va spuⁿ exact contrariul, si-ati face bine sa ma credeti pe mine . Eidicati-va în picioare ! Toata lumea !

Se sculara cu totii repede în picioare. 116

- Țineti-va mâinile întinse în fata voastra ! si când trec prin dreptul vostru întoarcati-le, ca sa vad daca sunt curate pe ambele parti!

Trunchbull își începu marsul lent de-a lungul rândurilor de banci, inspectând mâinile. Totul decursese biae pâna ajunse în dreptul unui baietel din rândul al doilea.

- Cum te cheama ? - latra ea.

- Nigel, raspunse baiatul.

- Mgel si mai cum ! f

- Mgel Hicks, raspunse baiatul.

- Nigel Hicks si mai cum ? - bubui Trunchbull. Vocea tuna atât de tare, încât aproape ca-l zbură

pe baiat pe fereastră.

- Atât, zise îfigel. Numai doar daca vreti si numele de la mijloc.

Era un baietel curajos ; Dupa câte se vedea, încerca sa nu se sperie de namila care trona deasupra lui.

- Nu vreau numele de la mijloc, zgaiba ! - bubui namila. Cum ma cheama pe mine f

- Domnisoara Trunchbull, zise Mgel.

- Atunci spune asa când mi te adresezi ! Acum, hai înca o data ! Cum te cheama ?

- îsilgel Hicks, domnisoara Tiunchbull, zise Nigel.

- Asa mai merge, zise Trunchbull. Mâinile tale sunt mizerabile, îsilgel ! Când te-ai spalat ultima oara pe mâini ?

- Mmm.., sa ma gândesc, zise Nigel. E greu sa-mi amintesc exact ! Ori ieri, ori alaltaieri !

Tot corpul lui Trunchbull piau sa se umfle, ca si când cineva îl umfla cu pompa de bicicleta.

- stiam ! - urla ea. Mi-am dat seama imediat cum te-am vazut ca nu esti altceva decât o mica spurcaciune ! Ce face tatal tau ! ? Desfunda canale ?

- Este medic, zise îfigel. si înca unul foarte bun ! ca suntem oricum acoperiti de microbi, asa ca niste

Mizerie în plus nu face rau nimanui.

- Bine ca nu e doctorul meu ! - zise Trunchbull. ^ de ce, pot sa te întreb, este o boaba de fasole din

ân pe camasa ta *

117

- Am avut la prânz, domnisoara TrunchbuU-
- si tu, în mod obisnuit, îti pui mâncarea de la prânz pe camasa, !Nigel! % Asa te-a învatat faimosul doctor de taica-tau 1
- Mâncarea de fasole se manânca greu, domnisoara Trunehbull. îmi cade mereu din furculita.
- Esti dezgustator ! - tuna Trunchbull. Esti o fabrica de microbi umblatoare ! Nu vreau sa te mai vad astazi! Du-te sa stai la colt într-un picior eu fata la perete !
- Dar, domnisoara Trunchbull . . .

118

- Nu te târgui cu mine, baiete, daca nu vrei sa ^e pun sa stai în cap ! Fa ce ti s-a spus !

îsigel se duse la colt.

- Eamâi unde esti si-am sa-ti testez cunostintele ^ scriere, sa vad daca ai învatat ceva saptamâna asta. vi nu te întoarce când vorbești cu mine ! Ține-ti mutra

^k perete ! Asa ! Acum spune-mi pe litere cuvântul

119

- Ce cuvânt ? - întreba Nigel. Ce faci cu creionul sau opusul de la „gresit" ?*

Era un baiat foarte inteligent, si mama lui lucrase mult cu el acasa, la citit si la scris.

- Cel cu creionul, prostovane !

Nigel **spuse** literele în ordinea corecta ceea ce o surprinsese pe Trunehbull. Credea ca cuvântul este greu pentru el, un cuvânt pe care nu-l învățase până atunci, si faptul ca baiatul reusise, o iritase.

Apoi se auzi vocea lui îsigel, înca balanganindu-se într-un picior cu fata la perete :

- Domnisoara Honey ne-a învățat cum se scrie un cuvânt nou, foarte lung, ieri.

- si ce cuvânt a fost? - întreba Trunehbull aproape în soapta.

Cu cât era mai slaba vocea ei, cu atât era mai mare pericolul, dar Sigel nu stia asta.

- Dificultate, zise Nigel. Toata lumea stie acum sa¹ scrie "*dificultate*".

- Ce prostie ! - zise Trunehbull. Nu trebuie sa stii sa scrii cuvinte din astea până la vârsta de 8-9 ani. si nu-mi spune mie ca toata lumea din clasa asta stie sa scrie cuvântul asta ! Nu minti, Nigel !

- întrebatipecineva ! - zise Nigel, încercându-si foarte tare norocul. întrebat pe oricine !

Ochii sclipitori si periculosti ai lui Trunehbull se rotira deasupra clasei.

- Tu, zise ea, aratând cu degetul spre o fata mica si cam natafleata pe care o chema Prudence.

, si surprinzator, Prudence spuse corect cuvântul pe litere si fara nici o ezitare.

Trunehbull fi de data asta destul de dezorientata.

- Probabil ca domnisoara Honey a pierdut toata ora ca sa va învete un singur cuvânt.

- Nu, n-a pierdut-o, zise Nigel. Domnisoara Honey ne-a învătat asta în trei minute în asa fel ca sa nu uitam niciodata. Ne învata multe cuvinte asa, în trei minute.

* - în limba engleza „*wiilc'* se pronunta la ftl.

120

- scrie si "*right*" - drept, corectr

cum esti si

- si care este metoda asta magica, domnisoara Honey f întreba domnisoara directoare.

- Va arat eu, suiera curajosul Nigel din nou venind în ajutorul domnisoarei Honey. Pot sa stau în doua picioare si sa ma întorc cât va arat, A^ra rog ! ?

- Nu ! - i-o reteza Trunchbull. Stai ci arata-mi !

- Bine, zise Nigel clatitnându-se în nestire într-un picior. Domnisoara Honey ne învăta câte un cântecel despre fiecare cuvânt, îl cântam cu totii și învătam cum se scrie imediat. Vreți să auziți cântecul despre "*dificultate*"?

- Trebuie să fie fascinant, zise Trunchbull coborând vocea cu sarcasm.

- E așa, zise Kigel : D-na *B*, d-na *I*, d-na *FI*,

D-na *CUL*, d-na *TA*, d-na *TE*. Așa se scrie "*dificultate*".

- Ce extraordinar de ridicol! - sforăi Trunchbull. De ce sunt toate aceste femei maritate? și oricum nu trebuie să predai poezie când predai scrierea. Îsă mai face asta în viitor, domnisoara Honey !

- Dar copiii învăta foarte bine așa să scrie cuvintele grele, murmură domnisoara Honey.

- Îsu te tocmi cu mine. domnisoara Honey ! Zise directoarea. Fa ce îți se cere ! Acum am să vă testez la tabla înmulțirii, să vad dacă domnisoara Honey va învătat ceva la disciplina asta !

Trunchbull se întoarce la locul ei în fața clasei și # misca privirea ei diabolică încet de-a lungul rândurilor micilor elevi.

- Tu ! - latră ea, arătând cu degetul la Eupert, un "aietel din primul rând. Cât fac 2×7 ?

- șaisprezece, zise Eumpert, cu un fel de abandonare prostească.

Trunchbull începu sa avanseze cu pasi mari spre ert, asa cum face un tigru când se îndreapta cu mari spre un pui de caprioara. Eumpert dintr-o realiza pericolul si facu o alta încercare :

- Optsprezece ! striga el. $2 \times 7 = 18$, nu 16.

121

- Vierme ignorant ! - bubui Trunchbull. Buruiana fara minte ! Cap sec de sobolan ! Ai clei în cap î^D loc de creier.

Se oprise acum exact în spatele lui Eupert si dintr-o data întinse o palma de marimea unei rachete de tenis si-l apuca pe Eupert de par. Bupert avea o claie de pa¹' auriu. Mamei lui îi placea mult parul lui si avea maic grija de el, lasându-i-l sa creasca putin mai lung. TruDci' bull avea o ura pe parul lung la baieti, asa cum ave* pe coditele la fete si acum era pe punctul de a si-o arat»-

122

Strânse cu putere în mâna ei uriasa suvitele aurii ale lui Bupert, si, ridicând-o îl ridica pe Eupert deasupra scaunului si-l tinu asa atârnat.

Eupert zbiera. Se sucea si se rasucea în aer dând din picioare si zbierând ca un porc înjunghiat, în timp ce Trunchbull tuna :

- $2 \times 7 = 14$, $2 \times 7 = 14$! Nu te las pâna nu spui si tu !

Din spatele clasei domnisoara Honey striga :

- Domnisoara Trunchbull 1 Va rog ! Lasati-l jos ! îl doare !
O sa-i rupeti parul!

- Asa o sa se întâmple daca nu se opreste din zvârcoleala ! Astâmpara-te vierme !

Era un spectacol neobisnuit sa vezi uriasa directoare tinând un copil suspendat în aer si baiatul balanga-nindu-se si rasueindu-se ca un obiect la capatul unei sfori, cu capul strâns lângă umeri.

- Spune ! - tuna Trunchbull. Spune $2 \times 7 = 14$! Hai, spune ca daca nu, am sa încep sa te scutur, de sigur o sa ramâi fara par, de-am sa am suficient sa umplu o canapea ! Da-i drumul si zi $2 \times 7 = 14$, si-ti dau drumul !

- $2 \times 7 = 14$, suspina Eupert.

Trunchbull, tinându-se într-adevar de cuvânt, îi dadu literalmente drumul. Era o distanta destul de mare de la pamânt, asa ca plana întâi, lovi apoi podeaua si sari de la pamânt ca o minge de fotbal.

- Scoala-te si nu mai miorlai ! - latra Trunchbull. . Eumpert se scula si se duse înapoi la locul lui, ma-

sându-si capul cu amândoua mâinile.

Trunchbull se întoarse în fata clasei. Copiii stateau taca hipnotizati. jSTici unul dintre ei nu mai vazuse ceva Semanator vreodata. Era un spectacol. Mai frumos ca l^a teatru, dar cu o diferenta. în camera aceea se afla o bomba umana imensa, care putea sa explodeze si sa-l

face pe careva praf în câteva momente. Ochii copiilor ei* < pironiti la directoare.

- Nu-mi plac copiii mici, zicea ea. Copiii mici n-ar »ui lasati la vedere. Ar trebui pastrati în cutii ca

^jgtafele si nasturii. Nu pot sa înțeleg în ruptul capului e ce le trebuie atâta sa creasca. Cred c-o fac special !

123

Un alt baietel extrem de curajos din primul rând vorbi:

- Dar sigur ca si dumneavoastra ati fost un copil ca noi cândva, nu-i asa domnisoara Trunchbull ?

- N-am fost niciodata copil mic, i-o reteza ea. Am fost mare toata viata mea si nu pot sa înțeleg de ce nu sunt toti la fel.

- Dar trebuie sa fi fost si dumneavoastra un bebelus la început, zise baiatul.

- Eu, un bebelus? ! - striga Trunchbull. Cum îndraznesti sa sugerezi asa ceva ! Ce obraznicie ! Ce insolenta infernala ! Cum te cheama, baiete ? siridica-te-n picioare când vorbești cu mine !

Baiatul se ridica.

- Ma numesc Eric Ink, domnisoara Trunchbull, zise el.

- Eric si mai cum ?

- Ink*, zise baiatul.

- îfu te prosti ! Nu exista un nume ca asta !
- Uitati-va în cartea de telefon ! O sa gasiti numele tatalui meu la Ink.
- Foarte bine, zise Trunchbull. Te-o chema pe tine Ink, dar sa-ti spun ceva : îfu esti invizibil, dar o sa te sterg de pe fata pamântului daca mai faci pe desteptul cu mine ! Spune-mi cum se scrie cuvântul „ce”.
- "0", "7i", "e", zise Eric raspunzând mult prea repede.

Urma o tacere ca de ghiata.

- îti mai dau o sansa, zise Trunchbull fara sa se miste.
- A, da, stiu, zise Eric. Are un "7i". "C", "e", "V-în doi pasi largi Trunchbull fu în spatele bancii lui

Eric si ramase acolo ca un stâlp de telegraf lângă bai^a tul neajutorat. Eric arunca o privire în spate, peste umar la monstria.

- Am spus bine, nu? - murmura el cu teama.
- Ai spus aiurea ! - latra Trunchbull. De mi-ai sarit în ochi de la început ca un furuncul molipsit⁰¹

* - Jnk - cerneala.

124

care întotdeauna este aiurea ! Stai jos aiurea ! Arati aiurea Vorbesti aiurea ! Tot esti aiurea ! îti dau nS sansa

sa spui bme. Spune pe litere "ce". Erie ezita. Pe urma zise foarte încet . - Nu este „c». "»*, "»"» nu este > "

dP urPr!^ de urechi

rPr!^ «^P^j ^{1Uî} EriG_r TrunohbuU îl apuca

rechi cu o mana de fiecare ureche, apucându-le între degetul mare si aratator. _P _{U le}

- Au ! - plânse Eric ! Au ! ma doare !

- N-am început înca, zise Trunchbull

S _{C11 V} _{MI} baiS _^

125

Ca Eupert înaintea lui, **Eric** urla sa sparga geamurile. Din spatele clasei domnisoara Honey se vaicarea ;

- Domnisoara Trunchbull! Nu ! Va rog, lasati-l! O sâ-i rupeti urechile !

- 3Sfu se rup ele ! - striga Trunchbull. stiu din lunga mea experienta, domnisoara Honey, ca urechile baietilor sunt lipite bine de cap.

- Lasati-l, domnisoara Trunchbull, va rog ! Sa nu se i întâmple ceva ! Sa nu-i faceti vreun rau ! îl puteti face praf !

- Urechile nu se rup ! - striga Trunchbull. Se întind minunat, asa cum se întind astea acum, dar nu

se rup !

Eric urla mai tare ca» pâna acum si pedala tare din picioare.

- i

M fi

126

Matilda nu vazuse nici un baiat, de fapt pe nimeni pâna atunci, atârând de urechi în aer. Ca si domnisoara Honey, era convinsa ca se puteau rupe în orice ruoment sub greutatea pe care o tineau.

Trunchbull urla :

- Cuvântul "ce", se scrie "e", "e". Spune si tu acum, neg scârbos !

Eric nu ezita. învatase uitându-se la Eupert câteva minute mai devreme ca, cu cât spuneai mai repede, cu atât ti se dadea drumul mai repede.

- "C" .,<?»», guita el.

Înca tinându-l de urechi, Trunchbull îl lasa pe scaunul din spatele pupitrului. Apoi marsalui înapoi în fata clasei stergându-si mâinile, ca cineva care umblase eu'ceva murdar.

- Asa trebuie sa-i faci sa învete, domnisoara Honey, zise ea. învata de la mine, nu ajunge sa le spui; trebuie sa le

bagi în cap cu forta ! Nu e nimic mai bun ca paruiala si urecheala, ea "sa-i încurajezi sa învete. îi fac sa se concentreze minunat !

- Puteti sa le faceti vreun rau, de sa nu-si mai revina niciodata la normal! - izbucni domnisoara Honey.

- Le-am facut, sunt sigura ca le-am facut, zise Trunchbull rânjind. Urechile lui Eric s-au întins considerabil în ultimele doua minute ! Sunt mult mai lungi acum ! Dar nu-i nimic rau în asta, domnisoara Honey. O sa-i dea o alinra interesanta tot restul vietii.

- Dar, domnisoara Trunchbull . . -

- O, taca-ti gura, domnisoara Honey ! Esti la fel de slaba ca ei ! Daca nu faci fata aici, n-ai decât sa te duci la o scoala de vara, particulara, pentru zgaibe cu bani ! Când vei fi predat atât cât am predat eu, o sa-ti ^a seama ca nu faci nimic daca te porti frumos cu °opiii. Citeste *Nicliolas Nickleby*, domnisoara, de domnul Dickens. Citeste despre Wookford Squeers, admi-

^tilul director al scolii *Doillieboys Hali*. El stia cum sa

|* descurce eu brute de-astea mici ! stia sa foloseasca

^atul! Le facea fundurile atât de fierbinti, de puteai sa

^{Fa}jesti oua pe ele ! Asta carte ! Dar presupun ca nici-

[^] dintre imbecilii astia n-o sa învete niciodata sa

^{Cit}easca !

127

- Ea am citit-o zise Matilda încet. Trunchbull se întoarse și se uita cu atenție la fetita

cu păr negru și ochii caprei din rândul al doilea. Ce-ai spus? - întreba ea cu asprime.

- Am spus că am citit-o, domnișoara Trunchbull, zise Matilda.

- Ce-ai citi <?

- *Nicholas NicMeby*, domnișoara Trunchbull.

- Minti, domnișoara ! - striga Trunchbull uitându-se la Matilda. Ma îndoiesc că există vreun copil în toată școala, care să fi citit cartea asta, și tu, un crevet care n-a ieșit încă din ou, în clasa cea mai mică, să-mi

128

știi mie o minciună gogonată ea asta ! De ce mă miki ? Jig
iei de fraiera ! Ma iei tu pe mine de fraiera, domnișoara !

- Ii ... zise Matilda și ezita. I-ar fi plăcut să zică "Da, exact asta fac", dar asta ar fi însemnat sinucidere. Xiî .
facu ea din nou, încă ezitând, încă nepu-

tând să zică "Nu".

Trunchbull sesiza că copilul se gândea și asta nu-i plăcu.

- Ridică-te în picioare când vorbești cu mine ! - zise ea cu furie. Cum te cheamă ?

Matilda se ridica în picioare si zise ; :

- Ma numesc Matilda Wornrvrood, domnisoara Trunchbull.

- Wormwood, da ? în cazul asta trebuie sa fii Eiica celui care are atelierul "*Wormivood Jfofors*".

Wj- Da, domnisoara Trunchbull.

- Este un ticalos ! - urla Trunchbull. Acum o saptamâna mi-a vândut o masina de mâna a doua si zicea ca e aproape noua. La început am crezut ca e un. tip de treaba. Dar azi dimineata când conducean\masina prin sat, motorul mi-a cazut cu totul în strada ! Era plin de rumegus ! Taica-tu este un hot si-un bandit ! O sa fac cârnati din pielea lui, ai sa vezi daca nu !

- Este priceput în ceea ce face, zise Matilda.

I - Priceput, pe dracu' ! - striga Trunchbull. Dom-ftisoaia Honey îmi spunea ca tu ai fi desteapta. Ei bine Mttiiîsoara, mie nu-mi plac oamenii destepti ! Toti suni l'jste ticalosi ! în mod sigur si tu esti o ticaloasa ! înainte ^aa-mi dau seama de ce-i poate pielea, taica-tu mi-a povestit câteva di ti proastele obiceiuri pe care le ai acasa ! ■*i face bine sa nu încerci nimic din toate astea la scoala ! ^ttt sa te urmaresc de-acum înainte ! Stai jos si tine-ti gura!

■ ■ |

- c 664

Primul miracol

Matilda se aseza în banca. Trunchbull se aseza «j ea, la catedra. Era pentru prima data când se asezase de la începutul orei. întinse mâna si apuca cana cu apa. Ținând cana de toarta fara sa o ridice înca, zise :

- N-am putut niciodata sa înțeleg de ce copiii mici sunt asa de scârbosi. îmi otravesc viata, ca niste insecte. Trebuie sa scapi de ei cât de repede poti. De muste scapi dând cu spray sau punând hârtie de prins muste. M-am gândit de multe ori ca ar trebui sa se inventeze un spray pentru copii. Ce nemaipomenit ar fi sa pot sa intru în clasa eu o bomba de spray uriasa si sa pulverizez din ea. Sau si mai bine sa am niste fâsii lungi de hârtie cu lipici. As agata-o în jurul scolii, v-ati lipi de ea si acolo v-ar fi sfârșitul. X-ar fi o idee buna, domnisoara Honey ?

- Daca asta este o gluma, domnisoara Trunchbull, nu-mi vine sa râd, zise domnisoara Honey din fundul clasei.

- Nu-ti vine sa râzi, nu? - zise Trunchbull. Dar asta nu este o gluma, domnisoara Honey ! Idealul meu de scoala este una care sa nu aiba copii deloc ! O ha f*^c eu odata o scoala din asta si cred ca o sa aiba mare succes.

"Femeia asta e nebuna, își zise domnișoara Houey-E plecata cu sorcova ! De ea ar trebui sa scapam !"

Trunchbull ridica acum cana mare de protej⁰ albastru si turna putina apa în pahar. si dintr-o data, odata cu apa, cazu în pahar si salamandia lunga s^J alunecoasa ! Plop !

Trunchbull lasa sa-i scape un tipat si sari de P? scaun, de parca ar fi explodat sub el o pocnitoare. T^ot* copiii vazura acum creatura lunga si alunecoasa ^ burta galbena ca de sopârla, sucindu-se si învârtindu-S^e

130

j_B paliar si începura si ei sa se rasuceasca si sa sura în ai

- Ce-i aia ? Ce scârboasa e ! E un sarpe ! E un pui ^ crocodil! E un aligator !

- Fiti atenta, domnișoara Trunchbull, precis ca m_aasca ! facu Levender.

Trunchbull, aceasta femeie urias, statea acolo în picioare tremurând ca o piftie. Era nervoasa si la gândul ca ceva o faouse sa sara si sa se vaicareasca asa, fiindca era de fapt foarte mândra de barbatia ei. Fixa privirea la creatura care se învârtea in pahar. însu mai vazuse pâna atunci o salamandra. stiintele naturii nu fusesera niciodata materia ei preferata si n-avea nici o idee de ce-ar putea fi aceasta aratare. în mod sigur arata foarte neplacut. Se aseza încet la catedra. Arata în acest mo-

131

ment si mai **înspaimântator** ca pâna atunci. Din negri îi sareau scânteii de tua si furie.

- Matilda ! - striga ea. Scoala-te-n picioare i
- Cine, eu ? - zise Matilda. Dar ce-am iacut ?
- Scoala-te-n picioare gândac puturos !
- Dar n-ai facut nimic, domnisoara Trunchbull. Pe cuvânt ca nu ! N-am vazut în viata mea asa ceva!
- Scoala-te imediat, râma **murdara** !

Cu greii Matilda se ridica în picioare. Statea în rândul al doilea. Lavender era în spatele ei si se simtea vinovata ca-si bagase **prietena** ia apa. Dar nu-i venea deloc sa se predea.

- Esti o bruta **nemernica, respingatoare** si iau- ; tacioasa ! - striga **Trunchbull**. Nu meriti sa fii în scoala asta ! Ar trebui sa stai **dupa gratii**, acolo ti-e locul ! Am sa te dau afara din scoala cu un scandal îngrozitor ! *Am* sa pun politia sa **te** alerge pe coridoare si sa te dea afara pe usa cu crosele de hockey ! Am sa pun sa fii dusa acasa cu escorta înarmata ! si pe urina am sa aranjez în asa fel, sa fii trimisa la scoala de coree- I tie pentru fete pentru cel putin -40 de ani !

Trunchbull era într-o asa criza, ca fata i se colorase de parca-ar fi fost fiarta, iar colturile gurii facuse gramajoare de spuma. Dar nu numai ea se pierduse cu

firea. Matilda începuse și ea să vada roșu în fața ochilor. Nu i-ar fi pasat nici cât negru sub unghie să fie acuzată de ceva ce l facuse. Ar fi fost drept-Dar era pentru ea o &■'periență cu totul nouă să fie acuzată de oev» ce nu facuse. Ea n-ave» nimic de-a-face cu crea* tura scârboasă din p^' har. "Sub nici o **foro*** gândi Matilda, n-o^{sno}

las pe scorpia asta de Trunchbull să pună asta pe seau^{1*} mea ! "

-■ N-am făcut eu asta ! - striga Matilda.

132

- Ba da, tu ai făcut-o ! - lagi Trunchbull. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la așa ceva ! Taică-tu m-a avertizat bine !

Părea să-și fi pierdut cu totul controlul de sine. Urla în continuare ca o maniacă.

- Ai terminat cu școala asta, domnișoară ! Ai rminat-o cu toate școlile ! Am să mă ocup eu personal

^ fii închisă într-un loc, în care nici măcar corbii n-o sarsă lăsa găinatul pe tine ! X-o să mai vezi niciodată taurina zilei !

- V-am spus că n-am făcut eu asta ! - urla Ma-Ida. N-am văzut în viața mea o creatură ca asta !

- Ai pus un ... un ... un crocodil în paharul cu Pa ! - urla, Trunchbull. Nu există pe lume un lucru mai ^v de făcut

unei directoare ! Acum stai jos si sa nu-ti ^{ai} aud gura ! Jos !
Stai jos imediat !

- Dar sa va spun . . . zise Matilda refuzând sa se

133

- Eu îti spun sa taci din gura ! - racni Tmt Daca nu stai jos în momentul asta, am sa-ti trag câteva cu cureaua, cu capatul cu catarama !

Încet Matilda se aseza. Ce porcarie ! Ce nedreptate ! Cum s-o exmatriculeze pentru ceva ce nu facuse ! AJa. tilda se simtea din ce în ce mai furioasa ... si mai rujj. oasa . . . atât de furioasa încât simtea ca ceva o sa e\pi₀. deze înauntrul ei dintr-o clipa în alta.

Salamandra se rasucea înca în **paharul** înalt de apa, îfu se simtea deloc bine acolo. Paharul era prea îngust Matilda & e uita la Trunchbull. O ura. Se uita apoi l_a paharul cu salamandra în el. îsi dorea sa se repeada, sa ia paharul si sa-i toarne continutul cu salamandra «u tot în cap. Se îngrozea sa se gândeasca ce **i-ar** face Trunchbull daca ar fi facut asta.

Trunchbull statea la catedra si se holba cu facinatie si oroare la salamandra care se rasucea în pahar. Ochii Matildei erau fixati la pahar. si încet, încet, Matilda începu sa simta ceva ciudat. Ceva parca în ochi. U11M de electricitate care se concentra parca înauntrul lor. Se aduna un fel de energie, un fel de putere, care se contura adânc în ochii ei.

Dar era si o alta senzatie, complet diferita, dar pe care n-o putea înțelege. Erau parca niste sclipiri ca de fulger. si întradevar, mici unde ca niste **sclipiri** de fulger pareau sa-i iasa din ochi, si ochii-i clocoteau de parca o «uergie imensa se acumulase acolo. Era o senzatie nemai-pomenita ! î^u-si miscase ochii de pe pahar si acum energia se concentrase în doua puncte mici, devenind tot mai puternica. Simtea parca milioane de arme invizibile «u mâini pe ele, care trageau afara prin ochii ei îu pal*¹rul la care se uita.

- Varsa-! sopti Matilda. Varsa-l !

Vazu paharul clatinându-se. De fapt se înclina* vreo doi centimetri, dupa care revenise la loc. Contin*"

(!■.'

134

cgri împinga cu milioane de arme si mâini invizibile, simtind energia iesindu-i din ochi prin niste puncte negre din centrul pupilei.

- Varsa-l ! --sopti din nou. Yarsa-l !

Din nou paharul se clatina. Încerca si mai mult do-rindu-si ca ochii ei sa arunce afara si mai multa energie, încet, foarte, foarte încet -se vedea clar ce se întâmpla - paharul începu sa se încline înapoi, mai mult, si mai mult, pâna ramase în echilibru într-un punct. Eamase asa câteva clipe si se varsa cu un clinchet pe catedra. Apa si salamandra ajunsera dintr-o stropitura pe bustul enorm al

domnisoarei Trunchbull. Directoarea dadu din nou drumul unui tipat care facu sa zornaie toate geamurile din cladire pentru a doua oara în ultimele cinciniute si din nou sari ca o racheta de pe scaun. Salamandra se agata cu disperare, cu picioarele ei ca niste clesiiisori, de camasa de bumbac care acoperea pieptul urias. Trunchbull se uita în jos si începu sa urle si mai tare, dupa care, cu o miscare a mâinii o matura trimi-tînd-o zburând în clasa. Ateriza pe podea în dreptul

135

bancii lui Lavender, care se apleca iute, o culese si o baga înapoi în penar. "O salamandra, gândi ea, este oricând folositoare s-o ai la îndemâna.

Trunchbull cu fata **aratând mai** mult ca niciodata ca un jambon fiert, statea în fata clasei tremurând de furie. Bustul ei urias se misca înauntiu si înafara. Apa din pahar desenase pe bluza un petic închis de culoare care o udase probabil pîna la piele.

- Cine a facut asta % - urla ea. Haide, scoala-te-n picioare ! Iesi în fata ! ~N-o sa-mi scapi de data asta i Cine a împins pahaiul?

E"u raspunse nimeni. Clasa ramase în liniste ca un cavou.

- Matilda ! - uila ea. Tu ai facut-o ! stiu ca tu ai fost !

Matilda, din rândul al doilea ramase nemiscata si **nu** scoase **un** sunet. Un ciudat sentiment de liniste si încredere o cuprinse, si dintr-o data își dadu seama ca nu-

i mai era frica de nimeni pe lume. Cu energia din ochii ei putuse sa verse paharul pe oribila directoare si cine putea sa faca asta, era în stare de oiice.

- Vorbeste, comeleon închegat ! - urla **Trunchbull**. Recunoaste ca tu ai fost!

Matilda se uita drept în ochii scaparatori ^{al} acestei femei uriase si raspunse cu un calm desavârsit:

- îfu m-am miscat din banca, domnisoara Trunchbull, de când a început ora. Nu pot sa va sp^{uia} nimic mai mult.

Dintr-o data toata clasa începu sa se revolt împotriva directoarei.

- Nu s-a miscat ! - strigau ei. Nimeni nu &.* miscat ! Probabil ca dumneavoastra l-ati rasturnat ■

136

- în mod sigur nu l-am rasturnat eu ! - mugi rprunchbtill. Cum îndrazniti sa sugerati asa ceva f y orbeste, domnisoara Honey ! Dumneata trebuie sa fi vazut totul ! Cine mi-a rasturnat paharul %

- ISTici unul dintre copii, domnisoara Trunchbull, raspunse ea. Pot sa va spun cu siguranta ca nici unul din copii nu s-a miscat din banca cu exceptia lui Sigel, care a ramas nemiscat în coltul lui.

Domnisoara Trunclibull se uita" la domnisoara Honey. Domnisoara Honey îi întoarse privirea fara ezitare.

- Va spun adevarul domnisoara directoare, zise ea. Probabil ca l-ati rasturnat fara sa va dati seama. Se întâmpla foarte des...

- Sunt satula pâna-n gât de banda dumitale de mici netrebnici. S-ani sa mai pierd nici o clipa din timpul meu pretios aici !

si cu asta îsi începu marsul spre usa si trânti usa în urma ei.

În linistea împietrita care urma, domnisoara Honey pasi în fata clasei si se aseza la catedra.

- Pfiuu ! - facu ea. Cred ca am învătat destul pentru astazi, nu-i asa % Sunteti liberi ! Va puteti duce în curte sa-i asteptati pe parinti sa va ia acasa.

137

Al doilea miracol

Matilda nu se alatura celorlalti copii in graba lor sa iasa din clasa. Dupa ce toti ceilalti iesira, ea ramase în banca singura si gânditoare. Simtea ca trebuie sa spuna cuiva ce se întâmplase cu paharul. Îfu putea sa pastreze secretul acesta imens în ea.

Avea nevoie doar de o persoana adulta, înțeleapta si întelegatoare care sa o ajute sa priceapa cum de fusese posibil asa ceva.

Sici mama, nici tatal ei n-ar fi fost de nici ua folos. Daca ar fi crezut povestea ei, dar se îndoia de asta, în mod sigur

n-ar fi realizat cât de surprinzător fusese ceea ce se petrecuse în clasa în după-amiaza aceea. Într-o fracțiune de secundă Matilda hotărî ca persoana careia i-ar fi plăcut să se confeseze era domnișoara Honey. Matilda și domnișoara Honey erau acum singurele rămase în clasă. Domnișoara Honey care stătea la catedră și frunzărirea hârtii, ridică privirea și zise :

- Matilda, tu nu te duci cu ceilalți afară?
- Va rog, zise Matilda, pot să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă?
- Sigur, ce te supără!
- Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, domnișoara Honey.

Domnișoara Honey intra instantaneu în alertă. De când avusese cele două dezastruoase întâlniri în legătură cu Matilda, una cu directoarea, cealaltă cu îngrozitorii domnul și doamna Wormwood, se gândise mult la acest copil, întrebându-se cum putea să-l ajute. Matilda se afla acum în fața ei cu o imagine de curiozitate și exaltare pe figură, întrebând-o dacă pot avea o discuție. Domnișoara Honey n-o auzi

138

picioară până atunci în așa o stare. Avea ochii lărgiți și o privire ciudată.

- Da, Matilda, spune-mi ce ti s-a întâmplat așa de ciudat.

- N-o sa ma exmatriculeze domnisoara Trunch-tmll, nu-i asa? Fiindca n-am pus eu creatura aceea în paharul cu apa. Va jur ca n-am pus-o eu !

- stiu, zise domnisoara Honey.

- 6 sa ma exmatriculeze ?

- Nu cred, zise domnisoara Honey. Domnisoara Trunchbull s-a enervat mai tare ca de obicei, asta-i tot.

- Bine, zise Matilda. Dar nu despre asta vroiam sa va vorbesc.

- Dar despre ce vroiai sa vorbim, Matilda?

- Vroiam sa va spun despre paharul cu apa cu creatul a în el, zise Matilda. L-ati vazut rasturnân-du-se peste domnisoara Trunchbulî, nu-i asa?

- L-am vazut, bineîntele.

- Domnisoara Honey, eu nu l-am atins. Nu m-am apropiat de el.

- stiu ca nu. M-ai auzit spunându-i directoarei ca nu este posibil sa fi fost tu.

- Da, dar eu am fost, domnisoara Honey, zise Matilda. Despre asta vreau de fapt sa va vorbesc.

Domnisoara Honey facu o pauza si o privi atent pe Matilda.'

- Nu cred ca înteleg, zise ea.

- Am fost atât de revoltată ca am fost acuzată Pe nedrept, încât am tacut sa se întâmple asta.
- Ai făcut sa se întâmple ce, Matilda % .- Am făcut paharul ;sa se rastoarne.
- Tot nu înțeleg ce vrei sa spui, zise cu blândete domnisoara Honey.

Cu ochii, zise Matilda. M-am uitat atent la dorindu-mi sa se rastoarne, si pe urma ochii mi încalzit si simteam ceva în ei, pe urma un fel de ^{e*}gie ciudata a iesit din ei si a rasturnat paharul. Domnisoara Honey continua sa se uite la Matilda *in ramele de otel ale ochelarilor si Matilda se uita ^a domnisoara Honey la fel de emiscata.

139

- Tot nu înțeleg. Yrei sa spui ca ai făcut sa _{so} rastoarne **paharul** dorindu-ti luciul **asta!**
- Da, zise Matilda. Cu ochii.

Domnisoara Honey ramase în tacere pentru un moment.]Sfu credea ca Matilda vroia sa spuna _o minciuna. Mai degraba credea ca imaginatia ei înfierbântata i-o luase pe dinainte.

- Vrei sa spui ca stateai unde stai acum si i-aj comandat paharului sa se rastoarne si s-a rasturnat?
- Cam asa, domnisoara Honey, da.

- Daca ai facut asta înseamna ca s-a petrecut cel mai mare miracol care a existat vreodata de la Isus încoace.

- Da, domnisoara Honey.

".,Este extraordinar, gândi domnisoara Honey, cum pot avea copiii evadari din astea în lumea imaginatiei lor". Se hotarî sa puna cu cât mai multa blândete capat acestei conversatii.

- Poti sa faci asta înca o data? - întreaba ea cu o bunatate în glas.

- Xu stiu, zise Matilda. S-ar putea. Domnisoara Honey muta paharul gol în mijlocul

mesei.

usor.

- Sa pun apa în el? - întreaba ea

140

- Nu cied ea are vreo importanta, zise Matilda.

- Foaite bine atunci. Haide, rastoarna-l!

- S-ar putea sa dureze.

- Nu te grabi, zise domnisoaia Honey.

Matilda stând în rândul al doilea, cam la trei metri departaie de domnisoara Honey, își puse coatele pe banca, își prinse fata în plame si de data asta comanda

chiar de la început : „Bastoarna-te ! Bahtoarna-te". Dar buzele nu i se miscara si nu facu nici un zgomot. Strigase aceste cuvinte în gând. î>i concentia toata mintea, tot creierul, toata vointa în priviri, si din nou, dar mult mai repede ca prima data. simti electricitatea adunându-i-se în ochi. Energia începu sa clocoteasca, fierbinteala începu sa-i cuprinda ochii si în cele din urma acele milioane de invizibile cu mâini pe ele începura sa ti aga pahar. Fara sa scoata un sunet, striga tot tl în gând paharului sa se rastoarne. îl vazuu fctâi clatinându-se, apoi miscându-se pe loc, dupa caie se rasturna si cazu cu un clinchet pe catedra * nu mai mult de treizeci de centimetri departare ³ bratele îndoite ale domnisoarei Honey.

Barbia domnisoarei Honey cazu în jos, desehi-^zându-i gura, iar ochii i se maiira atât de mult încât ^ putea vedea partea alba de jurimpjur. Nu scotea ^lci un cuvânt. Nu putea. socul de a vedea cu ochii ei

141

petreeându-se un miracol o prostise. Se holba la pahar tinându-se departe de el ca si cum ar fi fost un obiect periculos. Pe urma ridica încet capul sa se uite spre Matilda. Vazu fetita alba la fata ca o coala de hârtie si tremurând din toate madularele, cu ochii atintiti înainte fara.sa vada nimic. Fata îi era transfigurata cu ochii rotunzi si stralucitori, si statea fara sa scoata o vorba, înfrumusetata parca de linistea misterioasa. Domnisoara Honey astepta, tremurând si ea UD pic, privind la fetita care intra încet în starea normala. si, dintr-o data fata

Matildei își schimba brusc imaginea cu una de o liniste și un calm înțepesc.

- Sunt bine, zise ea și zâmbi. Ma simt bine, domnișoara Honey, nu va alarmați.

- Erai așa departe, șopti domnișoara Honey încă foarte șocată.

- Da, eram. Zburam dincolo de stele cu aripi de argint. A fost minunat !

Domnișoara Honey se uita încă la copil într-o absolută minunare, de parcă ar fi fost ^Nasterea s^{att} începutul lumii sau Prima Dimineață.

142

Încet.

A mers mai repede de data asta, zise Matilda

- Im este posibil! - suspina domnișoara Honey. jfu pot să cred !

Închise ochii și-i lăsa închisi o vreme și când însfârșit îi deschise, parca era din nou stăpâna pe ea.

- Ti-ar place să vii cu mine să luăm ceaiul împreună în cabana mea 1 - întreba ea.

- Mi-ar place grozav, zise Matilda.

- Bine. Adunați lucrurile și ne întâlnim afara peste câteva minute.

- S-am sa spun la nimeni despre... despre ce am facut. Doriti sa spuneti, domnisoara Honey?

- luci nu ma gândesc! - zise domnisoara Honey.

143

Cabana domnisoarei Honey

Domnisoara Honey o întâlnește pe Matilda în afara scolii și **mersera** împreună în tăcere de-a lungul strazii principale a satului. Trecură pe lângă magazinul de fructe cu vitrinele pline cu mere și portocale și pe lângă macelaria cu bucati de carne proaspătă și pui golasi agatati în vitrina, pe lângă mica banca și pe lângă magazinul de aparate electrice, și ajunseră de cealaltă parte a satului, pe un drum îngust de țară, unde mi se mai vedeau trecători, iar masinile erau foarte rare.

și acum, fiindcă erau singure, Matilda deveni dintr-o dată vioaie de parcă i s-ar fi rupt o valvă undeva înăuntrul ei și o mare cantitate de energie ar fi fost brusc eliberată. Pasea pe lângă domnisoara Honey topaind din când în când și degetele îi zburau în toate partile în timp ce cuvintele îi ieseau din gura ca focurile de artificii. Facea cam așa : "Domnisoara Honey una, domnisoara Honey alta, și domnisoara Honey pe cuvântul meu că simt că pot să mișc orice pe lumea asta, nu doar un pahar cu apă și lucruri mici ca asta. . . Simt că pot să întorc mese și scaune chiar cu oameni pe ele, simt că pot să-i rastorn și pe ei, și chiar și lucruri și mai mari, mult mai mari ca mesele și scaunele. . . Trebuie, numai să stau puțin și să-

mi fac putere în ochi, si pe urma pot sa împing puterea afara spre orice, atâta timp cât ma concentrez suficient de tare.. . Trebuie sa ma concentrez foarte tare, foarte, foarte tare, domnisoara Honey, si pe urma încep sa simt cum se formeaza ceva înauntrul ochilor, dar nu ma deranjeaza câtusi de putin, domnisoara Honey. . ."

- Linisteste-te, copile, linisteste-te ! - zise domnisoara Honey. Hai sa nu ne ambalam asa de tare la începutul trebii.

144

- Dar dumneavoastra credeti ca e interesant, nu-i asa, domnisoara Honey ?

- De interesant, este interesant, zise domnisoara Honey. Mai mult decât atât. Dar trebuie sa actionam cu mare grija de acum înainte, Matilda.

- Trebuie sa actionam cu grija?

- Da, pentru ca ne jucam cu forte misterioase despre care nu stim nimic. ISfu cred ca este ceva rau. toate sa fie bine. Poate ca sunt niste forte divine. t>ar fie ca sunt, fie ca nu, trebuie sa avem grija cum ^e folosim.

¹⁰ - c. 664

145

Erau niste cuvinte înțelepte din partea unei persoane înțelepte, dar Matilda era prea agitata ca sa-si dea seama de asta :

- Ku-mi dau seama de ce trebuie sa fim asa de grijulii, zise ea topaind.
- Încercam sa-ti explic ca avem de-a face cu necunoscutul. Este ceva inexplicabil. Cuvântul cel mai potrivit este "fenomen". Este un fenomen.
- Eu «unt un fenomen? - întreba Matilda.
- Este foarte posibil sa fii, zise' domnisoara Honey. Dar mi-ar place sa nu te gândești la tine ca la ceva iesit din comun deocamdata. Ce cred ca putem face, este sa exploram acest fenomen mai mult, numai noi amândoua, dar cu mare grija de data asta.
- Yreti sa mai fac, domnisoara Honey?
- Cam asta as vrea, zise domnisoara Honey cu retinere.
- Foarte bine, zise Matilda.
- Eu probabil ca sunt si mai ravasita decât tine de ce-ai facut si încerc sa gasesc o explicatie rezonabila.
- Ca de exemplu ? - întreba Matilda.
- Ca de exemplu, daca asta are legatura cu faptul ca tu esti extraordinar de precoce.
- Chiar sunt întradevar ? - întreba Matilda.
- Bineînțeles ca esti. Trebuie sa-ti dai seama de asta. Felul cum poti sa citesti, sa lucrezi la matematica. ..

- Probabil ca aveti dreptate, zise Matilda. Domnisoara Honey se mira de lipsa de apreciere a propriei valori la Matilda si a constiintei de sine.
- *JSn* pot sa nu ma întreb, zise ea, daca aceasta capacitate de a misca lucrurile din loc pe care ti-ai descoperit-o are de-a face cu puterea creierului tau.
- Vreti sa spuneti ca nu mai e loc la mine în cap de atâta creier si ceva trebuie împins afara?
- îfu este asta exact ceea ce vreau sa spun, zise domnisoara Honey zâmbind. Dar orice-ar fi, repet, trebuie sa actionam cu mare grija de acum încolo. Nu pot sa uit felul ciudat în care ti s-a luminat fata dupa ce ai rasturnat paharul ultima data. Erai parca transportata în alta lume.

146

- Vreti sa spuneti ca facând asta poate sa mi se întâmple ceva rau 1 Asta vreti sa spuneti, domnisoara Honey?
- Te simteai ciudat, nu-i asa ?
- Ma simteam minunat ! - zise Matilda. Pentru o clipa am zburat dincolo de stele cu aripi de argint. V-am spus asta. si va mai spun ceva : a doua oara a fost mai usor ea prima data. Mult mai usor. Cred ca este la fel ca si cu orice altceva. Cu cât exersezi mai mult, cu atât e mai usor.

Domnisoara Honey mergea încet, astfel încât Matilda sa se poata tine dupa ea fara sa alerge. Era foarte liniste pe

drumul îngust de țară, acum când satul rămăsese în urmă. Era una din acele minunate după-amieze de toamnă aurie. Lângă drum creșteau tufe de mure și alte fructe sălbatice care erau mâncate de păsările iarnă, care acum începeau să se coacă capătând o culoare roșiatică. Din loc în loc creșteau copaci înalți: stejari, fagi și un castan dulce.

Domnișoara Honey vrând să schimbe subiectul pentru o clipă îi spuse cum se numeste fiecare copac și o învăța cum să-i recunoască după forma frunzelor și modelul de pe scoarta. Matilda asculta cu atenție și depozita totul în minte.

147

În cele din urmă ajunseră la o gaură dintr-un gard viu pe partea stângă a drumului, unde se afla o poartă cu cinci bare metalice.

- Pe aici, zise domnișoara Honey deschizând-o și conducând-o }e Matilda înăuntru, după care închise poarta la loc. Mergeau acum pe o potecă îngustă, care nu era altceva decât urma unor roți de carută. De o parte și de alta creșteau tufe de alun și se puteau vedea buchete de alune maronii în îmbracamintea lor verde.

- Veveritele or să le culegă de acum și or să le depoziteze cu grijă pentru lunile triste care urmează.

- Dar dumneavoastră aici locuiți? - întreba Matilda.

- Da, raspunse domnisoara Honey si nu mai dadu alta explicatie.

Matilda nu se întrebese niciodata unde putea locui domnisoara Honey. Se gândise la ea numai ca la o profesoara, o profesoara care apareea de cine stie unde, preda la scoala, si pe urma disparea iar.

148

"Se întreaba oare vreunii dintie copii unde se duc profesorii nostri când se termina scoala ? - gândi Matilda. S-o întreba careva daca-i asteapta si pe ei cineva acasa, vreo mama, vreo sora sau vreun sot ?

- Locuiti singura, domnisoara Honey f - întreaba ea.

- Da, chiar foarte singura.

Mergeau pe urmele de roti în noroiul uscat de soare si paseau cu atentie ca sa nu-si scrânteasca gleznela. Erau câteva pasarele în ramuri si în rest pustiu.

- Este o casuta taraneasca, zise domnisoara Honey, nu astepta prea mult. Aproape am ajuns.

Ajunsera la o portita mica, jumătate îngropata în gardul viu în partea dreapta si aproape ascunsa de ramurile de alun care cadeau peste ea. Domnisoara se opri cu o mâna pe poarta si zise :

- Aici este. Aici locuiesc.

Matilda vazu o poteca **prafuita** care ducea la o casuta mica din caramida rosie. Era atât de mica încât semana mai mult cu o casa de japusi decât cu un lacas omenesc. Caramizile **din** care era construita etan farâmitate si de culoare palid rosiatica. Avea un acoperis cenusiu de tigla ca un cos de fum si doua ■ferestre mici în fata. Fiecare fereastră nu era mai mare decât un ziar de format mic. Nu avea etaj. De o parte si de alta a potecii cresteau buruieni, ramuri tepoase de mure si smccuri lungi de iarba maronie. Un stejar urias umlinea casuta. Crengile lui masive & întindeau, învelind-o si acoperind-o, asct\nzând-o parca de restul lumii. Domnisoara Honey cu o mâna înca pe poarta pp caro n-o deschisese înca, zise :

- Un poet pe nume Dylan Thomas a scris niste Versuri la care ma gândesc de fiecare data când pasesc Pe aceasta carare.

Matilda astepta si domnisoara Honey încet, cu o voce minunata, începu sa recite :

Niciodata, vreodata, copila ratacitoare

Prin povestile spuse la gura sobei si vrajite în

somn,

149

Nu te speria si nu crede ca lupul în blana alba.

de oaie

O sa sara din viziuna-i urlând si râzând,

Prin frunzele catifetate din roua vremii,

Sa-ti manânce inima in casuta din padure cu
trandafiri.

150

Urma un moment de liniste si Matilda, care nu auzise pâna atunci o poezie romantica atât de frumoasa recitata cu voce tare, fu profund miscata :

- Este ca o muzica, sopti ea.
- Chiar este muzica, zise domnisoara Honey. Apoi, ca si cum s-ar fi rusinat ca lasase sa se vada o asa secreta parte a sufletului ei, împinse repede poaita si pasi înauntru.

Matilda o urma. Era parca putin sperziata de acest loc. Parea atât de ireal, atât de nesigur, fantastic si nepamântesc. Era ca o ilustratie din cartile de povesti a fratilor Grimm sau Hans Andersen. Parea casa unde traiau padurarul, Hansel si Gretel, casa unde traia bunicuta Scufitei Bosii sau casa celor sapte pitici.

- Vino, draga mea, o chema domnisoara Honey, si Matilda o urma pe poteca.

Usa de la intrare era acoperita de vopsea verde scorojita si nu avea gaura cheii. Domnisoara Honey pur si simplu apasa pe clanta si intra înauntru. Desi nu era o femeie înalta trebui sa .^e aplece ca sa intre. Matilda o urma si

ajunse într-o încăpere care semăna cu un tunel lung și întunecos.

- Tino cu mine în bucatarie să mă ajuti să fac ceaiul, zise domnișoara Honey și o conduse pe Matilda prin tunel în bucatarie, dacă puteai să-și spui așa. Nu era mai mare decât un dulap mare de haine și avea o fereastră mică în peretele din spate cu o chiuvetă dedesubt, dar fără robinete deasupra chiuvetei. Pe un alt perete era o etajeră pentru pregătirea mâncării, și un dulap deasupra ei. Pe etajeră era un primus, o craticioară și o sticlă cu lapte jumătate plină.

Primusul este o lampă de camping care se umple cu parafină și se aprinde deasupra, pompând, ca să creeze presiune pentru flacăra.

- Poti să-mi aduci puțină apă până aprind Primusul! - zise domnișoara Honey. Fântâna este ^afără în spate. Ia găleata. Uite-o. O să găsești o frânghie în fântâna. Leaga găleata cu un capăt și dă-i t jos, dar ai grijă să nu cazi înăuntru !

' 151

iX_ ^ . 1

Matilda răvasită și mai tare ca până acum, lua găleata și se duse în fundul grădinii. Fântâna avea un mic acoperiș de lemn deasupra, o manivelă simplă și o frânghie atârând în jos în groapa întunecată. Matilda trase afară sfoara și o lega de mânerul găleții. Apoi îi dădu drumul înăuntru până auzi zgomotul apei și frânghia i se îndoi în

mâna. O trase din nou uitându-se înauntru. Era apa în galeata.

- E de ajuns 1 - întreaba ea când ajunse în casa.

- Da, zise domnisoara Honey. Presupun ca n-ai mai facut asa ceva niciodata.

- Nu, zise Matilda. Mi-a placut. Dar cum puteti sa faceti baie ?

- Nu fac baie, zise domnisoara Honey. Ma spal stând în picioare. Aduc o galeata plina cu apa, o încălzesc pe lampa asta si ma spal cu ea peste tot.

- Chiar asa faceti ? - întraba Matilda.

152

f (

, ;

'?&

- Bineînteles, zise domnisoara Honey. Toti oamenii saraci din tara asta asa se spalau pâna nu demult. si n-aveau saracii nici primus. încălzeau apa pe foc facut în pamânt.

- Sunteti saraca, domnisoara Honey f

- Da, zise ea. Foarte. Dar asta este un primus bun, nu ?

Primusul vâjâia cu o flacara mare albastruie si <leja apa din craticioaia începuse sa fiarba. Domnisoara Honey scoase un ceainic din dulap si puse câteva frunze de ceai în el. Scoase si o pâine mica si neagra. Taie pâinea în felii subtieii si scoase dintr-un container de plastic niste **margarina** pe care o întinse de pâine.

"Margarina, gândi Matilda. Chiar ca trebuie sa fie foarte saraca".

Domnisoara Honey lua o tava si pe ea puse <ioua cani, ceainicul, jumătate de sticla de lapte, si ^o farfurie cu doua felii de pâine.

- Îf-am nici un pic de zahar, zise ea. Nu folosesc zahar.
- S-are nimic, zise Matilda, care cu înțelepciunea ei parea sa fi înteles delicatetea situatiei si se

153

feresa sa faca vreun comentariu care sa o faca sa se simta jenata.

- Vino aa bem ceaiul în camera de zi, zise domnisoara Honey, luând tava si conducând-o pe Matilda afara din bucatarie, de-a lungul condeiului mic si întunecos, în camera din fata. Matilda o urma, dar chiar în usa a ceea ce se chema,, camera de zi", se opri si se uita în jur într-o uimire absoluta. Cameia era mica, patrata si pustie ca o celula de închisoaie. Lumina palida a zilei venea printr-o fereastră mica în peretele din fata, care n-avea perdele.

Singurele obiecte din camera erau doua cutii de lemn întoarse cu fundul în sus care serveau drept scaune si o a treia cutie între ele care serveau drept masa. Asta era tot. Nu erau tablouri pe pereti, nici covor pe jos, numai niste scânduri grosolane si nelustruite, cu spatii între ele, unde se adunase praful. Plafonul era atât de jos încât cu o saritura Matilda putea sa-l atinga cu vârful degetelor. Peretii erau albi, dar nu era vopsea. Matilda freca palma de unul dintre ei si un praf ca de creta se lua pe piele. Era var, acel material ieftin care se foloseste la grajdurile vacilor si la cotetele de gaini.

Matilda era descumpanita. Acesta era locul unde locuia delicata ei profesoara? Aici venea ea acasa dupa o zi întreaga de munca 1 Dar de ce? Trebuia sa fie ceva foarte ciudat sub toate astea, în mod sigur.

Domnisoara Honey aseza tava pe una din cutiile întoarse.

- Aseaza-te, draga mea, zise ea, stai jos si sa bem o ceasca fierbinte de ceai. Serveste-te cu pâine. Amândoua feliile sunt pentru tine. Înu manânc niciodata când ajung acasa. Manânc bine la scoala la prânz si-mi ajunge pâna a doua zi dimineata.

Matilda se aseza cu grija pe cutia întoarsa si xo^i mult de politete lua o felie de pâine cu margarina si începu sa manânce. Acasa ar fi avut pâine prajita cu gem de capsuni si probabil o feliuta de chec. Dar parca totusi acum avea mai mult farmec. Era u»

mister ascuns în casa asta, un mare mister, n-avea nici un dubiu si de-abia astepta sa vada care era.

Domnisoara Honey turna ceaiul si adauga putin lapte în ambele cani. îsu parea deloc incomodata de faptul ca statea pe niste cutii întoarse sau ca bea ceai dintr-o cana pe care o tinea cu mâna pe unul din genunchi.

- 5l-am gândit foarte mult la cea ce ai facut cu paharul. Ai fost înzestrata cu o putere exceptionala. Esti constienta de asta, nu?

<- Da, domnisoara Honey, sunt, zise Matilda naesteeându-si felia de pâine cu margarina.

- Dupa câte stiu, nici un om, vreodata în istoria omenirii, n-a reusit sa faca un obiect sa se miste fara sa-l atingă sau sa sufle, sau fara sa foloseasca un ajutor din afara.

Matilda încuviinta fara sa zica nimic.

- Lucrul cel mai fascinant, zise ea, ar fi sa gasim care este limita acestor puteri ale tale. O, tu zici ca poti sa misti orice, dar eu am dubii cu asta.

155

- Mi-ar place sa încerc cu ceva imens de mare, zise Matilda.

- Trebuie întotdeauna Bal te afli aproape de ceea ce misti 1

- Xu stiu, zise Matilda, dar mi-ar place sa descopar.

156

Povestea domnisoarei Honey

- Nu trebuie sa ne grabim eu asta, zise domnisoara Honey. Hai sa mai bem o ceasca cu ceai. si te rog manânce si cealalta felie de pâine, trebuie sa-ti fie foame.

Matilda lua si cealalta felie de pâine si începu s-o manânce încet. Margarina nu era rea. Se întreba daca si-ar fi dat seama ca nu era unt, daca n-ar fi strat dinainte.

- **Domnisoara** Honey, zise ea dintr-o data, va platesc atât de prost la scoala f

Domnisoara Honey îi arunca o privire ascutita.

- Nu prea rau, zise ea. Sunt platita la fel cu ceilalti.

- Dar trebuie sa fie extrem de putin daca sunteti atât de saraca, zise Matilda. Toti profesorii traiesc asa, fara mobila, fara aragaz si fara baie ?

- Nu, nu traiesc asa, zise domnisoara Honey putin încordata. Eu sunt o exceptie.

- Probabil ca va place sa traiti foarte simplu, zise Matilda explorând mai departe. Este mult mai usor sa faci curatenie daca n-ai mobila de lustruit sau acele mici ornamente caraghioase care trebuie curatate de praf tot mereu. si daca n-aveti frigider nu

trebuie nici sa va duceti la magazin sa cumparati tot felul de lucruri ea oua, maioneza si înghetata, ca sa-l umpleti. Nu va mai pierdeti timpul facând cumparaturi.

În acest moment vazuse ca fata domnisoarei Hdjiej devenise încordata și stranie. Întreg corpul îi devenise rigid. Umerii i se ridicaseră, buzele îi erau ^apasate strânse una de alta si statea strângându-si cana de ceai cu amândoua mâinile. Se uita parca

157

În interiorul ei ca sa caute raspuns la aceste întrebări nu tocmai inocente. Urma o tacere lunga si neplacuta. În numai treizeci de secunde atmosfera se schimbase complet si acum vibra de ciudatenie si de secrete.

- Îmi pare rau ca am întreat toate astea, zise Matilda. De fapt nu este deloc treaba mea.

La asta domnisoara Honey începu sa-si revina. Scutura din umeri si aseza din nou cana pe tava.

- De ce sa nu fi întreat ? - zise ea. Oricum ai fi întreat pâna la urma. Esti prea inteligenta ca sa nu-ti pui întrebări. Poate de asta te-am si invitat aici, în "definitiv. De fapt esti primul musafir pe care-l am de când în-am mutat aici de doi ani de zile.

Matilda nu zise nimic. Simtea tensiunea crescând, mai mult, si mai mult.

- Esti mult mai înțeleapta decât vârsta pe care o ai, draga mea, continua ea, si asta ma nedumereste. Desi arati ca un copil, nu esti de fapt copil deloc, pentru ca mintea ta, în rezonanta cu puterile tatei par sa fie foarte mature. Asa ca, presupun ca esti un copil adult, daca înțelegi ce vreau sa spun.

158

Matilda ramase mai departe în tacere. Astepta ce avea sa urmeze.

- Pâna acum, continua ea, n-am gasit pe nimeni cu care sa pot vorbi despre problemele mele. Su puteam sa-mi dezvalui umilinta, si, oricum, îmi lipsea curajul. Tot curajul mi-a fost închis în mine când eram copil. Dar acum, dintr-o data, am dorinta disperata de a ma destainui cuiva. stiu ca esti numai o fetita mica, dar este ceva magic înăuntrul tau undeva. Am vazut asta cu ochii mei.

Matilda intra în alerta. Vocea pe care o auzea ascundea un strigat de ajutor. Asta trebuia sa fie. Precis ca asta era.

Vocea continua :

- Sa mai bem un ceai. Cred ca mai este putin. **Matilda** încuviinta din cap. Domnisoara Honey

turna din nou ceai în ambele cani si adauga putin lapte. Din nou își prinse cana cu amândoua mâinile si începu» sa soarba încet.

Urma o liniste îndelungata dupa care zise :

- Pot sa-ti spun o poveste ?
- Bineînteles, spuse Matilda.
- Am 23 de ani, zise domnisoara Honey, si când m-ani nascut tatal meu era doctor în acest sat. Aveam o casa veche si frumoasa, destul de mare, de caramida rosie. Este ascunsa de padure dupa dealuri. Nu cred c-o stii.

Matilda nu raspunse.

- Acolo m-ani nascut si pe urma s-a întâmplat prima tragedie : mama a murit când aveam doi ani. Tatal meu era foarte ocupat ca doctor, asa ca a trebuit sa gaseasca pe cineva sa aiba grija de casa si de mine. Asa ca a chemat-o pe sora mamei mele care nu era casatorita, matusa mea, sa vina sa stea cu noi. A fost de acord si a venit.

Matilda asculta cu atentie.

- Câti ani avea matusa dumneavoastra când a venit ? - întreba ea.
- Nu prea în vârsta. Vreo 30 de ani, as zice. Dar urât-o chiar din prima clipa. îmi era tare dor de
si matusa mea nu era o femeie blânda. Tatal

159

meu n-avea cum sa stie bine asta fiindca n-o cunoscuse bine înainte si când se întâlneau ea se purta altfel decât firea ei, ca sa-i faca impresie buna.

Domnisoara Honey facu o pauza si sorbi din ceai.

- îvu pot sa-mi explic deloc de ce-ti spun toate acestea, zise ea, deloc în apele ei.

- Continuati, zise Matilda. Va rog !

- Ei bine, zise ea, pe urma se **întâmpla** a doua tragedie. Când aveam 5 ani, tatal meu a murit pe neasteptate : azi era acolo si mâine nu mai era. Asa ca am ramas sa traiesc numai cu matusa mea, care a devenit tutorele meu legal. Avea toata puterea unui parinte asupra mea. si într-un fel sau altul, ea a devenit proprietarul casei.

- Dar cum a murit tatal dumneavoastra ? '«n- întreba Matilda.

- Este foarte interesant ca întrebi asta, zise ea. Eu nu mi-am pus întrebarea pe vremea aceea, dar am aflat mai târziu ca exista o mare parte de mister în moartea lui.

- îvu si-au dat seama de a ce a murit¹?, întreba Matilda.

- îvu nu chiar asa, zise domnisoara Honey editând. Vezi tu, nimeni n-ar fi crezut ca el ar fi putut sa faca asta. Era un barbat foarte sanatos la minte si înțelept.

160

- Sa faca ce 1 - întreba Matilda.

- Sa se sinucida. Matilda ramase împietrita.

- si s-a sincucis? - suspina Matilda.

- Asa a parut, zise domnisoara Honey. Dar cine stie? Se strecura si întoarse capul sa priveasca pe fereastra.
- Cred ca stiu, zise' Matilda. Credeti ca matusa l-a omorât si a facut sa para ca s-a sinucis.
- Nu cred nimic, zise domnisoara Honey. Nimeni na poate gândi sau crede astfel de lucruri fara dovezi.

Mica odaie ramase în liniste. Matilda observa ca mâinile care strângeau cana, acum tremurau usor.

- Dar ce s-a întâmplat mai departe"? - întreba ea. Ce s-a întâmplat când ati ramas singura cu matusa ? A fost buna cu dumneavoastra ?

- Buna ? - zise domnisoara Honey. A fost un diavol î lmediat ce tata nu i-a mai stat în cale, a devenit o teroare ! Yiata mea a devenit un cosmar.

- Dar ce va facea ? - întreba Matilda.

- Nu vreau sa vorbesc despre asta, zise domnisoara Honey. Este prea socant. Spre sfârșit începusem sa fiu atât de sperciata de ea, ca începeam sa tremur numai când intra în camera. Trebuie sa înțelegi ca nu am avut nicodata o fire puternica, asa ca tine. Eram timida si dadeam mereu înapoi.

- Dar n-aveati nici o alta ruda ? - întreba Matilda. Alte matusi sau unchi sau bunici care sa vina sa va vada?

- Pe nimeni, dupa câte stiu, zise domnisoara Houey. Toti murisera sau plecasera în Australia. si asa este si astazi.

- Deci ati crescut singura cu matusa, zise Matilda. Bar precis ca ati mers la scoala.

- Sigur, zise domnisoara Honey. Am fost la aceeasi scoala la care mergi SL tu acum. Dar stateam acasa atunci.

t Domnisoara Honey se opri si-si fisa privirea în fundul crinii.

- Ce încerc sa-ti spun este, continua ea, ca de-a ■lungul anilor am devenit atât de dominata si calcata ^{||*} picioare de acest monstru de matusa, încât, când îmi

161

!! - c. 664

spunea sa fac ceva, orice in-ar fi pus sa fac. ma supuneam fara sa crâcnesc. Se poate întâmpla asa ceva, sa stii. p₆la 10 ani devenisem sclava ei. Faceam toata treaba în casa, îi faceam patul, spalam si calcam pentru ea, gateam învatasem sa le fac pe toate.

- Dar ati fi putut sa va plângeti cuiva, nu ?

- Cui ? - zise domnisoara Honey. si oricum ei am prea terorizata de frica ca sa ma plâng. Ţi-am spus, eram sclava ei.

- Va batea î
- Sa nu intram în detalii, zise domnisoara Honey.
- Absolut îngrozitor, zise Matilda. Plângeti tot timpul ?
- Numai când eram **sigura**, zise domnisoara Honey. Nu-mi dadea voie sa plâng cu ea de fata. Traiam într-o frica continua.
- Ce s-a întâmplat când ati terminat ^coala ? - întreba Matilda.
- Am fost inteligenta ca eleva. As fi putut sa merg la universitate. Dar nici nu s-a pus vreodata problema.
- De ce î - întreba Matilda.
- Pentru ca avea nevoie de mine sa fac treaba acasa.
- si cui ati devenit profesoara ? - întreba Matilda.
- Exista un colegiu care pregateste profesori la Reading. zise domnisoara Honey. Este la numai 40 de minute de mers cu autobuzul de aici. Mi-a dat voie sa ma duc acolo, cu conditia sa vin acasa în fiecare dupa amiaza, sa spal si sa calc, sa fac curat si sa pregatesc cina.
- Câti ani aveati atunci 1 - întreba Matilda. -'Când am plecat la colegiu aveam 18 ani, zise domnisoara Honey.
- Puteati sa va faceti bagajul si sa plecati de acasa, zise Matilda.

Nu înainte sa am un servici, zise domnisoara Honey. si nu uita, eram la vârsta respectiva atât de dominata de matusa mea, încât n-as fi îndraznit. Nu-ti poti imagina cum este sa fii complet în controlul unei personalitati puternice. Te transformi într-o peltea. Asta este. Asta este povestea trista a vietii mele. Acum ti-am destul.

162

- Va rog. nu va opriti, zise Matilda. Xu mi-ati termina t-o. Cum ati reusit sa plecati si cum ati ajuns sa traiti în casuta asta ciudata?

- Ah, asta a fost ce-a fost ! - zise domnisoara Honey. Ani fosst foarte mândra de mine.

- Povestiti-mi, zise Matilda.

- Ei bine, zise domnisoara Honey, când în sfârșit mi-am gasit servici, matusa mi-a spus ca-i datorez bani multi. Am întrebat-o de ce. M-ia raspuns „Pentru ca ti-am dat de mâncare toti anii astia, ti-am cumparat îmbracaminte si încaltaminte." Mi-a spus ca se adunaseră mii si ca trebuie sa-i platesc dându-i salariu pe urmatorii zece ani. „O sa-ti dau o lira pe saptamâna bani de buzunar", a zis. A mers pâna acolo încât a aianjat cu scoala ca salariul meu sa mearga direct la banca ei. M-a facut sa semnez o hârtie.

- îsu trebuia sa faceti asta, zise Matilda. Salariul era sansa dumneavoastra de libertate.

- stiu, stiu, zise domnisoara Honey. Dar pâna atunci fusesem sclava ei toata viata si n-am avut curajul sa spun nu. Eram înca terorizata de ea. Putea înca sa-mi faca rau.

- si cum ati reusit sa scapati ? - întreba Matilda. ' - Ah ! - zise domnisoara Hoiey zâmbind pentru

Prima data. Asta a fost acum doi ani. A fost cel mai triumf al meu.

- Va rog, spuneti-mi ! - zise Matilda.

' 163

- Obisnuiam sa ma scol foarte devreme si sa ies afara sa ma plimb în timp ce matusa mea înca mai dormea. si într-o zi am gasit casuta asta ciudata. Era goala. Am aflat a cui era. Era a unui taran. M-am dus la el. Taranii si ei se trezesc foarte devreme. Mulgea vacile. L-am întrebat daca pot s-o închiriez. "Xu poti sa traiesti acolo, a zis. X-are conditii, n-are apa curenta, n-are nimic." "**Dar** vreau sa ma mut acolo, am zis. Sunt romantica si m-am îndragostit de ea. Ya rog sa mi-o închiriati !" "Su esti sanatoasa la minte, mi-a zis. Dar daca vrei, n-ai decât ! Chiria este 10 pence pe saptamâna." „Uite chiria pe o luna înainte, i-am zis si i-am dat 40 de pence. Va multumesc foarte mult !"

- Extiaordinar î - zi*e Matilda. si dintr-o data ati avut o casa a dumneavoastra ! Dar cum de-ati avut curajul **sa-** i spuneti matusii ?

- Asta a fost greu, zise domnisoara Honey. Dar m-am fortat pe mine însami s-o fac. într-o seara, dupa ce i-am

pregatit cina, m-am dus sus si mi-am împachetat câteva lucruri care-mi apartineau într-o cutie de carton, am coborât si i-am spus ca plec. „Mi-am închiriat o casa”, i-am spus. A explodat ! "Ai închiriat o casa î!, a urlat. Cum poti sa-ti închiriezi o casa când ai numai o lira pe saptamâna ?". „Am închiriat o casa”, i-am raspuns. „si eum o sa faci ca sa ai bani de mâncare f" "Ma descurso", i-am raspuns, si am iesit pe usa.

- Oh, foarte bine, zise Matilda. Asa ca sunteti libera !

- Sunt libera, zise domnisoara Honey. Îu pot sa-ti spun ce fericita am fost !

- Dar chiar v-ati descurcat sa traiti numai cu o lira pe saptamâna timp de doi ani ? - întreba Matilda.

- Bineînteles, zise domnisoara Honey. Platesc 10 pence la chirie si de rest cumpar'parafina pentru primus si pentrulampa, lapte, ceai, pâine si margarina. JSTu-mi trebuie altceva. Ţi-am spus ca manânc foarte bine la scoala la prânz.

Matilda o privea fix. Ce lucru curajos facuse ! Dintr-o data devenise eroina în fata Matildei.

- Dar nu este îngrozitor de frig iarna 1 - întreba. ea.

164

-4t,

- Am lampa ou parafina, zise domnisoara Honey. ISTu-ti poti închipui ce placut pot sa ma simt aici iarna cu ea.

- Aveti pat, domnisoara Honey î
- !Nu tocmai, zise ea zâmbind din nou. Dar se spune ca este foarte sanatos sa dormi pe o suprafata tare.

În acel moment Matilda vazu toata situatia cu o absoluta claritate. Domnisoara Honey avea nevoie de ajutor înu putea sa reziste asa la infinit.

- V-ar fi mult mai bine, domnisoara Honeyj daca v-ati lasa slujba si ati trai din ajutor de somaj.
- N-as face asta niciodata. îmi place meseria mea.
- si matusa asta groaznica, zise Matilda, presupun ca traieste în casa aceea veche si frumoasa.

, - Sigur, zise domnisoara Honey. Are numai vreo 50 de ani si mai are multi înainte.

- si credeti ca tatal dumneavoastra cliiar a avut în minte sa-i lase ei casa pentru totdeauna ?
- Sunt sigura ca nu, zise domnisoara Honey. Pa-l iutii dau de obicei casa tutorelui pentru o anumita peiioada de timp, dar întotdeauna revine copilului devenind proprietatea acestuia la maturitate.
- Atunci este cu siguranta proprietatea dumneavoastra ?

165

I

- Testamentul tatalui meu nu a fost gasit niciodata, zise domnisoara Honey. S-ar parea ca l-a distrus cineva.

- Eu-i greu de ghicit cine, zise Matilda.

- Da, zise domnisoara Honey.

- Dar daca nu exista testament, domnisoara Honey, atunci în mod sigur casa va revine dumneavoastra fiindca sunteti ruda cea mai apropiata.

- Da, dar matusa mea a produs o bucatica de hârtie chipurile scrisa de tatal meu, în care se spune ca lasa casa cumnatei lui în schimbul grijei de a ma creste. Sunt sigura ca este plagiatura, dar nu poate nimeni dovedi asta.

- Dar n-ati fi putut sa încercati ? - întreba Matilda. î?-ati fi putut sa va angajati un avocat bun care sa încerce?

- Îf-am bani pentru asa ceva, zise domnisoara Honey. si nu uita ca matusa asta a mea este o persoana foarte respectata în societate. Are' foarte multe relatii.

- Cine este f - întreba Matilda. Domnisoara Honey ezita un moment. Apoi spuse

cu o voce slaba :

- Domnisoara Trunchbull.

166

Numele

- Domnisoara Trunchbull! - striga Matilda sarind cu un picior ridicat în aer. Vreti sa spuneti ca ea este matusa dumneavoastra ? Ea v-a crescut ?

- Da, zise domnisoara Honey.

- ÎTu-i de mirare ca erati terorizata ! - striga Matilda. Ieri am vazut luând o fetita de codite si amn-cînd-o peste gardul scolii.

- Asta nu-i nimic zise domnisoara Honey. Dupa ce tatal meu a murit, cînd aveam numai cinci ani si jumătate, ma lasa sa fac baie singura. si daca venea la mine si vedea ca nu m-am spalat bine ma baga cu capul la fund si ma tinea acolo. Dar nu ma face sa încep cu povesti din astea, fiindca astea n-o sa ne ajute deloc.

- Da, asa este, zise Matilda.

- Dar am venit aici sa vorbim despre tine, zise ea, si tot ce-am facut pîna acum a fost sa vorbim numai despre mine. Ma simt îngrozitor. De fapt sunt mult mai interesata sa vad ce poti tu sa faci cu ochii tai nemaipomeniti.

- Pot sa mut lucruri, zise Matilda. stiu ca pot. Pot sa le rastorn.

- Ce-ai spune tu, zise domnisoara Honey, daca am face niste experiente, cu foarte multa prudenta, ca sa vedem cît de mult poti sa împingi lucrurile.

În mod surprinzator Matilda raspunse :

- Daca nu va separati, domnisoara Honey, as prefera sa nu mai fac nimic acum. Vreau sa ma duc aga sa si sa ma gândesc la tot ce-am auzit în dupa amiaza aceasta.

Domnisoara Honey se ridica imediat în picioare.

- Sigur, zise ea. Te-am tinut prea mult. Mama ta trebuie sa fie îngrijorata.

167

- Nu este niciodata îngrijorata, zise Matilda zâmbind. Dar as vrea sa plec acasa acum, va rog, daca nu va separati.

- Hai sa mergem atunci, zise domnisoara Honey. îmi pare rau ca ti-am servit o gustare atât de saracacioasa.

- Deloc, zise Matilda, mi-a placut.

Mersera împreuna tot drumul pâna la casa Matildei, în totala tacere. Domnisoara Honey îsi daud seama ca asta era dorinta Matildei. Copilul parea atât de absorbit de gânduri. încât nu vedea pe unde pasea. Când ajunsera în dreptul portii casei Matildei domnisoara Honey zise :

- Ar fi mai bine sa uiti ce-am vorbit în dupa-amiaza asta.

- îsu pot sa va promit asta, dar va promit ca n-am sa vorbesc cu nimeni despre asta, nici macar cu dumneavoastra.

- Este foarte înțelept sa faci asta, zise domnisoara Honey.

168

- Dar nu va promit ca n-o sa ma gândesc la asta domnisoara Honey. M-am gândit în continuu tot drumul si cred ca am un crâmpei de idee.

- ÎTu, zise domnisoara Honey. Te rog, uita tot !

- As vrea sa va întreb numai trei lucruri înainte de a nu mai discuta subiectul, zise Matilda. Va rog, o sa-mi raspundeti, domnisoara Honey ?

Domnisoara Honey zâmbi. "Este extraordinar, îsi spuse, cum aGest năparstoc de fetita ia imediat în grija ei toate problemele mele, si cu o asa autoritate".

- Ei, asta depinde de ce ma întrebi, zise ea.

- în primul rând, zise Matilda, cum îi spunea domnisoara Trunchbull tatalui dumneavoastra când locuiau împreuna ?

- Sunt sigura ca-i spunea Magnus, zise domnisoara Honey. ăsta era prenumele lui.

- si cum îi spunea tatal dumneavoastra domnisoarei Trunchbull?

-4-l O chema Agatha, zise domnisoara Honey. Asa îi spunea.

- si ultima, zise Matilda, cum va spunea tatal dumneavoastra si domnisoara Trunchbull acasa ?

- îmi spuneau Jenny , zise domnisoara Honey. Matilda pusese fiecare întrebare cu grija.

- Lasati-ma sa vad daca am retinut bine, zise ea. Acasa la dumneavoastra tatal dumneavoastra era Magnus, domnisoara Trunchbull era Agatha si dumneavoastra erati Jenny. E corect ?

- Da. zise domnisoara Honey.

- Multumesc, zise Matilda. îs-o sa mai aduc vorba despre asta.

Domnisoara Honey se întreba ce putea sa fie în min,tea acestui copil.

- Sa nu faci vreo prostie, zise ea.

Matilda râse si pleca alergând pe poteca care ducea la \isa casei strigând pe când se îndeparta :

- La revedere, domnisoara Honey ! Va multumesc mult pentru ceai !

Exercitiul

Matilda gasi casa pustie ca de obicei. Tatal ei nu se întorsese înca de la lucru, mama nu se întorsese de la bingo, iar fratele putea fi oriunde. Merse direct în camera de zi si deschise un sertar unde stia ca tatal ei pastra o cutie de tigari de foi. Lua una, o duse la ea în dormitor si încuie usa.

"Acum exercitiul, îsi spuse ea. O sa fie greu, dar sunt hotarâta sa reusesc."

Planul de cum avea s-o ajute pe domnisoara Honey începuse sa se contureze frumos în mintea ei. Avea acum aproape tnate detaliile, dar în cele din urma totul depindea de puterea ei de a face un anumit lucru cu ochii. stia ca n-o sa poata de la început, dar se simtea în stare dupa mult efort si exercitiu sa reuseasca. Țigara de foi era esentiala. Era mai groasa decât i-ar fi trebuit, dar greutatea era exact cea care-i trebuia. Era buna pentru exercitiu. »

în camera Matildei era o masuta mica de toaleta pe care se afla o perie de par, un pieptene si doua carti de la biblioteca. Matilda le dadu pe toate la o parte si puse tigara în mijlocul masutei de toaleta. Pe urma se duse sa se aseze la capatul patului.

Se aseza, începu sa se concentreze si, foarte repede de data asta, simti electricitatea începând sa i se formeze în cap si sa se strânga în spatele ochilor. Ochii i se încalzira si milioane de mâini mici si invizibile începura sa împuste afara scânteii mici înspre tigara.

- Misca ! -*■ sopti ea si, spre marea ei surpriza, aproape insantaneu, tigara cu banda de hârtie rasie cu auriu la mijloc se rasuci de-a lungul mesei de toaleta si cazu pe covor.

170

4

X'

Matildei îi placuse grozav sa faca asta. Fusese nemaipomenit ! Simtise parca scântei umblîndu-i prin cap si apoi sarindu-i afara din ochi. Avusese un sentiment de putere, aproape nepamântesc. si de repede mersese de data asta ! si ce usor !

Se îndrepta spre locul unde cazuse tigara, o ridica si o puse înapoi pe masa.

("Acum, partea mai dificila", gândi ea.

Daca avea puterea sa împinga, atunci, în mod sigur, avea puterea sa si ridice ! ? Era neaparat necesar sa poata sa si ridice. "Trebuie sa pot s-o ridic în aer si s-o tin acolo. Nu e un lucru atât de greu, o tigara."

Se aseza din nou pe marginea parului si încerca iarasi. Era usor acum sa-si strînga puterea în spatele ochilor. Era ca si cum ar fi apasat pe un tragaci acolo în creier. "Eidica-te ! - sopti ea. Eidica-te ! Eidica-te !"

La început tigaia începu sa se rostogoleasca. Dar, când Matilda începu *a se concentreze cât putea de tare,

/ 171

un capat al tigarii începu încet sa se ridice vreo trei centimetri de la suprafata mesei.

Cu un efort colosal reusi s-o tina asa zece secunde dupa care cazu înapoi pe masa.

- Pfiu ! - sufla ea. O sa mearga ! O sa mearga ! O ora întreaga continua sa exerseze si în cele din

urma reusi numai cu puterea ochilor sa ridice toata tigara de pe masa la 30 de centimetri înaltime si s-o tina acolo aproximativ un minut.

Dupa asta Matilda se simti dintr-o data atât de obosita încât cazu pe pat si adormi imediat.

si asa o gasira parintii ceva mai târziu.

- Ce se întâmpla cu tine ? - o întreba mama trezind-o din somn. Esti bolnava?

172

- Aoleu ! - zise Matilda trezindu-se si uitându-se în jur. Nu. Ma simt bine. Am fost putin obosita, atâta tot.

De atunci în fiecare zi dupa scoala Matilda se încuia în camera ei si exersa cu tigara. Nu dupa multa vreme începu sa mearga toata treaba minunat. sase

zile mai târziu, urmatoarea miercuri seara, nu numai ca putea sa ridice tigara sus în aer, dar putea s-o si miste în jur cum vroia. Era minunat. "Pot ! - striga ea. Pot sa ridic tigara în aer cu puterea din ochi, s-o împing sau s-o trag în aer cum vreau !"

Ce avea de facut acum, era sa^Lsi puna în aplicare marele plan.

173

Al treilea miracol

A doua zi era joi, si joia, asa cum stiau toti copiii din clasa domnisoarei Honey, era ziua când directoarea tinea prima ora de dupa masa de prânz.

Dimineata devreme, domnisoara Honey le spuse :

- Cătorva dintre voi nu le-a prea placut când domnisoara directoare a tinut lectia ultima data, asa ca hai sa încercam astazi sa avem cât se poate de multa grija si **sa** fim cât se poate de atenti. Cum îti sunt urechile Eric, dupa ultima întâlnire cu domnisoara Trun-chtrall î

- Mi le-a întins, zise Eric. Mama spune ca e sigura ca sunt mai mari decât erau înainte.

- Kupert, zise domnisoara Honey, ma bucur ca nu ti-a cazut parul dupa ce-ai patit joia trecuta.

- Ce m-a mai durut dupa aia... zise Eupert.

- si tu, Nigel, zise domnisoara Honey, încearca te rog sa nu mai faci pe desteptul cu domnisoara directoare astazi. Ai fost destul de obraznic saptamâna trecuta.

- Nu pot s-o **sufar**, zise **Nigel**.

- încearca sa nu arati, zise domnisoara Honey. N-ai nimic de câstigat. Este o femeie foarte puternica, Are muschii ca niste funii de otel.

- Ce bine-ar fi sa fiu om mare, zise Nigel. As lasa-o la pamânt.

Ma îndoiesc, zise domnisoara Honey. Nimeni n-a învins-o pâna acum.

- Iarasi o sa puna întrebări ? - întreba o fetita maruntica.

- În mod sigur tabla înmulțirii cu 3. Asta pe presupune ca ati învățat în ultima săptămâna. Faceti în asa fel încât sa nu va prinda cu ceva nestiut.

174

Pauza de prânz veni si trecu.

Dupa prânz clasa se întâlnește din nou. Domnisoara Honey statea la o margine de clasa si toti copiii stateau în liniste în banci asteptând cu încordare. si, dintr-o data, ca un urias care venea parca pentru Judecata de Apoi, Trunchbull intra în clasa în pantalonii ei verzi si cu camasa de bumbac. Se duse direct la cana cu apa, o ridica de toarta si se uita înăuntru.

- Ma bucur sa constat, zise ea, ca nu am nici un fel de târâtoare în apa mea de baut de data asta. Daca ar fi fost, atunci ceva exceptional de neplacut i s-ar fi întâmplat fiecarui membru al acestei clase. si asta te includea si pe dumneata, domnisoara Honey.

Clasa ramase în liniste, dar foarte încordata. stiau acum câte ceva despre aceasta tigroaica si nimeni nu vroia sa riste nimic.

- Foarte bine, bubui Trunchbull. Hai sa vedem cât de bine stiti tabla înmulțirii cu trei. Sau, altfel spus, hai sa vedem

cât de prost v-a învățat domnișoara Honey tabla înmulțirii cu trei.

Trunchbull stătea în fața clasei cu picioarele departate și mâinile pe solduri încruntându-se amenințator la domnișoara Honey care stătea nemiscată de o parte a clasei.

Matilda, stând și ea nemiscată în banca ei din rândul al doilea, observa totul cu mare atenție.

- Tu ! - striga Trunchbull îndreptând un deget ca un făcalet spre un băiețel pe care-l chema Wilfred. Wilfred stătea pe partea dreaptă în rândul din față.

- Evidențiază-te-n picioare ! - striga ea. Wilfred ~se ridică în picioare.

- Spune tabla înmulțirii cu trei înapoi ! - lătra Trunchbull.

- înapoi? - zise Wilfred. Dar n-am învățat-o înapoi.

- Poftim - striga Trunchbull triumfând. Își v-a învățat nimic ! Doimisoara Honey, de ce nu i-ai învățat absolut nimic în ultima săptămână?

- Îfu este adevărat, domnișoara directoare, zise domnișoara Honey. Toti știu tabla înmulțirii cu trei. Dar nu înțeleg de ce ar fi trebuit să-i învețe să o spună și invers. Își vad că importanta poate să aibă să o știe

si invers. Cursul normal al lucrurilor este mereu înainte, îndraznesc sa va întreb daca, chiar dumneavoastra domnisoara Trunchbull, puteti sa spuneti pe litere înapoi un cuvânt simplu ca de exemplu „gresit”, instantaneu. Ma îndoiesc ca puteti.

- Nu fii impertinenta cu mine, **domnisoara** Honey ! - i-o reteza Trunchbull si se întoarse spre nefericitul Wilfred. Foarte bine, baiete ! zise în continuare. Raspunde-mi la întrebarea asta : Am sapte mere, sapte portocale si sapte banane. Câte bucati de fructe am cu toate la un loc **1 Repede ! Da-i drumul ! Raspunde!**

Asta este adunare ! - se plânse Wilfred. Asta nu este tabla înmultirii cu trei.

- Prost facut gramada ! - striga Trunchbull. Tu, buboi infectat ! Tu, ciuperca mâncata de purici ! Asta este tabla**înmultirii** cu trei! Ai trei gramezi separate de fructe si fiecare are sapte bucati. $3 \times 7 = 21$! Tu nu poti sa vezi asta cu creierul tau împutit ca o balta statuta !-îti mai dau o sansa : Am opt nuci de cocos, opt nuci si opt capete de nuci seci ca al tau. Câte nuci am cu toate la un loc \$ Hai, raspunde repede !

Bietul Wilfred era complet pierdut.

- Stati putin ! - plânse el. Va rog sa stati putin ! Trebuie sa adunam opt nuci de cocos, opt nuci .. .

începu sa adune pe degete.

- Furuncul plesnit ! - urla Trunchbull. Vierme-mâncat de molii ! Nu este adunare ! Este înnrultire ! Easpunsul este 3x8! Sau poate 8x31 Raspunde repede la asta cârnat deformat si fa bine si nu ma lasa sa astept !

De acum Wilfred era mult prea speriat si ravasit ca sa mai poata macar sa vorbeasca.

Din doua alunecari Trunckbull fu lângă el si cu o uimitoare figura de gimnastica, sau mai degraba o figura de judo sau karate, lovi spatele picioarelor lui Wilfred cu unul din picioarele ei, în asa fel încât Wilfred sari de la pamânt si facu un salt în aer. Dar la jumatatea saltului îl prinse de gamba si- lasa sa se balangane cu capul în jos ca un pui atârnat în vitrina unui magazin de carne.

176

- 8 x 3 - striga Trunchbull balanganindu-l pe Wilfred lateral tinându-l de gamba. 8x3 este la fel ca 3 x 8, si 3 x 8 fac 24 ! Eepeta asta !

În acel moment Nigel, din celalalt capat al camerei, sari în picioare si începu sa arate eu degetul spre tabla, strigând exaltat :

- Creta ! Creta ! Uitati-va la creta ! Se misca singura !

Atât de isteric si atât de ascutit fusese strigatul lui Nigel încât toti din clasa, inclusiv Trunchbull, se uitara la tabla. si acolo, toti putura sa vada o bucata de creta noua care se misca pe suprafata neagra-gri a tablei.

- Scrie ceva ! - tipa ascutit îfrigel. Creta scrie ceva !
si era **adevarat**. ...*Agat li a...*

177

12 - c. 664

- Ce naiba e asta ! - striga Trunchbull. Era impresionata sa-si vada numele mic scris pe tabla cu o mâna invizibila. îi dadu drumul lui Wilfred la podea, dupa care începu sa strige în gol :

- Cine face asta ! Cine scrie ! Creta continua sa scrie :

Agatha, sunt Magnus. Sunt Magnus. Cu totii putura sa auda suspinul care iese din gâtul lui Trunchbull.

- îsu !- striga ea. Lui poate fi Magnus ! 'Su se poate ! Eu poate fi Magnus !

Sunt Magnus. Fa bine si crede.

Domnisoara Honey de la marginea clasei îi arunca o privire scurta Matildei. Fetita statea dreapta la pupitru, cu capul drept în aer, gura strânsa si ochii scli-pindu-i ca doua stele.

Agatha, aa-i lui Jenny a mea casa înapoi.

Pentru un motiv oarecare toata clasa acum o privea pe Trunchbull. Fata femeii capatase culoarea alba ca zapada si gura i se deschidea si i se închidea ca a unui peste scos din apa scotând o serie de suspine.

Da-i lui Jenny a mea salariile.

Da-i lui Jenny a mea casa.

178

Pleaca.

Baca nu, o sa vin sa-ti fac de petrecanie. O sa-ti fac de petrecanie cum mi-ai facut tu mie. Te urmaresc, AgatJia !

Creta se opri din scris. Se mai misca câteva clipe dupa care cazu pe jos cu un eUnchet si se sparse în doua.

Wilfred, care ajunsese acum la el în banca, striga :

- Domnisoara Trunchbull a cazut ! Domnisoara Trunehbull e pe jos !

Asta fusese vestea cea mai senzationala si toti copiii sarira din banci sa se uite mai bine. Silueta uriasa a lui Trunchbull era într-adevar acolo, întinsa cât era de mare pe spate la podea, fara cunostinta.

Domnisoara Honey alerga si îngenunche lângă, uriasul întins la pamânt.

- A lesinat ! - striga ea. E rece ! Duceti-va careva si aduceti-o pe asistenta ?

Trei copii iesira alergând din clasa, îsigel, gata întotdeauna sa faca ceva, sari si lua cana cu apa.

- Tatal meu zise ca apa e cea mai buna ca sa trezesti pe cineva din lesin.

si cu asta, turna întreg continutul canii în capul lui Trunehbull. Ximeni, nici macar domnisoara Honey nu protesta.

Cât despre Matilda, ea ramase mai departe nemiscata la locul ei. Se simtea în mod curios foarte usoara. Se simtea de parca ar fi atins ceva ce nu apartine acestei lumi : al noualea cer sau cea mai înalta stea. Simtise într-un mod minunat energia strângându-i-se în spatele ochilor, cuprinzându-i ca un lichid cald continutul era-nmlui si ochii devenindu-i fierbinti, mai fierbinti decât îi "fusesera vreodata, apoi scânteile îi iesira din orbite si în cele din urma creta se ridicase singura si începuse ■sa scrie. Se simtea de parca nu facuse nimic. Totul fusese atât de usor ...

179

s

Asistenta medicala a scolii ui mata de cinci profesori, trei femei si doi barbati, intrara grabiti în clasa.

- în- sfârșit, cineva a pus-o la pamânt ! - zise unul din barbati râzând. Felicitari, domnisoara Honey !

- Cine a aruncat cu apa pe ea f - întreba asistenta.

- Eu ! - striga Nigel cu mândrie.

- Bravo tie / - zise un alt profesor. Sa mai aducem?

- Opriti-va ! - zise asistenta. Trebuie s-o caram la infirmerie.

Fu nevoie de toti cei cinci profesori si de asistenta ca imensa femeie sa fie ridicata si carata afara.

180

- Cred ca ar fi mai bine sa va duceti cu totii afara în ourte si sa va jucati pâna la lectia urmatoare, zise domnisoara Honey clasei.

i Pe urma se întoarse la tabla si sterse cu grija tot ce fusese scris.

Copiii se strânsesera în fata usii ca sa iasa afara. Matilda se duse si ea, dar trecând pe lângă domnisoara Honey se opri. Ochii ei stralucitori îi întâlni pe cei ai -domnisoarei Honey, care, alergând spre Matilda, o îm-fyratisa si o saruta.

181

Casa cea noua

Mai târziu în aceeași zi se raspândi vestea cum ca domnisoara directoare își revenise si plecase de la scoala cu fata alba si buzele strânse.

În dimineata urmatoare nu veni la scoala. La prânz, domnul Trilby, profesorul cu functia cea mai înalta dupa domnisoara Trunehbull, îi telefona s-o întrebe cum se simte, dar nu raspunse nimeni.

Dupa ore, domnul Trilby decise sa investigheze mai departe, asa ca se duse acasa la domnisoara Trunchbull, care locuia într-o casa mica si frumoasa din caramida

rosie. Casa se afla la marginea satului, ascunsa dupa padure printre dealuri; era construita în stil georgian si era cunoscuta sub numele de Casa Eosie.

Suna la usa.

Ciocani tare. Xu raspunse nimeni.

Striga tare : "E cineva acasa ?". ÎNU raspunse nimeni.

Încerca usa si, spre marea lui surpriza, o gasi deschisa. Intra.

Era liniste si nu era nimeni acasa. Toata mobila era la locul ei. Domnul Trilby se duse mai sus în dormitorul **principal**. Acolo la fel, totul paru normal pâna când începu sa deschida sertarele si usile de la dulap. Nu erau haine, nici lenjerie, nici pantofi. Toate disparusera.

- A zburat, își zise domnul Trilby si se duse sa informeze administratia scolii ca directoarea parea sa fi disparut.

A doua zi dimineata domnisoara Honey primi înregistrat prin posta de la **firma** de avocati din localitate o scrisoare prin care era informata ca testamentul tatalui ei, doctorul Honey, a aparut în mod misterios. Documentul dezvalua ca, de la moartea tatalui ei, domnisoara

182

Honey fusese de fapt proprietarul de drept al casei de la marginea satului cunoscuta sub numele de Casa Rosie, «are pâna i'ecent fusese ocupata de domnisoara Agatha Trunchbull.

Testamentul preciza de asemenea ca toate economiile tatalui ei, care înca se mai aflau neatînse în banca, fusesera de asemenea lasate ei.

În scrisoare avocatul mai adauga ca domnisoara Honey era rugata sa treaca pe la biroul firmei cât de curând posibil ca sa i se transfere proprietatea si banii pe numele ei.

>

Domnisoara Honey se conforma si în doua saptamâni se muta în Casa Rosie, locul în care se nascuse, unde din fericire toata mobila si toate tabolurile se aflau intacte la locul lor.

De atunci Matilda deveni un oaspete bine primit în Casa Rosie, în fiecare dupa-amiaza, dupa scoala, si o prietenie strânsa începu sa se înfiripeze între profesoara si fetita.

La scoala se petrecusera de asemenea schimbari mari. Imediat ce devenise clar ca domnisoara Trunchbull disparuse, domnul Trilby fu numit director. Foarte curând Matilda fu mutata în clasa cea mai mare, unde domnisoara Plimsoll descoperi imediat ca Matilda era stralucitoare la minte, exact asa' cum o descriesese domnisoara Honey.

Într-o seara câteva saptamâni mai târziu, Matilda servea ceaiul cu domnisoara Honey ca de obicei în bucataria din Casa Rosie, bând Matilda dintr-o data spusese :

- Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnisoara Honey.

- Spune-mi, despre ce e vorba? - întreba domnișoara Honey.

- Azi dimineața, zise Matilda, am încercat să mă joc și să împing ceva cu privirea și n-am reușit. Îmi s-a mișcat deloc. N-am simțit nici măcar cadura aceea în fundul ochilor. Mi-am pierdut complet puterea.

Domnișoara Honey unse cu grijă o felie de pâine cu unt și puse pe ea puțin gem de capsuni.

- Mă așteptam să se întâmple așa, zise ea.

- Da? De ce? - întreba Matilda.

- S-am de unde să știu sigur, dar uite ce cred : Când erai la mine în clasă n-aveai nimic de făcut, nimic

183

care să-ți pună probleme. Mintea ta atât de capabilă era frustată. Clocotea în gol la tine în cap. Era o energie imensă închisă acolo care n-avea pe ce să fie consumată, și, într-un fel sau altul ai găsit o cale să o scoti de acolo prin ochi și să faci obiectele să se miste. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Ești acum în clasă cea mai mare, cu copii de două ori mai mari ca tine și toată energia minții tale feste folosită în clasă. Creierul tău este solicitat pentru prima dată, ceea ce este minunat. Este numai o explicație a mea ; poate fi naivă, dar are un sens, cumva.

- Mă bucur că s-a întâmplat așa, zise Matilda. N-aș fi vrut să traiesc toată viața ca un magician.

- Ai facut destul, zise domnisoara Honey. Înca am momente când cu greu îmi vine sa cred ca ai facut toate astea pentru mine.

Matilda, cocotata pe un scaun înalt la masa de la bucatarie își mânca pâinea cu unt si dulceata încet. îi placeau foarte mult aceste dupa-amieze cu domnisoara Honey. Se simteau foarte confortabil una în prezenta celeilalte si își vorbeau mai mult sau mai putin de la egal la egal.

- stiati, zise Matilda, ca inima unui soarece bate cu 650 de batai pe minut 1

184

- Nu stiam, zise domnisoara Honey si zâmbi. Ce fascinant ! Unde ai citit asta ?

Într-o carte de la biblioteca, zise Matilda. si asta înseamna ca bate atât de repede, ca nu poti auzi bataile separat. Trebuie sa sune ca un bâzâit.

- Probabil, zise domnisoara Honey.

- Cât de repede credeti ca bate inima unui arici ? întreba Matilda.

- Spune-mi tu, zise domnisoara Honey zâmbind di a nou.

- Nu asa repede ca a unui soarice, zise Matilda. 300 de batai pe minnt. Dar chiar si asa, nu tea-i fi gândit ca poate sa bata atat de repede într-o fiinta care se misca atât de încet, nu-i asa, domnisoara Honey ?

- Sigur nu, zise domnisoara Honey. **Mai** spune-mi Înca unul.

- Calul, zise Matilda. Este foarte lent la cal. Numai 40 de batai pe minut.

"Copilul asta, își zise domnisoara Honey, pare sa fie interesat de orice. Când esti cu ea e imposibil sa te plictisesti."

Cele doua ramasera în bucatarie de vorba vreo ora. Pe la sase Matilda spuse "noapte buna" si se îndrepta spre casa parintilor ei, care se afla la o distanta de 6 minute de mers pe jos. Când ajunse vazu un Mercedes mare negru parcat în fata casei ei, dar nu îi dadu prea multa afentie.

Deseori gasea masini ciudate parcate în fata casei «i, dar când intra în casa fu confuntata cu o scena de haos.

Tatal si mama ei se aflau amândoi în hol îndesind cu furie diferite obiecte în valize.

- Ce se întâmpla 1 Ce faceti taticule ?

- Plecam, zise domnul Wormwood fara sa ridice privirea. Plecam la aeroport în jumatate de ora, asa ca **<iu-te** si fa-ti bagajele. Fratele tau este deja sus,-gata <le plecare. Haide ! Misca-te domnisoara !

- Plecam? - zise Matilda. Unde?

- în Spania, zise tatal. Este o clima mai buna t în tara asta nenorocita.

- în Spania ! ? - plânse Matilda. Nu vreau sa^merg în Spania ! **îmi** place aici ! **îmi** place scoala mea !

185

- Fa ce ti se spune si nu te mai ratoi la mine ! i-o reteza tatal. Am destule probleme si fara sa-mi faci tu !

- Dar taticule . ■ . începu Matilda.

- Taca-ti gura ! - striga tatal. Plecam în 30 de minute. N-ani de gând sa pierd avionul asta !

- Dar pentru câta vreme, taticule i - plânse Matilda. Când ne întoarcem înapoi î

- Nu ne mai întoarcem, zise tatal. Acum cara-te. Sunt grabit !

Matilda se întoarse cu spatele si iesi afara prin usa deschisa. Când ajunse în strada începu sa alerge. Se îndrepta direct spre casa domnisoarei Honey si ajunse acolo în mai putin de 4 minute. Zbura pe aleea de la

186

intrare si o vazu pe domnisoara Honey în mijlocul unui rond de trandafiri facând ceva cu o foarfeca. Domnisoara Honey, care auzi zgomotul pasilor Matildei alergând pe alee, se ridica, se întoarse si iesi din rondul de trandafiri. - Vai de mine ! - zise ea. Ce s-a întâmplat?

Matilda se opri în fata ei gâfîind de oboseala, cu fata ei rnică rosie de efort.

- Pleaca ! - striga ea. Au înnebunit cu totii ! își fac bagajele sa plece în Spania într-o jumătate de ora !

- Cine? - întreba domnișoara Honey în șoaptă.

- Mamica, taticul și fratele meu Mike. Zic că trebuie să mă duc și eu cu ei !

- În vacanță ? - întreba domnișoara Honey.

- De tot ! - striga Matilda. Taticu a spus că nu ne mai întoarcem niciodată !

Urma o scui la liniște, după care domnișoara Honey zise :
- ÎNU mă surprinde.

- Vreți să spuneți că știți că pleacă ? - întreba Matilda.
De ce nu mi-ați spus ?

- Îsu, dragă mea, zise domnișoara Honey JSTu știam că pleacă. Dar nu m-a surprins vestea.

- De ce ? - plânse Matilda. Va rog, spuneți-mi de ce ! încă găfâia de efort și de supărare.

- Din cauza că tatăl tău, zise domnișoara Honey, este într-o bandă de excroci. Toată lumea din sat știe lucrul asta. Ceea ce cred eu, este că primește mașini furate din toată țara. Cred că e urmărit.

Matilda se uita la domnișoara Honey cu gura cascata.

- Se aduceau mașini furate în atelierul tatălui tău, unde el le schimba numerele, culoarea și altele ca să nu mai

poata fi identificate. Acum poate ca cineva l-a dat de gol, îl urmareste politia si el face ceea ce fac toti îa situatia lui : pleaca în Spania unde nu-l pot prinde. Probabil ca-si trimitea banii acolo de multa vreme.

Stateau pe gazonul din fata frumoasei casute din caramida rosie cu tigle vechi, decolorate, si cosuri înalte, si domnisoara Honey înca mai tinea în mâna o pereche de foarfeci de gradina.

187

U te*

* *fi*

188

Era o seara aurie si calda si o cotofana se auzea cântând undeva prin apropiere.

- Nu vreau sa ma duc cu ei ! - striga Matilda. Nu vreau sa ma duc cu ei !

- Mi-e teama ca n-ai de ales, zise domnisoara Honey.

- Vreau sa stau aici cu dumneavoastra, zise ea dintr-o data. Va rog , lasati-ma sa stau cu dumneavoastra !

- Mi-as dori sa pot, zise domnisoara Honey; dar mi-e teama ca nu este posibil. Nu poti sa-ti paraseai

189

4? N

<&

»!!

£L*

- " ■■■ | n
g 1 t,
<^v .. f
, u
) > *-. *.
i J? \ î
H
«j.
OL % ■■■'-
J

parintii, numai pentru ca asa vrei tu. Au dreptul sa te ia si pe tine cu ei.

- Dar daca sunt de acord ? - zise Matilda precipitat. Daca spun "da", pot sa vin sa locuiesc cu dumneavoastra 1 Ma primiti sa stau cu dumneavoastra daca ei sunt de acord?
- Da, ar fi nemaipomenit, zise domnisoara Honey, încet.
- Cred ca s-ar putea sa ma lase ! De fapt nu le pasa de mine nici cât negru sub unghie.
- Stai mai încet, zise domnisoara Honey.

- Trebuie sa ne grabim ! - striga Matilda. Pleaca în orice moment ! Haideti cu mine ! - zise Matilda strângând cu putere mâna domnisoarei Honey. Va rog, veniti cu mine sa le cerem voie ! Dar trebuie sa ne grabim ! Trebuie sa fugim !

190

În clipa uimatoare alergau pe alee amândoua si apoi afara pe strada. Matilda era înainte, tragând-o pe domnisoara Honey de mâna dupa ea, într-o goana nebuna de-a lungul drumului de tara si prin sat, spre casa unde locuiau parintii Matikleii.

Mercedes-ul mare si negru era încă în fata casei si Portbagajul ca si usile erau acum deschise. Domnul si doamna Wormwood, ca si fratele Matildei, misunau în jurul masinii ca niste furnici îngramadind bagajele, când Matilda si domnisoara Honey aparura în goana mare.

- Mamico si taticule ! - exploda Matilda tra-u-si sufletul.]Su vreau sa merg cu voi ! Yreau sa aici cu domnisoara Honey si dânsa zice ca pot, dar

umai cu permisiunea voastra! Va rog, sa fiti de acord !

a rog, ziceti "da" ! Hai, spune "da", taticule ! Hai,

une da", mamico .'

191

Tatal se întoarse si o privi pe domnisoara Honey.

- Sunteti profesoara care a venit la noi într-o seara, nu?

Dupa care continua sa aranjeze valizele în portbagaj.

- Asta o sa trebuiasca s-o punem pe bancheta din spate, zise mama. ISPu mai încape în portbagaj.

- As fi foarte fericita sa am grija de Matilda, zise domnisoara Honey. Am sa am grija de ea cu multa dragoste, domnule Wormwood si eu am sa platesc pentru întreținerea ei. ÎN"-O sa va coste nimic ! Dar n-a fost ideea mea. A fost a Matildei. si n-am sa fiu de acord sa ramâna fara consimtamântul dumneavqastra.

- Haide Harry, zise doamna Wormwood împingând o valiza pe bancheta din spate. Hai s-o lasam sa ramâna, daca asta vrea. O sa fie unul mai putin de îngrijit !

- Ma grabesc, zise tatal. Am de prins avionul. Daca vrea sa ramâna, sa ramâna. îfu ma opun.

Matilda sari în bratele domnisoarei Honey si o îmbratisea si domnisoara Honey o îmbratisea la rândul ei. Tatal, mama si fratele Matildei urcara în masina si masina pleca cu un scârtâit ascutit de roti. Fratele îi facu cu mâna pe fereastră din spate, dar ceilalti nici macar nu se uitara înapoi. Domnisoara Honey înca o mai tinea îmbratisata pe Matilda si nici una nu scoasera un cuvânt uitându-se la masina mare si neagra disparând la capatul drumului dupa colt, pentru totdeauna.

SPÎEsIT

